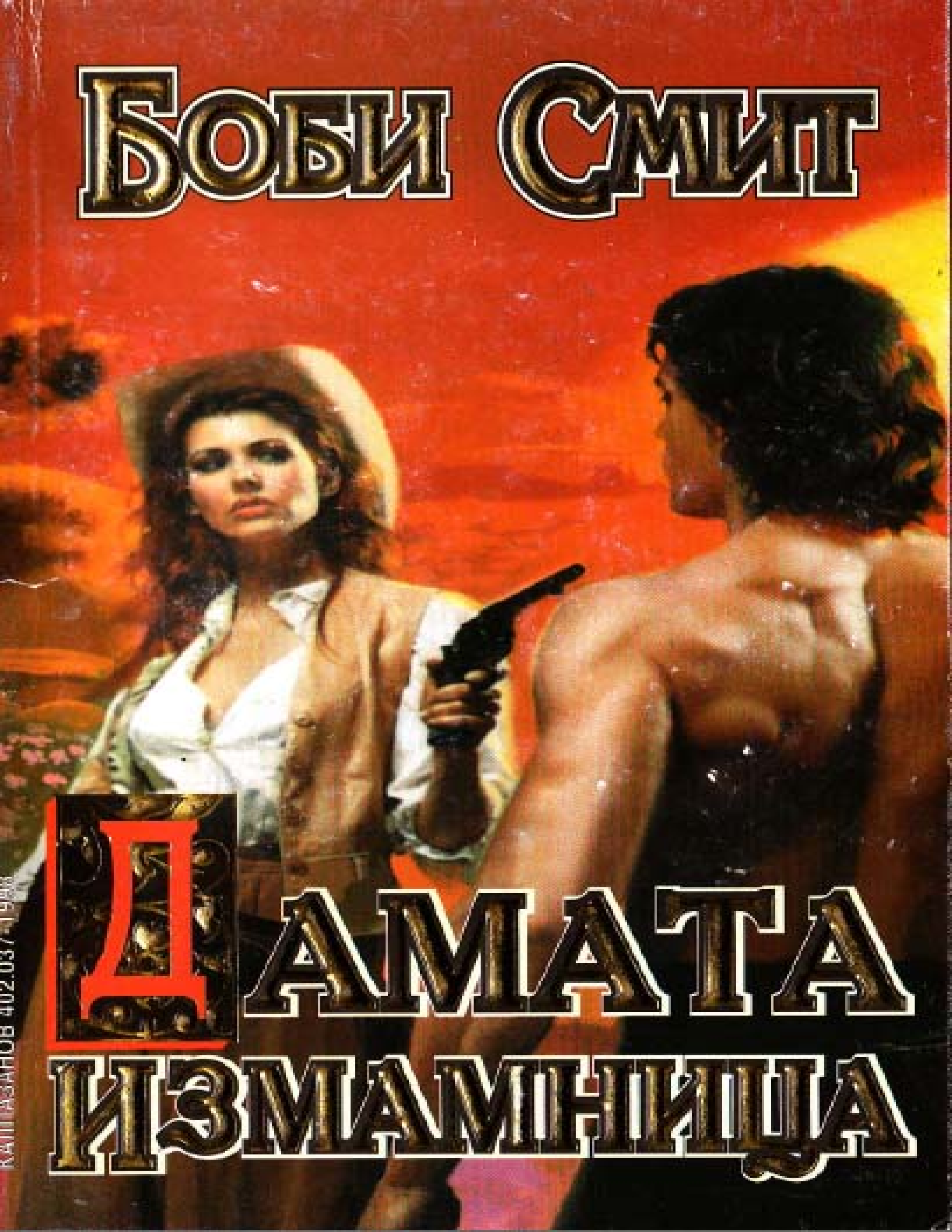

БОБИ СМИТ

ДАМАТА
ИЗ МАМИНИЦА

КАПИТАЛЪНОВ ЮР.03/1988

БОБИ СМИТ
ДАМАТА ИЗМАМНИЦА

Превод: Николай Долчинков

chitanka.info

Коди Джеймсън — това име плаши всички бандити на запад от река Пекос. Никой не познава известния ловец на глави и никой не подозира, че той всъщност е една красива жена. Когато вижда Люк Мейжърс за първи път, Коди е в ролята на проповедничка и не иска нищо друго, освен наградата за неговото залавяне. Но тя ще получи парите си, ако успее да се убеди, че шепа долари струват повече от страст за цял живот.

ГЛАВА ПЪРВА

Ел Сиело, Аризона, 1877 година

Бързата мелодия, която пианистът свиреше на раздрънканото пиано, повдигаше настроението в бара „Последен шанс“. Зажаднели за развлечения каубои пиеха уиски в огромни количества и се отдаваха на хазартни игри. Няколко оскъдно облечени момичета се мотаеха около онези мъже, които харчеха повече, и се опитваха да ги изкушат, като от време на време им позволяваха да зърнат стройните им крака и едри гърди.

Докато барманът Джо наливаше алкохол в чашите на клиентите си, той се запита къде беше отишло новото момиче, Далила. Когато я бе забелязал да слиза по стълбите малко по-рано тази вечер, той бе останал като вцепенен от красотата ѝ. Облякла плътно прилепваща по тялото ѝ зелена рокля, прибрала огненочервената си коса във висока прическа, сложила само толкова грим, колкото беше необходим, за да подчертае идеалните ѝ черти, тя му се беше сторила прекрасна. Добре беше направил, като я беше наел преди няколко седмици.

За миг Джо си помисли, че може би някой каубой късметлия бе отвел красивата Далила горе, но реши, че това е малко вероятно. Далила не си падаше по случайни връзки и това само я правеше още по-желана. Мъжете се тълпяха около нея, защото искаха онова, което не можеха да имат.

Човешката природа...

Е, където и да бе изчезнала, Джо се надяваше Далила скоро да се появи, тъй като днес каубоите бяха взели заплатите си и това беше най-натоварената нощ в „Последен шанс“ през месеца.

Далила беше по-наблизо, отколкото предполагаше Джо. Тя седеше сама на една усамотена маса в един от ъглите на заведението и не сваляше очи от входната врата.

— Далила! — Една закръглена блондинка на име Кенди я забеляза и тръгна към нея от другата страна на залата, където седеше с

двама пияни каубои и се опитваше да поддържа веселото им настроение. — Ела при нас, скъпа!

— Не точно сега — отвърна Далила, без да отмества очи от вратата.

— Хайде, ела, ще имаме достатъчно забавления! — подкани я Кенди и шляпна закачливо единия каубой, който я опипваше.

— Да, сладурче, хайде...

— Тази вечер не мога. Очаквам някого.

Каубоите с Кенди изглеждаха разочаровани от отказа ѝ.

Кенди не искаше да ги изгуби като клиенти и побърза да им обещае:

— Не се притеснявайте, момчета. Мога да ви забавлявам и двамата. — Тя прокара смело ръка по гърдите на единия, а след това и на другия и остави пръстите си да се задържат върху токите на коланите им.

Мъжете веднага забравиха за Далила и насочиха цялото си внимание към блондинката, която ги желаше и двамата.

Далила въздъхна с облекчение, че се беше отървала толкова лесно. Тази вечер не беше в настроение да си играе с момчетата. Ако Джо разбереше какво правеше тя, нямаше да му стане никак приятно, но точно сега не ѝ пукаше за мнението му. Това беше нощта, която бе очаквала толкова дълго. Тази вечер, най-накрая, той щеше да се появи в „Последен шанс“. Тази вечер той щеше да бъде тук.

Обикновено Далила не пиеше. По време на работа предпочиташе да мисли трезво, но този път беше различно. Имаше нужда от едно питие. Тя вдигна чашата с бърбън и отпи голяма глътка. Алкохолът опари гърлото ѝ. Тя потисна желанието си да потръпне и се запита защо баща ѝ винаги бе твърдял, че бърбънът е най-доброто питие. Далила вдигна поглед и отново се втренчи в летящата входна врата.

Ако имаше господ, тя мислено му се молеше Ханк Андрюс да се появи тук тази вечер.

Нервите ѝ бяха опънати докрай и тя понечи да си поръча още едно питие, но се спря навреме. Едно можеше да отпусне нервите ѝ и да успокои вълнението ѝ; две обаче можеха да я отпуснат прекалено много. Ако Андрюс дойдеше, тя трябваше да бъде подготвена за срещата си с него — във всяко едно отношение.

Точно в този момент онова, което тя искаше, се случи. Вратата се отвори и в заведението влезе мъжът, когото очакваше.

Далила щеше да разпознае Андрюс където и да го видеше. Той беше висок, с широки и силни рамене. Косата му беше тъмнокафява, а гъстите мустаци му придаваха почти зловещ вид. Револверът му бе окачен ниско на бедрото и той се движеше с увереност, която граничеше с перчене. Тя го наблюдаваше как си проправя път към бара.

Далила бе обзета от нетърпение и почувства особено вълнение. Бе чакала този момент цяла вечност. Ханк Андрюс бе дошъл в „Последен шанс“ точно както тя се бе надявала! Най-после той щеше да бъде неин!

Тя се изправи бавно и съблазнително от мястото си. Плячката ѝ беше пред нея. Далила изпъна рамене и погледна надолу към деколтето на роклята си, което откриваше точно толкова от бюста ѝ, колкото беше необходимо. Тя искаше цялото внимание на Андрюс да бъде насочено само към нея. Когато искаше някой мъж, винаги го получаваше.

Далила вдигна чашата си и тръгна към Ханк Андрюс — мъжа от сънищата ѝ. Движенията ѝ бяха преднамерено чувствени и имаха за цел да привлекат мъжкото внимание. Тя знаеше какво иска и как да го получи.

Движенията ѝ не останаха незабелязани. Повечето от мъжете в бара забравиха онова, което вършеха в момента, и започнаха да се обръщат, за да я гледат.

Андрюс стоеше до бара и нямаше никаква представа какво го очакваше. Поръча си една бира и когато Джо сложи питието пред него, той хвърли небрежно една монета на бармана. След това вдигна чашата си и отпи жадно. След първата глътка обаче тръшна силно чашата върху бара и разля бира навсякъде.

— Топла е! — погледна той сърдито бармана.

— Както всичко друго по това време на годината — отвърна Джо.

— Аз обичам бирата ми да е студена!

— От тази по-студена няма да намериш в целия град.

— Ти май не ме чу! — каза заплашително Андрюс.

— Чух те, но сега не е януари, ако си забравил. Не мога да ти помогна, приятел. Пий или си върви. На мен ми е безразлично. — Джо сви рамене. Работата му беше такава, че постоянно му се налагаше да слуша оплакванията на клиентите.

Андрюс не обичаше да го пренебрегват. Ръката му се плъзна към револвера, когато зад него се чу женски глас.

— Може би обичаш бирата си студена, мистър, но как обичаш жените? Студени... — Последва многозначителна пауза. — Или горещи?

Последните думи бяха изречени тихо, но в тона на жената се долавяше покана, която го накара да се обърне. Андрюс винаги бе имал слабост към червенокосите, но онази, която стоеше сега пред него, несъмнено беше най-красивата жена, която бе срещал през живота си. По предизвикателния поглед в зелените очи и възбуждащо откритите ѝ гърди той разбра, че всеки мъж би трябвало да се чувства особено щастлив, ако легнеше с нея.

Забрави за спора си с бармана. На устните му бавно се разля похотлива усмивка.

— Обичам жените горещи — отговори той и почувства горещина в слабините си, когато си представи как ще я заведе горе.

— Надявах се, че ще кажеш това. — Далила замълча, като го гледаше в очите, и прокара предизвикателно език по пълната си долна устна. — Защото аз съм пламнала.

Той се изсмя тихо, плъзна ръка около тесния ѝ кръст и я придърпа към себе си.

— Мисля, че ти ще се окажеш точно онова, от което имам нужда тази вечер.

— Знам — прошепна тя и се размърда съблазнително срещу него.

Андрюс не знаеше защо щастието бе решило да му се усмихне, но нямаше намерение да се отказва от предоставената му възможност. Най-красивото момиче в заведението можеше да бъде негово и той нямаше нищо против да го получи. Отдавна не бе имал възможност да се отпусне и да се наслаждава на ласките на някоя жена.

— Да вървим. — Той беше готов.

Далила му отпрати усмивка, която му обещавахе незабравими удоволствия.

— Не искаш ли първо да си допиеш бирата, преди да се качим горе?

— Единственото нещо, което искам тази вечер, си ти. Как се казваш, скъпа?

— Наричай ме Далила.

— Името ти подхожда. Първата Далила е била изкусителка, способна да накара един мъж да се самозабрави.

— Аз така ли те карам да се чувстваш? — Тя се наведе към гърдите му и го погледна почти невинно.

— И още как. — Гласът му бе дрезгав шепот, докато той плъзгаше ръце по тялото ѝ.

Далила му позволи тази свобода за няколко секунди, след което игриво се изплъзна на разстояние, на което той не можеше да я докосне.

— Как се казваш, мистър?

— Казвам се Ханк и с теб ще си прекараме страхотно тази нощ. — Той я сграбчи и отново я придърпа към себе си, след което я целуна жадно. — Хайде да се позабавляваме насаме. — Той погледна към стълбите, които водеха към втория етаж, без да сваля ръка от кръста ѝ.

— Когато те видях да влизаш, разбрах, че ти си мъжът, когото чаках... когото исках.

— Тук си адски права.

Далила го поведе по стълбите и по коридора към стаята си, която се намираше в далечния му край. Докато минаваха покрай другите врати, тя се опитваше да не обръща внимание на звуците, които се чуваха зад тях.

На Ханк толкова много му се искаше да я обладае, че той не обърна внимание на нищо, когато влезе в стаята ѝ. В мига, в който тя затвори и заключи вратата, Андрюс я прегърна и започна да я целува и опипва.

Далила беше въодушевена. Всичко вървеше по плана ѝ. Ханк Андрюс беше тук! С нея! Той щеше да бъде неин.

Тя отвърна на целувките му, за да му покаже колко много го желае. Пръстите ѝ започнаха трескаво да разкопчават ризата му. Тя го искаше да легне съблечен в леглото колкото се можеше по-бързо. Беше чакала този момент твърде дълго! Твърде дълго!

— Ти си една разгорещена женичка, нали? — измърмори Ханк, докато ѝ помагаше да съблече ризата му.

— Желая те. Струва ми се, че съм те желала цяла вечност. — Тя захвърли ризата встрани и прокара пръсти по гърдите му. — И ти ме желаеш, нали?

— И още как, скъпа. Ела тук...

Той посегна към нея, но тя умело му се изплъзна и отстъпи към леглото.

— Не. Още не — каза усмихнато тя. — Ти ела тук. Искам те точно тук. — Тя седна и потупа леглото до себе си.

Ханк беше готов. Той отиде до леглото, разкопча колана с револвера си и го остави върху бюрото в движение. След това започна да разкопчава трескаво токата на колана си.

Далила наблюдаваше усилията му и се усмихна, когато той свали панталоните си.

Ханк се приближи до нея само по бельо и я бутна по гръб върху леглото.

— Да — каза той; възбудата в гласа му беше очевидна. Той бе груб в желанието си. Ръцете му започнаха да опипват цялото ѝ тяло, галеха и стискаха. Когато се опита да развърже презрамките на роклята и да я свали от раменете ѝ, тя успя да се измъкне изпод него, застана права и дръпна презрамките обратно на местата им.

— Какво правиш? — попита раздражен той. Не му се искаше да си играе на някакви проклети игрички. Твърде дълго бе прекарал без жена и искаше Далила под себе си незабавно.

— Нищо, миличък — отвърна тя с усмивка. — Искам сама да се съблека за теб. Искам да ме гледаш. Искам да направя тази нощ незабравима — и за двама ни.

Очите на Ханк светнаха, когато тя започна да се движи чувствено пред него. Свали първо обувките си, след което спря до края на леглото, вдигна крак и го подпря на ръба на дюшека. Далила нави чорапа си бавно и предизвикателно надолу по крака си и го хвърли встрани, след което направи същото и с другия си крак.

Ханк изпита непреодолимо желание да скочи от леглото. Искаше му се да прокара ръце по тези стройни крака... да разучи горещината, за която знаеше, че се крие под гънките на роклята ѝ. Той започна да се повдига на лакът, но тя го спря.

— О, не, Ханк... Ще го направим бавно и спокойно.

— Но...

— Трябва ли да ходиш някъде? Или искаш някоя друга повече от мен? — Тя говореше раздражено, сякаш беше готова да си тръгне.

— Не, скъпа. — Той незабавно се отпусна отново по гръб. — Не искам никоя друга повече от теб.

Далила се разсмя победоносно.

— И аз се чувствам по същия начин.

Докато говореше, тя посегна зад себе си, за да разкопчее роклята си. Когато го направи, размърда рамене и дрехата се плъзна надолу до кръста ѝ. Далила разклати бедра и роклята се свлече в краката ѝ. Сега тя стоеше пред него облечена само в корсета си.

Тялото на Ханк, което и без това вече бе обзето от огън, запламтя още по-силно. Погледът му я поглъщаше жадно. Той отново понечи да се надигне и да тръгне към нея.

— Не, не. Стой там. Още не съм свършила...

— Измъчваш ме.

Тя се разсмя отново.

— Още дори не сме започнали. — Далила се обърна към бюрото, отвори едно чекмедже и извади нещо. Тя погледна към Ханк през рамо. — Мислех, че ще бъде забавно, ако бъдеш завързан за малко. В крайна сметка, ти си мой за цялата нощ.

Той се втренчи в нея, сякаш не можеше да повярва на очите си, когато тя се приближи към леглото с два чифта белезници в ръце.

— Ти наистина си дива — измърмори той.

Тя се разсмя тихо.

— Нямаш представа колко съм дива. Когато тази нощ свърши, ти ще си преживял най-страхотната езда в живота си.

Предизвикателните ѝ действия и думи го възбуждаха повече, отколкото някога му се бе случвало с друга жена.

Далила се качи на леглото и възседна Ханк, като внимаваше да не докосва най-интимната му част. Когато той се опита да я придърпа надолу към себе си, тя задържа ръцете му.

— Не бързай. Искам това преживяване да бъде незабравимо за теб. — Този път тя го целуна и измърмори: — Колкото повече чакаш, толкова по-голямо удоволствие ще изпиташ.

— Ти си луда — изръмжа той между целувките ѝ, докато Далила вземаше лявата му ръка и я притискаше към металните решетки на леглото.

— О, лудостта може да бъде възбуждаща, не мислиш ли? Как ще се чувстваш, ако бъдеш оставен на моята милост? Ако мога да върша с теб каквото си искам и ти да не можеш да ми попречиш?

Думите ѝ бяха омайващи. Горещината и тежестта на тялото ѝ над неговото, съчетани с въображаемите картини, които създаваха думите ѝ, го караха да се чувства, сякаш ще се пръсне от възбуда.

— Аз вече не мога да ти попреча, скъпа. Какви други изненади си ми приготвила?

— По-големи отколкото можеш да си представиш. — Тя вдигна единия чифт белезници и закопча ръката му за леглото така, че той да не може да се освободи.

Ханк дръпна ръката си. Не му харесваше, че свободата му на движение е ограничена, но Далила бързо отвлече вниманието му. Тя го целуна и миг по-късно той вече беше забравил всичко освен полуголата жена в леглото с него.

Далила вдигна и другата му ръка и прикова и нея с втория чифт белезници към другия край на леглото. Той беше неин, почти гол и безпомощен и тя можеше да прави с него каквото си пожелаеше. Тя се усмихна със задоволство на постижението си.

— Харесва ми усмивката ти, жено — каза Ханк с глас, изпълнен с възбуда в очакване на обещаните му удоволствия. Това беше нов вид възбуда за него. Играта на Далила го беше заинтересувала. Той не изпитваше никаква тревога. Най-лошото, което можеше да му направи, беше да го ограби, но тъй като се намираха в бара, беше уверен, че вероятността за това беше твърде малка. Наблизо имаше хора и той трябваше само да извика, че има нужда от помощ.

Далила слезе от леглото и Ханк се загледа в очакване тя да се съблече напълно. Когато тя отиде до прозореца и го отвори, той се намръщи.

— Сега пък какво правиш?

— Не искам тук да стане твърде горещо. — След това се наведе леко през прозореца и извиха с приглушен глас: — Дебнец призрак!

За първи път на Ханк му се стори, че тук става нещо странно. Той гледаше безпомощно как тя заобикаля леглото и отново облича

роклята си.

— Чакай малко! Дойдох тук, за да се забавлявам.

— Аз също — съгласи се тя.

— Тогава защо викаш така през прозореца? Какво си намислила, по дяволите? — Възбудата му изчезваше бързо. Цялото му тяло излъчваше напрежение, а на лицето му се появи гадно изражение. — Виж какво, малка курво...

— Аз не съм курва, господин Андрюс. Аз съм Коди Джеймсън.

— Коди Джеймсън? — Ханк разтвори очи от изненада. Той бе чувал за ловеца на глави, който се казваше Джеймсън, но никога не беше предполагал, че той може да бъде жена.

— Точно така, и ти наистина ще пояздиш тази нощ, но не онова, което очакваше. В Тексас те търсят за убийство. Ще те върна там.

ГЛАВА ВТОРА

Пътят от Галвестън до Остин се бе оказал дълъг и прашен и докато си вземаше стая в хотела, Люк Мейджърс си мислеше колко добре щяха да му дойдат една гореща вана, стабилна храна и малко добро уиски. Той се регистрира само под първото си име Лукас, тъй като не желаше да привлича вниманието. Репутацията му на бърз стрелец бе широко известна, а последното нещо, което той искаше точно тук и точно сега, бяха неприятности.

Люк остави револвера в стаята си, изкъпа се и слезе за вечеря. Искаше му се да прекара една спокойна вечер без инциденти. Той вечеря в малкия ресторант на хотела, след което тръгна по улицата към бара „Самотната звезда“.

Беше делник и въпреки това барът бе доста пълен. Люк влезе и се спря до вратата, за да се огледа. Клиентите бяха заети с пиене и хазарт и не му обърнаха никакво внимание. Това го зарадва, защото му се случваше рядко.

— Уиски — поръча той, когато застана до бара.

— Нов ли си в града? — попита барманът, докато поставяше една чаша пред него и наливаше щедра доза кехлибарена течност в нея.

— Само минавам.

— Откъде си?

— Отнякъде. — Люк плъзна няколко монети на бара.

— Приятно пиене. — Барманът усети, че мъжът искаше да бъде оставен на мира, а в този непознат имаше и нещо, което показваше, че не обича да му задават въпроси. Барманът се отдалечи.

Останал сам, Люк отпи голяма глътка. Уискито не беше от най-доброто, но щеше да свърши работа. Той се загледа безцелно в картината, която висеше на почетно място над бара — полугола жена, полегнала на диван. Из залата се движеха няколко момичета, които се опитваха да накарат клиентите да харчат повече, но той не им обърна внимание. На няколко маси вървяха игри на покер, но тази вечер на

него не му се играеше. В Галвестън бе извадил голям късмет и бе спечелил значителна сума, така че най-разумното нещо сега беше да се въздържа за известно време от хазарта. Същото важеше и за стрелбата. Нощта в Галвестън, в която бе спечелил ранчото, бе и нощта, в която се беше отказал от стрелбата. Сега беше ранчеро, а не стрелец.

Люк допи първото си питие и барманът незабавно се появи да напълни чашата му. Когато бе изпил половината от уискито, Люк започна да се чувства спокоен — нещо, което не му се бе случвало отдавна. Може би животът все пак не беше толкова лош.

В другия край на помещението тексаският рейнджър капитан Джак Логан вдигна очи от картите си. Той забеляза мъжа на бара и се намръщи. Този човек му беше смътно познат отнякъде и Джак се запита дали не беше възможно...

— Джак — подсети го един от неговите рейнджъри, че беше негов ред.

Джак погледна към лошата ръка, която държеше, и захвърли с отвращение картите си на масата.

— Излизам.

Той се изправи и тръгна към бара и към мъжа, когото си мислеше, че бе разпознал. Наблюдаваше как стоеше непознатият, как държеше раменете си и усещаше, че този мъж беше Люк Мейджърс. Джак не знаеше какви бяха шансовете двамата с Люк да се озоват в един и същ бар в Остин в една и съща вечер, но се радваше, че това се бе случило. Той бе чакал този момент дълго време.

— Мисля, че те познавам, приятелю. — Джак бе спрял на няколко крачки зад непознатия.

Звукът на плътния глас на мъжа накара Люк да се напрегне. Не за първи път го поздравяваха с тези думи и Люк знаеше, че в тях се криеше едва доловима заплаха. Нещо в гласа на говорещия му се стори смътно познато и това го разтревожи още повече. Този човек беше свързан с миналото му. Внезапно съжали, че бе оставил револвера си в хотела.

— Отскоро съм в града — каза Люк. Той сложи чашата си на бара изключително бавно, като държеше ръцете си далеч от тялото и

не правеше резки движения, докато се обръщаше. Не му се искаше мъжът да си помисли, че посяга да извади оръжие.

— И аз така си помислих.

Люк забеляза мъжа с крайчеца на окото си. Той беше висок, строен и тъмнокос. От него се излъчваха власт и авторитет и той носеше револвера си, сякаш оръжието беше част от тялото му. Тъмните му очи се впиха в Люк с пронизваща, предизвикателна сила. След това Люк се озова лице в лице с него и погледите им се срещнаха.

Внезапно непознатият — мъжът, за когото Люк бе помислил, че иска да се бие с него — се усмихна.

— Какво, по дяволите, търсиш в Остин, Люк?

— Джак? — Напрежението и страхът, които бяха обзели Люк, се изпариха, докато стоеше и гледаше приятеля си, когото не беше виждал от войната. — Не мога да повярвам на очите си!

— Нито пък аз!

Двамата се здрависаха, като се тупаха ентузиазирани по гърбовете.

Мъжете в бара въздъхнаха облекчено. За миг всички се бяха уплашили, че ще се случи нещо лошо.

Джак си взе едно питие от бармана и се настани с Люк на една маса в тихо ъгълче. Двамата бяха приятели още от младежките си години в Джорджия. Джак бе израснал в Ривърууд, плантацията, която се бе намирала до Белгроув, плантацията на семейство Мейджърс. По време на войната двамата бяха загубили връзка, а когато Люк се бе върнал у дома си, семейство Логан се бяха преместили да живеят другаде.

— За последен път чух за теб, когато съседите казаха, че си се преместил в Тексас — каза Люк, който все още се усмихваше на неочакваното удоволствие да се види с приятеля си след толкова много години.

— Ето ме тук. — Джак кимна. — От Ривърууд не беше останало нищо. Войниците на Шърман бяха изгорили плантацията. След това чух, че баща ми е мъртъв. — Той замълча за малко, докато си спомняше за тези отдавна потискани в съзнанието му събития. — От всичките ми роднини бяха останали само майка ми, сестра ми Ели и съпругът ѝ Чарлз. Събрахме малкото покъщнина, която все още притежавахме, и се преместихме. Заселихме се близо до Галвестън.

Ели все още живее там със семейството си, но майка ми почина преди няколко седмици.

— Съжалявам. — Това не бяха празни думи. Той винаги бе обичал и уважавал госпожа Логан.

— Аз също. За мен домът на Чарлз и Ели е и мой дом, когато съм там, но това не се случва често напоследък. Сега съм рейнджър. А ти? Какво стана с теб след войната? Проверихме какво се е случило с Белгроув и открихме, че плантацията си е все още на мястото. Говорих с Клариса и тя ми каза за майка ти.

Спомените за онова време нахлуха в съзнанието му. Люк отпи голяма глътка от чашата си.

— Брат ми Дан и баща ми не се върнаха от фронта. Двамата се спогледаха с разбиране. Всеки от тях бе видял ужаса на бойните полета и познаваше от личен опит смъртта и опустошението, които беше донесла войната.

— Какво стана с Белгроув и Клариса?

— Когато се върнах, имението вече беше продадено, а Клариса се бе омъжила за човека, който го бе купил. Тя ми каза веднъж, че мечтата ѝ била да бъде господарка на плантацията и, кълна се в бога, тя е направила така, че мечтата ѝ да се сбъдне.

Джак беше изненадан. Той бе мислил, че Клариса обича Люк и ще го чака след войната. Двамата се бяха сгодили, преди Люк да замине за фронта.

— Какво ти каза тя?

— Какво можеше да ми каже? — отвърна с горчивина Люк. — Всичко бе свършило. — Нейното предателство се беше оказало последният удар, прекъснал всичките му връзки със земята, която бе смятал за свой дом. Той бе напуснал Джорджия и никога вече не се беше върнал там.

— И какво правиш оттогава? — попита Джак и измъкна Люк от мрачните му мисли. — Вярно ли е онова, което съм чувал за теб?

— Зависи какво си чул. — Люк се опитваше да избегне прекия отговор.

— Чува се, че си бърз с револвера — много бърз.

— Не ме търсят никъде, ако това ме питаш.

— Не те питах за това, но все пак се радвам да го чуя. Не ми се иска да мисля, че някой ден може да ми се наложи да тръгна да те гоня.

— Джак беше облекчен от новината и отпи ухилено от чашата си.

— Това би било интересно. — Люк също се усмихна. На младини двамата се бяха упражнявали в стрелба заедно и всеки се бе гордял с точния си мерник. — Но вече няма да ти се налага да се тревожиш за репутацията ми. Тези дни са минало — уведоми го Люк.

— Сигурен ли си? — Джак знаеше колко трудно беше за един мъж, който живееше с оръжието, да се откаже от начина си на живот.

— Спечелих едно ранчо на игра на покер в Галвестън и съм тръгнал натам, за да вляза във владение. — Той разказа на приятеля си всичко, което знаеше за имота, а то не беше много — само че ранчото се намирало близо до Дел Фуего и в него имало стадо коне. — Може да се окаже, че не е нищо особено, но все пак си е мое.

Джак вдигна чашата си за тост.

— Радвам се, че късметът ти е проработил. Пия за бъдещето. Как се казва ранчото?

— Ще го нарека „Тройката“ заради ръката, която имах в онази игра на покер. Спечелих го с три тройки.

Джак го изгледа недоверчиво.

— Това трябва да е била адска игра.

— Така е, но си струваше. Сега „Тройката“ е моят дом. Там смятам да се заселя и да остана.

— Но ти още не си видял ранчото.

— Това няма значение. То е мое и нищо никога няма да ми го отнеме.

Джак долови увереността в гласа му и разбра, че Люк мислеше всяка една дума. Той се възхищаваше на смелостта на приятеля си. Понякога беше много трудно човек да избяга от миналото си, но ако изобщо някой можеше да се справи с това, то този човек бе Люк.

Продължиха да си говорят до късно през нощта, припомняйки си едно много по-елегантно и по-нежно време. Тогава те бяха различни и знаеха, че нещата никога нямаше да бъдат същите както преди.

Когато двамата най-сетне се разделиха, вече беше много късно. Джак трябваше да отпътува рано на следващата сутрин. Със своите приятели рейнджъри той трябваше да присъства на някаква среща в Уейко. Преди да се разделят, си обещаха да поддържат връзка. И двамата се надяваха, че щяха да успеят да изпълнят обещанието си.

Люк спа само няколко часа, преди да се отправи към Дел Фуего. С всяка измината миля той все повече започваше да харесва Тексас. В това широко, равно пространство имаше нещо, което докосваше някаква струна дълбоко в душата му и го караше да остане, да пусне корени. Тук човек можеше да преуспее и да си изгради добър живот.

Дните минаваха и Люк очакваше с все по-голямо нетърпение мига, в който щеше да влезе в ранчото си. Той се опитваше да отрече вълнението си, защото в миналото бе преживял твърде много разочарования. Но когато стигна до плиткия поток, който показваше източната граница на новия му имот, усети как по тялото му преминава тръпка.

Люк спря коня си и се обърна в седлото, за да огледа земята около себе си. На запад и на север се виждаше безкрайно море от трева, мескити и ниски хълмове, което стигаше чак до хоризонта.

Нетърпелив да стигне до крайната си цел, той пришпори коня си, като внимаваше да не пропусне пътя, който щеше да го отведе до къщата на ранчото. За своя изненада намери лесно добре утъпкания път и тръгна по него. След малко повече от миля се изкачи на едно ниско възвишение и пред очите му се простря онова, което търсеше — ранчото на Джексън, което сега беше „Тройката“.

Ранчото беше почти такова, каквото го беше описал предишният му собственик Джордж Джаксън, когато му бе предавал акта за собственост. Имаше една основна къща, няколко спомагателни постройки, корали и малко добитък. Джаксън му бе казал и за каубоя Джеси, на когото плащаше да управлява имота вместо него, но Люк не го забеляза никъде.

Той подкара коня си надолу по склона, спря пред къщата и скочи от седлото. След това върза коня за парапета и се изправи с ръце на хълбоците, загледан в новия си дом. Къщата беше малка, едва ли имаше повече от четири или пет стаи, с веранда в предната си част. Очевидно беше, че се нуждае от ремонт. Той още я оглеждаше, когато чу плътен, заплашителен глас зад себе си.

— Не мърдай, мистър.

Люк застина на мястото си. Откъм задната страна на къщата се появи един висок мъж със сива коса. Той държеше пушка, която беше насочена право към гърдите на Люк.

— Добър ден — поздрави го учтиво Люк.

— Може да е добър, а може и да не е. Какво търсиш тук? Какво искаш?

— Ти ли си Джеси?

— Да.

— Джордж Джаксън ми каза за теб. Аз съм Люк Мейджърс и съм новият собственик на това ранчо. Спечелих го от Джаксън на игра на покер в Галвестън. Актът за собственост е в дисагите ми, ако искаш да го видиш. — Той кимна към коня си, но не се помръдна. Люк знаеше отлично какви поражения нанасяше изстрел от двуцевка и нямаше желание да бъде потърпевш.

— Донеси го. — Джеси посочи с дулото към коня на Люк. Той взе документа и го подаде на каубоя. Джеси го прочете и бавно свали оръжието.

— Този мъж винаги си е бил един проклет глупак. — Той погледна Люк с уважение. — Съжалявам за пушката, но тук човек трябва да бъде много предпазлив. — Най-накрая той се усмихна и подаде ръка. — Казвам се Джеси Харди. Работя тук, откакто господин Джаксън ме нае през седемдесет и трета.

— Радвам се да се запознаем, Джеси. — Люк откри, че ръката на мъжа е твърда, а погледът му — честен. Той незабавно хареса каубоя.

— Предполагам, това означава, че ти си новият шеф. Ела, ще ти покажа къщата.

— Благодаря.

Половин час по-късно Люк стоеше с каубоя при корала и наблюдаваше конете, които беше получил с имота. Джеси му беше казал какъв е размерът на стадата му — той разполагаше с двадесет коня и двеста глави добитък.

— Ще останеш ли да работиш за мен? — попита го Люк.

— С удоволствие. — Предложението накара Джеси да почувства облекчение. Животът му едва ли щеше да бъде по-лош при новия собственик. Люк Мейджърс приличаше на умен човек и сигурно щеше да бъде по-добър собственик от Джаксън.

— Добре. Има едно нещо, което трябва да знаеш. — Джеси го погледна с любопитство и той продължи: — Променям името на ранчото. Искам да го кръстя на печелившата ръка, с която го спечелих.

— И как ще се казва? „Ранчо Роял“? Или „Фул“? — попита Джеси с неприкрит интерес, като си мислеше, че ръката трябва да е била страхотна, щом с нея новият му шеф беше ударил такава печалба.

— Люк се усмихна леко.

— Не. Ще го нарека „Тройка“.

— „Тройка“ ли? — Каубоят го погледна недоверчиво. — Джаксън е изгубил ранчото срещу тройка?

— Три тройки, ако трябва да бъде съвсем точен. Джаксън имаше чифт, а както вървяха нещата през цялата вечер, това вероятно му се е сторило достатъчно печеливша ръка. Аз обаче извадих късмет. — Люк огледа земята, която сега беше негова, и за пръв път от много години се почувства щастлив и спокоен. — Голям късмет.

Двама непознати, които изглеждаха, сякаш бяха пътували дълго, влязоха в „Самотната звезда“ и застанаха до бара. В израженията им имаше някаква твърдост и решителност, която накара бармана инстинктивно да започне да се държи предпазливо.

— Търсим един мъж — каза по-младият от двамата.

— Тук идват много мъже.

— Този се казва Мейджърс, Люк Мейджърс, стрелецът. Трябва да го намерим. Идвал ли е тук?

— Може и да е идвал, а може и да не е. За какво го търсите? — Мейджърс му беше оставил щедър бакшиш по време на посещението си в бара и сега барманът нямаше намерение да го издава.

— Лично е. Просто се опитваме да го намерим.

Барманът ги огледа внимателно.

— Отдавна не съм го виждал. Съжалявам, но не мога да ви помогна с нищо.

Мъжът, който бе говорил с него, кимна и плъзна една монета по бара, за да го компенсира за отделеното време.

Барманът прибра монетата и остана да гледа как двамата излизат от заведението. В тях имаше нещо, което го тревожеше, но той не можеше да определи какво точно. Някакво отчаяние, може би, но само бог знаеше какво точно беше. Добрата новина беше, че той не им бе казал нищо за Мейджърс и не смяташе да им казва. Ако успееха да го намерят, щяха да го намерят без негова помощ.

ГЛАВА ТРЕТА

— Искате да кажете, че няма да ми дадете парите, така ли? — Люк беше стиснал зъби, а очите му хвърляха гневни пламъци към банкера.

Идването в банката бе едно от най-трудните неща, които той беше вършил през живота си, но беше необходимо заради ранчото. През шестте месеца, след като бе влязъл във владение на новия си имот, не се беше показвал много, бе работил усилено и бе ходил в града само когато се бе налагало да закупи провизии. Искаше отново да заживее тих, почтен живот и работеше денонощно за постигането на тази си цел. И тъкмо когато бе решил, че ще се справи, бе получил сметката за някакви данъци със задна дата — над 250 долара. Парите, с които Люк бе разполагал в началото, вече бяха похарчени за ремонтите в ранчото. Не разполагаше с такава сума, така че се беше наложило да отиде при Джонатан Харис като бизнесмен, който иска да вземе честен заем. Сега Люк се вбесяваше, като си помислеше как се беше унижил да моли този надут задник безрезултатно.

— В решението ни няма нищо лично — продължи бързо Харис, който започваше да става нервен, след като бе забелязал погледа на Люк. Този човек беше убиец! Банкерът бе чувал за репутацията на Люк. — Една такава инвестиция не е твърде разумна за банката. Вие живеете тук отскоро. Нямате пари на депозит при нас. Не сте доказали, че ранчото ви е печелившо, а Джаксън така и не успя да направи пари от тази земя. Като се добави и миналото ви... вие, тъъ, изглежда нямате голям опит в управлението на ранчо. — Той прочисти гърлото си и отмести поглед, като мислено си пожела мъжът срещу него да не беше такъв известен стрелец и просто да си тръгне от кабинета му. Не искаше Люк Мейджърс да се мотае из банката му. Та той дори се беше появил тук днес със запасан револвер! Харис едва се сдържаше да не потръпне видимо.

— Но аз имам нужда от двеста и петдесет долара, за да платя просрочените данъци, които Джаксън не е платил. Направих

подобрения в постройките, сложих ограда и добавих още добитък към стадото. Вие не искате да загубите парите си. Аз ви давам думата си, че до една година ще си ги получите обратно. — Люк повтори цялата история, тъй като искаше банкерът да разбере решителността му да превърне „Тройка“ в печелившо предприятие. Той смяташе да създаде ранчо за пример. Смяташе да закупи още коне и да започне да отглежда коне веднага щом бъдеше в състояние да си го позволи. Семейството му бе притежавало отлична конюшня в Белгроув.

— Съжалявам, господин Мейджърс — отвърна хладно Харис.

— Съжалявате ли? — изръмжа Люк, който се почувства притиснат в ъгъла, и това увеличи раздразнението му. Той сграбчи шапката си от полираното махагоново бюро на банкера и се изправи. Когато заговори, в гласа му се долавяше заплашителна нотка. — Едва ли съжалявате толкова колкото...

— Това е обир! Дайте ми всички пари! — Пред гишето на касиера стоеше мъж, който размахваше револвер.

Касиерът се разкрещя.

— Млъквай! Ние сме бандата на Ел Диабло. Още един звук и ще избия всички тук!

Люк забеляза какво става и автоматично посегна към револвера си.

— Не! — извика Харис, ужасен, че бандата от печално известни убийци се намираще в банката му. Той започна да рови из чекмеджето на бюрото си, опитвайки се да извади малкия деринджър, който държеше в него, тъй като беше уверен, че Люк е един от бандата.

Обирджията забеляза, че Люк и банкерът са въоръжени, и стреля по тях. Харис извика от болка и падна на пода.

Крадецът видя, че Люк е все още въоръжен, и стреля отново. Люк отвърна и куршумът му се заби в гишето до противника му.

По улиците вече се чуваха тревожни викове и хората тичаха да извикат шерифа. Двамата крадци, които бяха стоели на пост пред входа на банката, сега се втурнаха вътре, като викаха на другаря си да побърза.

Касиерът още тъпчеше пари в торбата, когато крадецът я издърпа нетърпеливо от ръцете му. Той се затича към вратата последван по петите от Люк. Люк би стрелял по обирджиите, но наоколо имаше твърде много хора и той не можеше да се прицели добре.

Тримата крадци излязоха от банката с извадени револвери. Човекът с парите се метна на коня си и изчезна в галоп, оставяйки другарите си зад себе си.

Шерифът се появи изневиделица заедно с двама заместници и оръжията им затрещяха. Когато един от крадците беше ранен, двамата бандити отстъпиха към банката, търсейки защита вътре. Шерифът се приближаваше отпред, а един от заместниците му бе успял да влезе в банката през задния вход. Той бе видял Харис да лежи окървавен на пода и сега се приближаваше към Люк изотзад, готов да стреля, ако се наложеше.

— Хвърли оръжието, Мейджърс — нареди заместник-шерифът.

Люк бе шокиран. Той се бе концентрирал върху втория бандит, който отстъпваше към тях.

— Това е човекът, който търсиш — опита се да обясни Люк, докато се обръщаше бавно към представителя на закона. — Просто се опитвах да помогна.

Револверът на заместник-шерифа остана насочен към гърдите на Люк.

— Спести си лъжите, Мейджърс. Знаем всичко за теб. Наблюдаваме те от седмици и очаквахме да направиш нещо подобно.

— Грещиш. Бях тук, защото се опитвах да получа заем...

— Млъквай и хвърли оръжието. Веднага!

— Джонатан е улучен! — извика касиерът, докато тичаше към мястото, на което Харис лежеше зад бюрото си. — Мейджърс беше! Той е един от тях!

Люк не можеше да повярва на ушите и очите си. Никога не му беше минавало през ума да обира банка, дори и в най-дивите му дни. Той бе извадил револвера си само за да помогне, а сега го обвиняваха, че е съучастник.

— Заместник, аз не съм застрелял Харис. Мога да обясня — каза Люк, опитвайки се да убеди шерифа, докато навеждаше оръжието си.

— Млъкни! Ти ще отидеш в затвора за доста дълго време, ако преди това не те обесят. А сега хвърли този револвер много бавно и се отдръпни от него!

Люк направи каквото му казваха, с надеждата, че ще успее да каже на някой, който бе готов да го изслуша, какво се бе случило в действителност.

Двамата крадци осъзнаха, че са в капан между шерифа на улицата и заместника му в банката, сложиха оръжията си на земята и вдигнаха ръце.

Когато заместникът изведе Люк навън, шерифът Сам Грегъри се усмихна.

— Виж ти, виж ти, и това ако не е Люк Мейджърс. Ръцете ни сърбяха да те пипнем. Изглежда, че да те държим под око е било умна идея. Мислеше си, че просто можеш да дойдеш тук и да ни окрадеш, а?

— Шерифе, Джонатан Харис е улучен — уведоми го заместникът му.

— Мъртъв ли е?

— Не, още диша.

— Тогава някой да извика доктора, и то бързо. Искам да знам какво е състоянието му. — Той се обърна към арестуваните. — Виетримата, вдигнете ръце високо. Да вървим. Имам една хубава килия, която ви очаква.

Люк се опита да му обясни какво се беше случило в банката.

— Шерифе, опитах се да обясня на заместника ви, че извадих револвера си, защото...

— Кажи го на съдията и на съдебните заседатели, Мейджърс. Сега отиваш в затвора.

— Но, шерифе, аз бях там, защото се опитвах да получа заем!

Това се стори доста смешно на Грегъри.

— И тези двамата също, Мейджърс. Ще ви изправим пред съда веднага щом успеем да намерим съдията и съдебните заседатели и тогава ще можеш да им обясниш всичко. Засега си арестуван за банков обир!

— Господи! Какво се е случило? — извика една красива жена на шерифа; лицето ѝ беше пребледняло от ужас.

— Елизабет... — шерифът изглеждаше разтревожен.

— Мисля, че чух стрелба, Сам. Какво се е случило? Къде е моят Джонатан? Всички ли са добре?

— Джонатан е вътре. Вече отидоха да извикат доктора — каза той.

— О, господи! — Елизабет Харис се втурна в банката, без да изчака да чуе всичко.

Докато вървеше към затвора, Люк усети как го обзема гняв. Той бе дошъл в града само заради заема! Не бе дошъл да ограбва проклетата им банка! Никой не искаше да го слуша. Те почти го бяха осъдили, при това не само за банков обир, но и за това, че бе застрелял служител на банката. Можеше само да се надява, че когато Харис се възстановеше, щеше да им разкаже какво се бе случило в действителност. Дотогава щеше да му се наложи да изчака — арестуван и хвърлен в затвора за престъпление, което не беше извършил.

Когато заместник-шерифът ги заключи в килията и си тръгна, двамата бандити се втрениха в Люк с неприкрит интерес.

— Значи ти си известният Люк Мейджърс — каза спокойно онзи, който се казваше Карсън. — Чувал съм много за теб.

Люк го изгледа с отвращение.

— Значи си бил в банката, за да получиш заем, а? — каза раненият крадец, който се казваше Джоунс, като се усмихваше на глупостта на Люк.

— По дяволите, трябвало е да вземеш заема си по нашия начин. Ако го беше направил, сега щяхме да сме далеч оттук и да делим парите. — Карсън го гледаше гадно. Ако Мейджърс не се беше оказал в банката, сега те щяха да са още на свобода.

— Може да съм всякакъв, но не съм крадец.

Карсън сви рамене с безразличие.

— Няма никакво значение дали си бил с нас или не. Единственото, което има значение, е какво си мислят те.

Думите на Карсън не се понравиха на Люк, но той знаеше, че това беше истината. Той бе видял как бе реагирал банкерът на присъствието му. А хората в града го отбягваха, откакто бяха научили кой е. С малко пари и с подкрепата само на Джеси нещата не изглеждаха добре. Люк се зачуди каква перверзна приумица на съдбата го беше довела дотук. Трябваше да намери начин да каже на Джеси да изпрати телеграма на Джак в Уейко. Той вероятно беше единственият човек, който можеше да го измъкне от тази каша.

Джак беше в Уейко в деня след обира, когато шефът му, капитан Стив Лафлин, го извика в кабинета си.

— Току-що научих, че трима души от бандата на Ел Диабло са били заловени в Дел Фуего по време на банков обир. Банкерът е бил застрелян и е в критично състояние. Шерифът се тревожи, че може да се случи нещо, и иска помощ. Ти ще отидеш да му помогнеш.

— Бандата на Ел Диабло. — Джак беше изненадан, че изобщо са успели да заловят членове на тази банда. — Те са бързи, жестоки и не се колебаят да убиват. Сигурно нещо се е провалило, щом са били заловени. Чудя се какво ли се е случило?

— Можеш да разбереш това, когато стигнеш там. Искам да помогнеш на шерифа с каквото можеш, но също така и да останеш и да разбереш нещо за самия Ел Диабло. Виж какво ще ти кажат арестуваните, какво ще успееш да измъкнеш от тях. Бандата тероризира този край от доста време и аз имам заповеди от най-високо равнище да ги спра с всички възможни средства — и колкото се може по-бързо. Действай по своя преценка.

— Слушам, сър.

Джак стигна в Дел Фуего за рекордно кратко време. Той беше изморен от пътуването, мръсен и запотен, но не се отби в хотела, а отиде право в затвора.

— Какво мога да направя за теб? — попита го предпазливо Сам Грегъри от мястото си зад бюрото, когато Джак влезе в канцеларията му. Инстинктът му подсказваше, че този непознат е опасен, и ръката на шерифа стоеше близо до револвера, който държеше в най-горното чекмедже на бюрото си.

— Аз съм рейнджър Джак Логан. Изпраца ме капитан Лафлин.

Лицето на Сам се проясни. Той скочи бързо и се ръкува с Джак.

— Благодаря, че дойде. Тук е малко напрегнато, откакто арестувахме онези тримата.

— Досега не сте ли имали никакви проблеми?

— Никакви, но нали знаеш как действа бандата на Ел Диабло. Те са кръвожадни копелета. Готови са да те застрелят дори само ако ги погледнеш накриво. Сложил съм няколко заместник-шерифа повече от обикновено на пост.

— Чувал съм много за тази банда и съм виждал какво оставят след акциите си. Гледката не е красива. Капитан Лафлин ми каза, че имало и застрелян banker. Той мъртъв ли е?

— Не. Държи се, но лекарят не знае дали ще се оправи. Все още е в безсъзнание.

Джак кимна.

— Ами тримата арестувани? Проговориха ли вече?

— Не. Изобщо не си отварят устата, ако се изключи единият. Той е печално известен стрелец и ние знаехме, че ще ни създаде неприятности от мига, в който се появи в града.

Джак се умълча.

— Какъв стрелец?

— Мейджърс. Сигурно си чувал за него. Люк Мейджърс.

Джак се усмихна със стиснати устни, а погледът му беше твърд и студен.

— Чувал съм за него.

— Мейджърс непрестанно ни повтаря, че нямал нищо общо с това, но тъкмо той е застрелял Харис.

Джак не можеше да повярва на ушите си. Люк — замесен в банков обир? Това беше безсмислено.

— Мейджърс е застрелял Харис? Сигурен ли си? — попита той, без да разкрива приятелството си с Люк.

— Има свидетел, който твърди, че той го е направил. От това по-сигурно не може да бъде.

— Разбирам. Искам да говоря с тримата, но поотделно. Имаш ли място, където да го направя?

— Разбира се. Отзад има една стая. — Той кимна към малката стаичка, която се намираще срещу кабинета му.

— Благодаря. Ще я използвам.

Сам почувства облекчение от присъствието на рейнджъра.

— Кого искаш да видиш първи? Тук са Мейджърс, някой си Карсън и един друг, който се казва Джоунс и е ранен в ръката. Докторът го прегледа и каза, че щял да се оправи.

— Доведи ми Мейджърс. — Джак изчезна в стаичката, в която имаше само едно легло, малка маса и един стол.

Шерифът отиде да доведе Люк. Грегъри носеше револвера си готов за стрелба, за да не бъде изненадан неподготвен. Ако тези тримата опитаха нещо, той щеше първо да стреля, а след това да задава въпроси.

— Тръгвай, Мейджърс — нареди той.

Люк се бе изтегнал на едно от леглата със затворени очи. Когато чу гласа на шерифа, той изпита смътна тревога.

— Къде отиваме?

— Не е твоя работа. Просто излез, бавно и без резки движения. — Шерифът отстъпи няколко крачки назад, за да му даде възможност да излезе от килията. Оръжието му беше насочено към Люк, а погледът му не изпускаше останалите двама.

Люк нямаше по-голямо доверие на съкилийниците си отколкото шерифа и също ги държеше под око, докато вървеше към вратата. Той изчака шерифа да затръшне вратата на килията и да я заключи.

— А сега накъде, шерифе?

— Там отзад, в онази стая. Един човек иска да говори с теб. Рейнджърите са изпратени тук, за да разбият бандата на Ел Диабло, и ще започнат с теб.

Люк не си позволи да се надява, че рейнджърите можеше да е Джак. Той се молеше само рейнджърът да познаваше Джак и да бъдеше в състояние да му предаде съобщение. Джеси беше изпратил телеграма на Джак малко след обира, когато бе дошъл в града, за да види какво става с Люк, но не се знаеше дали Джак беше получил телеграмата. Люк си пое дълбоко дъх и се приготви за разговор с човек, който може би нямаше такива предразсъдъци, каквито имаха жителите на града. Той влезе в стаята и Сам затвори вратата след него.

— Аз съм Люк Мейджърс — каза той на мъжа, който стоеше с гръб към него.

— Какво правиш тук, по дяволите? — попита го тихо Джак, докато се обръщаше към него.

— Джак! Добре, че си ти! — Люк не можеше да повярва на късмета си. — Получи ли телеграмата, която накарах Джеси да ти изпрати?

— Не. Каква телеграма? Дойдох тук, защото шефът ми ме изпрати. Какво става, по дяволите? Те са готови да те обесят.

— Всичко е едно ужасно недоразумение, но никой не иска да ме изслуша. Докато Харис не се възстанови, никой няма да повярва на нито една моя дума.

— Кажи ми какво се случи. Искам да чуя истината.

Люк го изгледа гневно.

— Аз не лъжа.

Погледите им се срещнаха. Нито един от тях не потръпна, докато двамата мълчаливо приемаха истината един за друг.

— Какво се случи, Люк?

За пръв път след обира Люк знаеше, че пред него стои човек, който щеше да повярва на разказа му за случилото се в банката през онзи ден. Той започна с получаването на неочакваната новина за дължимите данъци за ранчото и продължи да разказва какво се бе случило в банката.

— Когато онзи извади револвера си, аз извадих своя. Искан да помогна, а не да обирам банката. Карсът повали Харис с първия си изстрел. Успях да стрелям веднъж и тръгнах да ги гоня с изваден револвер. Не можех да стрелям, тъй като наоколо имаше твърде много хора. Предполагам, касиерите са си помислили, че бягам с обирджиите, а не, че ги преследвам. Когато заместник-шерифът се появи през задната врата, осъзнах само, че си стоя с револвер в ръка, а един от касиерите започна да вика, че аз съм застрелял Харис.

Джак изруга под мустак, като се чудеше как може да измъкне Люк от тази бъркотия.

— И Харис е единственият, който може да потвърди разказа ти.

Люк кимна.

— Той е все още в безсъзнание. Разбира се, като се има предвид колко го е страх, може да реши да потвърди историята на другите, за да се отърве от мен. Той определено се чувстваше ужасен, че седеше срещу ми, да не говорим за това, че току-що ми беше отказал заема, който исках.

В съзнанието на Джак започваше да се оформя една идея.

— Ами другите двама? Да са казали или направили нещо, което може да ни помогне да открием Ел Диабло?

— Те не говорят много. Постоянно ми повтарят, че трябва да се присъединя към тях, щом като и без това законът вече ме смята за съучастник. — В гласа му се долавяше отвращение. — Те са убедени, че ще бъда обесен заедно с тях, а както вървят нещата, започвам да си мисля, че са прави.

Джак се усмихна.

— Каква сума дължиш за данъци?

— Двеста и петдесет долара. Защо?

— Какво ще кажеш, ако ти предложи да работиш за мен? Имам заповед да заловя Ел Диабло на всяка цена. Ти си вратичката ми към него. Искам да останеш в килията с тях. Слушай какво си говорят, прави се, че искаш да се присъединиш към тях. Виж какво можеш да откриеш за водача им. Не знаем абсолютно нищо за него. Всичко, което откриеш, може да ни бъде от полза. Тази банда е една от най-кръвожадните, които някога са съществували. Хората в този град би трябвало да ти благодарят, вместо да те заплашват. Ако не си бил там, за да се намесиш, всички в банката вероятно са щели да бъдат избити. Тези мъже са диви и не се колебаят да убиват и аз ги искам... искам Ел Диабло.

— Дойдох в Дел Фуего, за да се отърва от убийствата.

— Искам само да измъкнеш от тях колкото можеш повече информация, докато си в килията при тях. Ще го направиш ли? Ще ти платя данъците и ще прибавя още сто долара отгоре, за да те компенсирам за изгубеното време. Съгласен ли си?

Люк беше в капан и го знаеше.

— А ако откажа?

— Ще те измъкна оттук, но няма да получиш парите.

Люк се опита да оправдае онова, което Джак искаше от него. Каза си, че ако се съгласи, ще помогне на закона и че по-късно гражданите щяха да му бъдат благодарни. Но в затвора се чувстваше ужасно. Липсата на свобода го ужасяваше. Най-неприятна обаче му беше компанията на хора като Карсън и Джоунс.

— Е? Ще го направиш ли? — попита отново Джак. — Трябва да разбереш каквото можеш за местоположението на скривалищата им. Сигурно имат няколко, а не само едно. И да разбереш каквото можеш за Ел Диабло. Кой е той? Ако научим това, ще можем да ги заловим. Триста и петдесет долара, Люк.

На Люк му се искаше да откаже, да излезе от затвора веднага и никога да не поглежда назад. Но така нямаше да получи парите.

— Добре. Ще направя каквото мога.

Двамата си стиснаха ръцете.

— Ще кажеш ли истината на шерифа? — попита Люк.

— Ще му кажа всичко, за да знае какво правим. Говори се, че може да се случи нещо, така че се пази. Шерифът е сложил повече пазачи от обичайното, но човек никога не може да бъде сигурен.

Люк кимна.

— Как да се свържа с теб, ако науча нещо?

— Ще работя с шерифа в града. Ще ме виждаш.

Люк бе върнат в килията и шерифът изведе Джоунс на разпит при Джак.

— Какво става? — попита Карсън.

— Повикали са рейнджърите.

Карсън се намръщи.

— Какво те питаха?

— Постоянно ме питаше за Ел Диабло. Казах му, че не знам нищо, но и той като всички останали не ми повярва.

Бандитът се усмихна леко.

— Няма да научи нищо и от мен, и от Джоунс. Ние не сме глупаци. Никой не може да разкаже каквото знае за Ел Диабло и да остане жив.

— Той трябва да е страхотен водач.

— Да речем, че докато вършиш, каквото се иска от теб, и си гледаш работата, Ел Диабло се грижи за теб. Глупаво е обаче да си мислиш, че можеш да се противопоставяш на шефа. Веднъж двама решиха, че могат да го направят, и да им се размине.

— И какво стана?

— Опитаха се да избягат с парите от един обир. Намерихме телата им около седмица по-късно — обясни Карсън. — Присъединиш ли се веднъж към Ел Диабло, оставаш с него завинаги.

Шерифът се върна с Джоунс и отведе Карсън.

Джак разпита втория бандит надълго и нашироко, но усилията му се оказаха неуспешни. Когато свърши с разпитите, рейнджърът каза на шерифа, че иска да говори с него някъде, където никой няма да им пречи. След това бързо му разказа истината за Люк.

— Грещиш! Всички знаят, че Мейджърс е един от тях! — възрази Сам. — Този човек е убиец! Има свидетели!

— Казвам ти, шерифе, понякога свидетелите грешат. Познавам Люк Мейджърс от много години. Той не е банков обирджия. Не е ли прекарал вече достатъчно време в околността? Преди никога не е създавал неприятности, нали?

— Ами, не е — призна неохотно шерифът.

— Вярвам на разказа на Люк за случилото се и успях да го убедя да ни помогне. Точно затова и не ти наредих да го освободиш незабавно.

— Мейджърс ще работи с нас? — не можа да повярва на ушите си Сам. — Но той е...

— Той е мой приятел. Може да е бърз с револвера, но не е крадец. Той дойде в Дел Фуего с намерението да се установи да живее тук.

— Ние не искаме хора като него в града си.

Джак започваше да се вбесява, но разбираше неохотата на шерифа да му повярва.

— Дори самото присъствие на Мейджърс в банката е спасило живота на няколко души. Той е попречил на бандитите. Ако не е бил там, колко души щяха да бъдат избити? Трябва да бъдете благодарни на този човек, вместо да го държите в затвора. Не го ли чухте какво ви е говорил?

— Чух лъжите му.

— Той не е лъгал.

Сам все още не изглеждаше напълно убеден.

— Предполагам, че ще трябва да се доверя на твоята преценка.

— Няма да съжаляваш. Ще открием кой е Ел Диабло и ще го изправим пред съда заедно с цялата му банда. Успяхте ли да намерите парите от обира?

— Не. Проследихме онзи, който се измъкна, в продължение на пет мили, но след това изгубихме следата. Успя да избяга с петстотин долара.

Джак поклати глава с отвращение.

— Добре. Отивам да си взема стая в хотела и да си почина малко. Имаш ли нужда от помощ тази вечер?

— Не. Ще работя тук, а един от заместниците ми ще държи под око града.

И двамата вдигнаха очи, когато една красива жена влезе в кабинета на шерифа. Джак не можеше да свали погледа си от нея.

— Коя е тя? — попита рейнджърът.

— Елизабет Харис, жената на ранения banker — отвърна Сам и отиде да говори с нея.

— О, Сам, ето те и теб. — Тя въздъхна с облекчение, когато го видя. — Всичко това е толкова ужасно. Докторът каза, че не можем да направим нищо повече, освен да чакаме и да се молим.

— Съжалявам.

— И аз също, Сам. Затова и дойдох тук. Не можех да гледам горкия си съпруг да лежи така... безпомощен... толкова близо до смъртта, докато онези влечуги, които минават за хора, си стоят заключени в затвора ти, сякаш нищо не се е случило. — Тя избърса една сълза от окото си. — Дойдох, за да видя чудовищата, които направиха това с моя Джонатан.

— Разбирам как се чувстваш, но не мисля, че е добра идея да се виждаш с тях. Тези мъже... е, те не би трябвало да се намират близо до една дама като теб.

— Искам да видя как ще си платят за стореното зло.

— И ние искаме това — намеси се Джак и когато тя погледна към него, се представи: — Госпожо Харис, аз съм Джак Логан.

— Рейнджър Логан дойде тук, за да ми помогне.

— Вие сте рейнджър? — попита тя и се обърна към Джак. Тъмните ѝ очи се разшириха от уважение. — Благодаря на небето, че ви изпрати. Горкият Сам беше твърде претоварен от всичко, което се случи. Аз съм Елизабет Харис. Съпругът ми е банкерът, който беше застрелян по време на обира.

— Ще направя всичко по силите си да изправя Ел Диабло пред правосъдието.

— Бог да ви благослови. След обира се чувствам толкова ужасно — не знам дали мъжът ми ще оцелее или не.

Джак откри, че тя го караше да желае да я защити. Беше толкова деликатна жена и не би трябвало да ѝ се налага да се справя сама с такава трагедия и с такива трудности.

— Съжалявам за случилото се, госпожо.

Сам сложи ръка на рамото ѝ.

— Елизабет, обещавам ти, че тези мъже няма да мръднат оттук, докато съм жив.

— Благодаря... и на двама ви. Миналата седмица се чувствах толкова самотна. Толкова безпомощна. Точно сега не мога да направя почти нищо. Знам, че беше глупаво от моя страна да идвам тук, но си помислих, че ако ги видя, може би ще разбера защо това трябваше да

се случи. — Тя успя да се усмихне болезнено на двамата мъже. — Иска ми се да можех да върна времето обратно... но колкото и да сте способни вие рейнджърите, също не можете да направите това, нали, рейнджър Логан?

Джак поклати глава.

— Не, госпожо. Иска ми се да можех.

— И на мен — каза тя с уморен, напрегнат глас. — Довиждане.

Джак остана загледан след нея, докато тя се отдалечаваше. След това се сбогува със Сам и се отправи към хотела. В този момент единственото, което искаше, бе да залови Ел Диабло и да изтрие тъгата от очите на Елизабет Харис.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Заместник-шериф Дейвис успяваше някак си да остане буден, докато обикаляше улиците на Дел Фуего. Не му беше лесно да не заспи. Нощта се бе оказала изключително спокойна и тъмна. Дори в кръчмите беше по-тихо от обикновено. Всичко беше толкова спокойно, че късно след полунощ умората най-сетне надделя. Той седна да си почине край задната стена на един магазин и реши, че нищо няма да се случи, ако дремне малко. Това решение се оказа фатално за него. Бандитът от бандата на Ел Диабло, който го следеше от известно време, се нахвърли върху му бързо и безшумно.

Когато се отърва от пазача, бандитът се върна при останалите си четирима другари и всички заедно тръгнаха към затвора.

Сам Грегъри започваше да става неспокоен. Спеше му се, но знаеше, че не може да си позволи никаква почивка. Смяната му щеше да дойде чак в шест часа сутринта и той трябваше да издържи дотогава. Съдията щеше да мине през града едва след две седмици и Сам не се съмняваше, че тези две седмици щяха да бъдат най-дългите в живота му.

Сам стана от стола си и отиде до малката стаичка, за да се поразтъпче. Те го чакаха там, след като бяха разбили прозореца и се бяха покатерили изотзад.

— Какво по...! — Шерифът се втренчи в тримата мъже, които стояха пред него с насочени към гърдите му оръжия.

— Изглеждаш изненадан, шерифе. — Те се усмихнаха на шокираното му изражение. — Би трябвало да ни очакваш.

— Знаеш за какво сме дошли, така че побързай.

— Това е лудост. Имам един човек, който...

— Имаше човек — поправи го бандитът. — Той повече няма да ти помага. — Той бутна шерифа към килиите. — Свали си колана с револвера и го остави на бюрото.

— Няма да се измъкнете.

— Вече сме се измъкнали.

Карсън и Джоунс бяха чули гласовете на другарите си и стояха в килията си, готови да излязат навън.

— Много се забави, Съли. Къде беше, по дяволите? Сигурно си се наливал някъде и си гонил фустите, докато ние гниехме в тази дупка — каза Карсън, когато забеляза приятелите си.

— Чакахме подходящия момент. Шефът каза да го направим тази нощ. И беше прав, както обикновено.

— Отключи вратата, шерифе, и без глупости — нареди мъжът, който се казваше Съли.

Сам не можеше да направи нищо и знаеше това. Той изруга мислено своята уязвимост и му се прииска да имаше повече заместници, с които да работи. Той се надяваше бандитите да го лъжеха за заместника му Дейвис, защото той имаше жена и деца. Шерифът неохотно отключи вратата и се отдръпна, за да остави затворниците да излязат.

— Да излизаме — заяви Карсън и тръгна към вратата.

— Готов съм! — Джоунс се спря и погледна Мейджърс.

— Ти идваш ли?

Люк не можеше да повярва на очите си. Ако останеше, въпреки че беше невинен, градът вече го беше признал за виновен за обира и стрелбата срещу банкера. Ако тръгнеше с бандата, щеше да има възможност да открие нещо за Ел Дябло и да изпълни своята част от сделката си с Джак, но щеше да изглежда по-виновен от всякога в очите на гражданите. Люк взе бързо решение.

— С вас съм.

Тримата се втурнаха към бюрото на шерифа, в което бяха заключени револверите им. Те разбиха чекмеджето и закопчаха коланите с кобурите си.

— Кой е тоя, по дяволите? — попита Съли, ядосан, че Карсън и Джоунс вземаха някакъв непознат със себе си.

— Той е Люк Мейджърс, стрелецът.

— Не знам какво ще каже шефът, когато разбере, че сме взели някакъв непознат.

— Репутацията му говори сама за него.

Съли не беше доволен, но отстъпи.

— Добре. Тръгвайте. Аз ще се погрижа за шерифа. — Той беше готов да застреля хладнокръвно Сам.

— Не, остави на мен! — каза решително Люк. Той извади бързо своя револвер и застана между двамата мъже. — Вие тръгвайте. Аз ще ви настигна. Време е да си разчистя сметките с него.

Съли и другите го погледнаха и свиха рамене.

— Само побързай. Конете ни чакат.

Люк бутна Сам в килията, след което се наведе към него.

— Кажи на Джак, че ще се свържа с него при първа възможност.

Той стовари дръжката на револвера си върху главата на шерифа и го повали в безсъзнание. Трябваше да се увери, че всичко изглежда убедително, в случай че някой от бандата се върнеше, за да провери. Люк заключи вратата на килията и изтича навън при останалите. Те вече бяха на седлата си и готови за тръгване.

— Да вървим — подкани ги Люк, докато се качваше на коня, който те току-що бяха откраднали за него.

— Погрижи ли се за шерифа? — попита го Съли. Той не искаше Грегъри да тръгне да ги гони и беше готов да се върне и да го довърши, ако се наложеше.

— Не се тревожи, той повече няма да ни създава главоболия — отвърна рязко Люк. — Да се махаме оттук, преди някой да ни е видял.

— Знаех си, че мястото ти е при нас — каза доволно Джоунс.

— Да изчезваме.

След повече от час една тъмна фигура се промъкна крадешком по улицата край затвора. Човекът влезе безшумно в затвора, за да провери дали бягството се беше оказало успешно. В килията шерифът тъкмо беше започнал да се размърдва.

— По дяволите... — Измърмореното проклятие издаваше гнева на натрапника.

— Добре, че си тук! — каза Сам при звука от гласа и се опита да се изправи. Главата го болеше адски от удара, виеше му се свят и погледът му беше замъглен. — Трябва ми помощ! Те убиха Дейвис и освободиха затворниците! Трябва да извикаш другите заместници и Логан! Трябва да тръгнем след тях! — Той изстена от болката, която пронизваше тялото му при всяко негово движение.

Натрапникът отиде в кабинета му, взе револвера му от бюрото и се върна при килията.

— Няма да викам никого на помощ.

— Какво? — Сам очевидно беше объркан.

— Нито пък ти ще се изправиш отново.

Ел Диабло го застреля от упор и го остави прострян на пода.

Никой не чу изстрела и никой не забеляза Ел Диабло да излиза от затвора. Бандитът изчезна из улиците на Дел Фуего.

Джак бе събуден рано сутринта от силно тропане по вратата на стаята му.

— Логан! Събуди се! Аз съм заместник-шериф Халоуей!

Джак скочи от леглото, нахлузи бързо панталоните си и изтича да отвори вратата.

— Какво е станало?

Халоуей нахълта в стаята и затвори вратата след себе си.

— Снощи затворниците са избягали. Шерифът е мъртъв... Дейвис също.

— Затворниците са избягали? Дори Мейджърс?

— Няма ги! Всичките до един! И като си помисля само, че Мейджърс искаше да ни убеди, че е невинен! — Той изрече тези думи с омраза. — Ако е бил невинен, защо тогава е избягал?

Джак започна да се облича, докато двамата разговаряха.

— Не знам. Имаш ли представа по кое време се е случило това?

— Не. Шерифът е мъртъв от доста време. Бил е застрелян, когато вече е бил заключен в килията. Сигурно Мейджърс го е убил!

— Ами ако не е той? — предизвика го Джак.

— Ако не е и ако наистина не е член на бандата, както твърдеше, защо тогава е избягал с тях?

Джак се изруга под мустак, докато закопчаваше кобура си. Той знаеше защо Люк беше тръгнал с тях — заради парите.

Джак не бе искал Люк да се замеси чак толкова. Той бе мислил, че за приятеля му щеше да бъде лесно да открие информацията, от която се нуждаеха, и да му я предаде. Но вече нищо не му се струваше толкова просто. Люк беше избягал с бандата. Джак знаеше, че трябва да намери начин да помогне на Мейджърс, но точно сега не знаеше как да го направи.

— Пред кабинета на шерифа се събира тълпа — уведоми го Халоуей. — Кметът е там с всички заместници. Трябва да побързаме.

Малко по-късно рейнджърът стоеше сам по средата на килията и гледаше окървавения под. Шерифът Грегъри бе добър и честен човек и

Джак искрено съжаляваше за смъртта му. Той си даде дума лично да се погрижи убиецът му да си плати.

Сара Грегъри беше научила за смъртта на съпруга си. Тя се появи тичешком в затвора с отчаяно изражение на обляното си в сълзи лице.

— Къде е? Къде е рейнджърът? — попита тя.

— Там е, Сара. — Фред Халоуей посочи към килията.

— Ти ли си рейнджърът, за когото съпругът ми каза, че е дошъл тук да му помага? — попита хладно тя, когато застана срещу Джак.

— Да, госпожо. Казвам се Джак Логан.

— Е, ти не успя да му помогнеш много, нали? Съпругът ми е мъртъв! — обвини го истерично тя.

— Съжалявам, госпожо Грегъри.

— Съжаляваш ли? Мислиш ли, че съжалението ти има някакво значение? Тази банда носи смърт и опустошение в целия град. Съпругът ми е мъртъв, Джонатан Харис е на ръба на смъртта, а тези убийци са на свобода, за да продължават да убиват и грабят!

— Ще ги заловим, госпожо. Обещавам.

— Как? Кога? Искam да знам още колко невинни хора ще умрат, преди да направиш нещо, рейнджър Логан!

— Предлагам да обявим награда за главата на Мейджърс! — каза Халоуей. — Жив или мъртъв!

— Да! — съгласи се заместник-шерифът Стивънс. — Сигурно той е натиснал спусъка.

— Всички знаем, че той е застрелял Харис, а несъмнено и съпруга ми! Искam да видя как ще си плати! Да плати с живота си! — извика Сара Грегъри.

Останалите от множеството замърмориха одобрително.

— Рейнджърите ще ги заловят, госпожо. Бандата ще бъде изправена пред съда — увери я Джак.

— Как ще се погрижите справедливостта да възтържествува, щом като не успяхте да ги задържите в затвора? — попита тя. — Трябва да обявим награда!

— Аз ще дам парите — предложи кметът Аткинс. — Хиляда долара за Мейджърс. По петстотин на глава за останалите двама. Искаме ги живи или мъртви, но за предпочитане е Люк Мейджърс да е мъртъв.

— Благодаря — каза тихо Сара Грегъри, след което излезе от кабинета на шерифа покрусена от нещастиято, което я беше сполетяло.

Докато слушаше последвалия разговор, Джак изпита силен страх за безопасността на приятеля си. Заместниците бяха единодушни в желанието си да видят Люк мъртъв. Единствено Джак знаеше, че Мейджърс е невинен, но не можеше да го защити открито. Сега, когато Грегъри беше мъртъв, той не можеше да се довери на никого и да рискува да разкрие Люк. Единствено от него зависеше дали Люк щеше да бъде в безопасност. Той трябваше да се увери, че нищо лошо нямаше да се случи с приятеля му в ръцете на тези представители на закона и ловците на глави, които те щяха да изпратят след него. Джак знаеше, че ще трябва да потърси помощ, и при това бързо.

— Заместник-шериф Халоуей, вие сте новият шериф, ако приемете поста — казваше кметът. — Трябва ми някой, който да поеме нещата в здрави ръце, а вие сте работили най-дълго със Сам.

Халоуей беше изненадан от предложението.

— Ами... да... но...

— Моментът не е много щастлив за нито един от нас. Градът има нужда от теб.

— За мен ще бъде чест да следвам стъпките на Сам — отвърна смирено Халоуей.

Последва кратка тишина и всички почетоха паметта на Сам. След това Халоуей се овладя и се подготви да поведе хората си на хайка, за да видят дали ще успеят да намерят някакви следи. Той знаеше, че щеше да им бъде трудно, тъй като бандата имаше голяма преднина, но все пак трябваше да направят нещо.

— Логан, ти ще дойдеш ли с нас? — попита той.

— С вас съм — отвърна Джак.

— В такъв случай ще тръгнем след половин час. Среца тук.

Мъжете се пръснаха, за да вземат конете си.

Джак се отправи към конюшната, за да вземе своя, но по пътя се спря в телеграфната станция, за да изпрати телеграма до един ловец на глави, за когото бе слушал много. Говореше се, че Коди Джеймсън от Сан Антонио залавял бандитите живи и следователно беше най-подходящият човек, който можеше да намери Люк.

Телеграмата беше проста и ясна.

Имам работа, която може да те заинтересува. Отнася се за бандата на Ел Диабло. Свържи се лично с мен в „Хоумстед Хотел“ в Дел Фуего до седем дни.

Подпис: Джак Логан.

Настроението му беше мрачно, когато той влезе да оседлае коня си, преди да се присъедини към потерята. Следите щяха да са твърде стари, но може би някъде по пътя щяха да открият нещо, което можеше да им помогне. Той се страхуваше най-много от това, че потерята можеше да налети случайно на бандата. Ако това се случеше, или всички преследвачи щяха да бъдат избити, или Люк щеше да увисне на въжето. Джак трябваше да се постарее нито едно от тези неща да не се случи.

Преследвачите се завърнаха след четири дни — изморени, раздразнени и мръсни. Четирите дни им се бяха сторили адски дълги. На около двадесет мили извън града бяха изгубили следата и бяха прекарвали останалото време в безразборно търсене из околността.

Джак изпита облекчение от неуспеха на хайката. Той искаше Люк да се върне при него и да му каже кой е Ел Диабло. Логан смяташе, че когато гражданите на Дел Фуего откриеха какво е направил приятелят му, щяха да започнат да се отнасят по-добре с него.

Когато всички участници в потерята се разотидоха по домовете си, Джак се отправи към хотела, за да провери дали има някакви съобщения за него. Когато разбра, че такива няма, той се ядоса и тръгна към кръчмата „Райската градина“. Джак си поръча бутилка уиски с една чаша и се настани на маса в задната част на помещението. Не знаеше какво точно щеше да направи, ако Коди Джеймсън не приемеше работата. Имаше да мисли за много неща — и много за изпиване.

Дилижансът влезе с трясък в Дел Фуего късно същата нощ. Когато спря пред канцеларията на транспортната компания, кочияшът скочи на земята и отвори вратата на пътниците. От дилижанса слезе един индианец, който изглеждаше безобиден, последван от добре облечена, красива млада жена. Мъжът, който придружаваше кочияша, свали куфара на дамата пред краката на служителя на компанията. Той

отнесе багажа ѝ до хотела. Никой не забеляза как индианецът се скри безшумно надолу по улицата.

— Добър вечер. Бих искала да наема стая — каза Коди, когато застана на рецепцията.

— Добър вечер, мадам — поздрави я служителят и сложи книгата за посетители пред нея. — Дълго ли ще останете при нас, госпожице... Джеймсън?

— Не знам все още. Поне един-два дни.

Мъжът ѝ подаде ключа за стаята и бързо ѝ обясни как да стигне дотам.

— Благодаря. Между другото, случайно господин Логан да е отседнал при вас?

— Да, мадам. Рейнджър Логан е в стая 203, но в момента не е тук.

Новината, че работодателят ѝ беше рейнджър, я изненада. Тя не можеше да си представи защо му беше на един рейнджър да наема ловец на глави.

— Когато се върне, кажете му в коя стая съм отседнала и му предайте, че Коди Джеймсън го очаква.

— Ще го направя, но той може да закъснее.

— Това няма значение. Няма да съм си легнала. — Коди се оттегли в стаята си и зачака Джак да се появи.

Джак усещаше слаба болка, когато най-сетне излезе от кръчмата. Въпреки огромното количество алкохол, който беше изпил, той все още не можеше да спре да се притеснява за Люк. Докато минаваше през малкото фойе на хотела, служителят зад рецепцията го забеляза и го повика.

— Господин Логан? Има съобщение за вас.

Джак погледна към него.

— Коди Джеймсън пристигна в града и ви очаква сега в стая 211.

— Джеймсън е тук?

— Да, сър. Пристигна с късния дилижанс.

Джак кимна и тръгна към 211. Тревогата му за Люк не намаля, докато вървеше към срещата си с ловеца на глави. Той стигна до стаята и почука на вратата.

— Мога ли да ви помогна? — попита Коди, когато отвори вратата и се озова лице в лице с един висок, тъмнокож и красив мъж.

— Извинете за безпокойството, госпожо. Сигурно е станала някаква грешка. Казвам се Джак Логан и служителят на рецепцията ми каза, че Коди Джеймсън е в стая 211.

— Така е.

— О! — Внезапно Джак се почувства неудобно и се запита защо Джеймсън беше довел жена си със себе си. Вярно, че беше красавица и всеки мъж би желал тя да бъде с него, но като се имаше предвид работата на Джеймсън, това беше опасно. — Е, аз исках да говоря с Коди Джеймсън, ако е възможно.

— Влезте, господин Логан. Очаквах ви. — Коди се усмихваше, докато му държеше вратата отворена.

— Вие сте ме очаквали? — Той влезе в стаята и се намръщи объркано.

Тя затвори вратата.

— Аз съм Коди Джеймсън, господин Логан, и бих искала да знам каква работа ми предлагате.

— Вие сте Джеймсън? — Внезапно той се ухили. Едва сега Логан разбра смисъла на голяма част от историите, които беше чувал за Коди Джеймсън — как много малко хора го бяха виждали, но колко ефикасно си вършел работата. Нищо чудно! Джеймсън беше жена. Веселието му скоро беше помрачено от съмнение и усмивката бавно напусна лицето му. — Госпожице Джеймсън... знам, че би трябвало да сте един от най-добрите ловци на глави, но не съм сигурен, че в този случай ще се получи нещо.

— Знаете каква е репутацията ми, нали? — попита тя студено; беше й омръзнало да се защитава пред мъже.

— Ами, да.

— В такъв случай какъв ви е проблемът? Доколкото разбирам, вие искате някой да бъде заловен. Това е работата, с която аз си изкарвам прехраната и я върша много добре.

Джак се втренчи в нея и забеляза силата в погледа ѝ и спокойствието, което излъчваше. Тя беше повече от подходяща за работата.

— Добре, Коди Джеймсън, ето какво искам да направиш. Джак ѝ разказа най-важната част от всичко, което се бе случило. Че Мейджърс беше избягал от затвора с бандата на Ел Диабло, че при бягството бяха

убити шерифът и един от заместниците му, както и че той искаше Мейджърс да бъде предаден лично на него — жив.

Коди се вцепени при новината за убийството на шерифа и заместника му. Нейният баща бе шериф, който бе загинал при бягство на затворници. Неговата смърт я беше накарала да започне да се занимава с издирване на престъпници, за които имаше обявена награда.

— За Мейджърс е обявена голяма награда. Градът предлага хиляда долара — жив или мъртъв. Аз обаче ще ви платя още петстотин, ако ми го доведете жив.

— Защо искате да ми платите толкова много в повече?

— Имам известни съмнения относно вината на Мейджърс в тази история. Просто искам справедливостта да възтържествува. — Лицето му беше безизразно. — Това няма да стане, ако той бъде първо обесен и едва след това хората започнат да задават въпроси.

— Защо този човек е толкова важен за вас? — попита внезапно Коди.

Въпросът ѝ изненада Джак и той осъзна колко интелигентна и проницателна беше тази жена. Логан се усмихна уморено.

— Нещо забавно ли виждате в това, господин Логан?

— Напротив, госпожице Джеймсън. Тъкмо си мислех, че сте най-подходящата за професията, която сте си избрали. Вие сте равностоен противник на всеки мъж.

За пръв път, откакто се помнеше, Коди откри, че харесваше един от мъжете, с които ѝ се беше налагало да работи.

— Благодаря. Отношението ви е много окуражаващо.

Усмивката му граничеше с уважение.

— Надявам се, че наистина сте толкова добра, колкото се твърди. Искам Мейджърс жив.

— Ще ви го доведе жив. Имате думата ми.

ГЛАВА ПЕТА

Ел Трахар беше див град, пълен с кръчми, силен алкохол, леки жени, хазарт и множество грешници, които се наслаждаваха на всяка секунда от живота тук. Добре известната разюзданост и враждебността на гражданите на града обаче не попречи на появата на „Шоуто на Спасението“ на сестра Мери. Ако тук имаше души, за чието спасение тази проповедничка можеше да помогне, то тя щеше да го направи.

Пристигането на сестра Мери в града разбуни духовете. Покритата каруца, която приличаше на каруца на пътуващ търговец, се появи в Ел Трахар малко по-рано същия следобед. Лозунгите, боядисани с яркочервени главни букви от двете страни на каруцата, говореха за спасение и справедливост от божията ръка.

„ПОКАЙТЕ СЕ И БЪДЕТЕ СПАСЕНИ!“ — пишеше на единия.

„ОТМЪЩЕНИЕТО Е МОЕ, КАЗА ГОСПОД“ — обявяваше вторият.

На задната част на каруцата беше изписано: „АЛЕЛУЯ!“

Очилатата жена на неопределена възраст, която седеше на капрата, спря пред най-пълната кръчма в града, която носеше напълно подходящото име „Пламъците на ада“. Без да мисли за собствената си безопасност, тя слезе от каруцата и влезе в кръчмата, хванала библията си в ръка. В продължение на няколко секунди остана да стои в рамката на вратата, оглеждайки с пронизателния си поглед грешниците в заведението. Посетителите на кръчмата бяха толкова задълбочени в заниманията си, че не й обърнаха никакво внимание. Едва когато тя се развика с всички сили, те вдигнаха глави с раздразнение и удивление.

— Чуйте божие слово! Само то може да ви спаси от съдбата, към която сте тръгнали! Спасете се от вечно проклетие! Покайте се, грешници! Покайте се и бъдете спасени! — Сестра Мери мина през цялото заведение с библия в ръка, без да спира да призовава мъжете и жените да започнат да водят чист живот.

— Какво може да те накара да млъкнеш? — попита един каубой.
— Колко искаш, за да се махнеш? Пет долара? Десет?

— Не искам парите ти! Искам теб!

Думите ѝ накараха посетителите да избухнат в смях.

— Тя иска теб, Уили!

— По дяволите, старче, на твое място бих избягал! Каубоят се изчерви и направи точно това — избяга в едно по-тихо ъгълче на кръчмата.

— Махай се оттук, жено! — изръмжа барманът. Той направи заплашителен жест към нахалницата, но за изненада на всички две от танцьорките в заведението я защитиха.

— Тя е права, Хенри. Ние сме грешници — каза Люси.

— Не трябва да я обвиняваш, че казва истината — добави Джина.

Сестра Мери погледна двете си защитнички и им се усмихна топло.

— Вие сте истински божии ангели, щом ми се притичате на помощ. Покайте се за живота си. Обърнете се към бог. Само с него ще намерите истинско щастие.

— За нас е твърде късно, сестро — усмихна се любезно Люси.

— Никога не е твърде късно. Бог е милостив и винаги прощава, ако човек наистина се разкайва за делата си.

Докато говореше, сестра Мери гледаше двете жени право в очите. Тя видя тъгата в изражението на Люси, но забеляза и слабата надежда в очите на Джина.

— Елате на шоуто ми довечера, деца мои. Аз проповядвам за божията любов и прошка. — Тя говореше преди всичко на Джина, тъй като искаше да накара тъмнокосата, зеленоока красавица да се откаже от грешния си начин на живот.

— Любов! — изръмжа пияният Съли от мястото си. С едно бързо движение той сграбчи проповедничката и я дръпна безцеремонно в скута си. — Щом тази вечер си тръгнала да раздаваш любов, сестро, тогава аз ще бъда там!

— Трябва да бъдеш! — заяви тя с достойнство.

— Ако съм грешник, може поне да се порадвам на това! — Той се опита да опипа гърдите ѝ, но сестра Мери реагира бързо. Тя успя да стовари библията си върху главата му. Ударът го изненада и усилието ѝ беше възнаградено с това, че тя си върна свободата.

— Божията справедливост може да бъде болезнена за онези, които не се вслушват в думите му!

Посетителите, които се бяха смели на проповедничката, млъкнаха, когато видяха колко ефикасно прилага тя библията си. Всички знаеха колко зъл и злобен можеше да бъде Съли, когато бъдеше предизвикан. Те зачакаха да видят какво щеше да се случи.

— Довечера в осем часа. Всички грешници са добре дошли — заяви тя. След това тръгна спокойно с изправен гръб към вратата.

— Ама че грозна жена! — изръмжа Съли, когато тя изчезна зад летящата врата.

Всички се разсмяха отново, облекчени, че той не ѝ беше направил нищо.

— Нея не я интересува дали я смяташ за грозна, или за красива. Тя иска от теб само да чуеш как проповядва словото!

— Ще ѝ дам аз едно слово — ядоса се той отново от това, че беше унижен по такъв начин на публично място.

— Успокой се, Съли — каза Люси, докато седеше в скута му. — Ако искаш да си прекараш добре, аз съм твоето момиче.

— Не трябва да се тревожиш за сестра Мери. Тя иска парите ти, за да спаси душата ти. Аз искам парите ти, за да ти доставя удоволствие. Ти кое предпочиташ?

— Люси, скъпа, много добре знаеш кое от двете предпочитам. Да вървим.

Момичето отведе пияния мъж по стълбите.

Джина гледаше как приятелката ѝ го отвежда и се радваше, че Люси бе отвлякла вниманието на Съли от проповедничката. Той можеше да бъде много гаден, когато се напиеше, а Джина не искаше с добрата жена да се случи нещо лошо. Колкото и странно да беше това, Джина знаеше, че тази вечер ще успее някак да се измъкне и да отиде при палатката на проповедничката в осем часа — независимо от всичко.

— Как мина? — попита Дебнещия призрак, когато Коди се появи на мястото на срещата им.

Дебнещия призрак беше стар приятел на баща ѝ още от детинство и сега ѝ беше съдружник в залавянето на престъпници. Той

й осигуряваше информация, каквато тя не можеше да намери чрез собствени източници, и я придружаваше при всичките ѝ пътувания, като оставаше незабелязан назад. Докато тя играеше съответната си роля, той беше нейните очи и уши. Защищаваше я и винаги беше наблизо като ангел-пазител. При това пътуване Коди го беше оставила малко преди да влезе в града. Той беше използвал времето си, за да опознае Ел Трахар. Онова, което беше видял, не му харесваше изобщо.

— Там беше истинска джунгла. Искаше ми се да бях въоръжена с револвер, а не с библия — каза му Коди, докато се качваше в каруцата.

Изречението му показваше известна доза изненада. Не се случваше често тя да ходи някъде без оръжие.

— Да не би да се притесняваш за нещо в плана си?

— Довечера може да стане опасно — започна тя, след което замълча и сви рамене. — Но, от друга страна, всеки път, когато вършим това, е опасно.

Той изсумтя в знак на съгласие и отиде да се погрижи за конете. Имаше още много работа. Трябваше да вдигнат палатката, да сложат пейките и да приготвят факлите. Оставаха им само няколко часа.

— В кръчмата не видях никой, който дори малко да прилича на Люк Мейджърс. — Тя извади от чантата си обявата за издирване, която ѝ беше дал Логан, и се загледа в лицето на нея. Ако художникът беше предал добре приликата с оригинала, то Мейджърс беше много красив мъж. Но красив или не, той си оставаше един бърз стрелец... убиец, който се движеше с бандата на Ел Диабло. Всички знаеха колко ужасни бяха тези бандити. Тяхната диващина ги беше направила печално известни в цял Тексас.

— Най-трудното ще бъде да остана насаме с него... ако изобщо се появи — измърмори тя. — Не можем да бъдем сигурни, че те са тук. Можем да разчитаме единствено на онова, което научихме, преди да напуснем Сан Антонио.

Коди винаги се опитваше да събере колкото можеше повече информация, преди да тръгне на издирване. Тя бе разпитала основния си източник — шерифа Нейт Томпсън, стар приятел на баща ѝ — надълго и нашироко за бандата на Ел Диабло. Информацията, която той ѝ беше дал, можеше да се нарече непълна в най-добрия случай, а по-голямата част тя вече знаеше. Бандата на Ел Диабло се състоеше от убийци и крадци. Те вземаха всичко, което пожелаеха, когато

пожелаеха, без да ги е грижа за последствията. Бандитите сякаш винаги знаеха точно кога ще премине следващата доставка от оръжие за някой от фортовете или кога беше най-удобният момент да се обере някоя банка. Те бяха изключително хладнокрѳвни и жестоки и по-скоро предпочитаха да застрелят някого, отколкото да го оставят жив. Коди бе пожелала да узнае повече и бе потърсила някои от не толкова почетените познати на баща си. Докато тя бе разговаряла с тях, Дебнещия призрак също бе поразпитал наоколо. В крайна сметка и двамата бяха решили, че най-надеждното нещо, което бяха успели да открият, бе, че бандата редовно посещаваше град Ел Трахар.

Коди знаеше, че нямаше да ѳ бъде лесно да залови Мейджърс, но за парите, които предлагаше Логан, рискът си струваше. Тя не беше съвсем сигурна какво щеше да се случи, ако Мейджърс се появише случайно в Ел Трахар. Все още не беше измислила как да примамви Мейджърс да остане насаме с нея, но когато това се случеше, Дебнещия призрак щеше да бъде наблизо, за да ѳ помогне да се справи със стрелеца. След това тя щеше да се преоблече и да напусне града, преди някой от бандата да открие отсъствието на другаря си. Щеше да бъде трудно, но тя беше уверена, че може да се справи. В крайна сметка, вече беше успяла да убеди града, че е истинска проповедничка.

— Кога ще се срещнем с Ел Диабло? — попита Люк мъжа, когото познаваше само под името Хадли, докато двамата седяха на една от задните маси в „Пламъците на ада“. Откакто се беше присъединил към бандата в скривалището им в един каньон, Люк бе действал много предпазливо, като бе внимавал да не привлича вниманието на бандитите. Той знаеше, че не му се доверяваха напълно, така че не бе направил нищо, с което да засили подозренията им. Ел Диабло все още не се беше появил в лагера им, но от онова, което Люк беше дочул, Хадли беше най-близкият до водача бандит.

Хадли се втрени предизвикателно със сивите си очи в Люк.

— Всяко нещо с времето си, приятелю. Ел Диабло е много зает. Защо е това бързане?

Люк сви рамене, без да отмества поглед, защото не искаше да дава причина за съмнения на събеседника си.

— Няма никакво бързане. Просто съм слушал толкова много за него, че искам да се запозная.

Бандитът кимна, но не каза нищо повече.

Люк бе раздразнен, но не го показва и си наля малко уиски. Той се надяваше, че алкохолът ще успее да премахне отвращението, което чувстваше. Изруга мислено поредицата събития, които го бяха довели до това общество на убийци. Единственото нещо, за което беше благодарен, докато седеше тук, заобиколен от хората на Ел Диабло, бе, че беше успял да спаси живота на шериф Грегъри по време на бягството от затвора.

Той се огледа наоколо и се зачуди как бе стигнал дотук. Кръчмата беше адска дупка, също като града, в който се намираше. Тук царяха беззаконие и диващина, мръсотия и порок.

Люк отпи голяма глътка от чашата си. През двете седмици, откакто яздеше с бандата, бе правил всичко, което му бяха казвали. Предишния ден бяха ограбили един дилижанс. Люк бе участвал в обира, но не бе имал възможност да откаже. Единственото му облекчение беше, че бандитите не бяха убили никого. Едно нещо беше да проникне в бандата, за да направи услуга на Джак, съвсем друго да гледа как убиват невинни хора.

Грабежът беше преминал толкова безпроблемно, че Хадли бе предложил да отидат в Ел Трахар да го отпразнуват.

И сега Люк седеше там, гледаше и се заслушваше в очакване някой да му даде информация за самоличността на мистериозния Ел Диабло, след което да може да се махне от това място. Наистина ли бяха минали само няколко седмици, откакто бе смятал, че ще може да води цивилизован живот, да отглежда добитък и да управлява ранчото си? Ако беше сам, сигурно щеше да се разсмее на собствената си наивност. Вместо това продължи да пие.

Ставаше късно. Членовете на бандата продължаваха да пият. Повечето от тях бяха забравили за инцидента на Съли с проповедничката, докато пияният му глас не се извиси над шума в помещението.

— Мисля, че трябва да я изгоним от града! — извика Съли, чийто гняв все още не беше преминал. Колкото повече си мислеше за начина, по който тя се бе държала с него, толкова повече му се искаше

да ѝ даде един урок. Искаше му се да я види как го моли за прошка на колене.

— О, Съли, я млъкни. Пий още едно — опита се да го успокои Люси. — Сестра Мери не пречи на никого. Тя се опитваше да ти помогне.

Съли беше в гадно настроение.

— Тя е само една малка уличница, също като теб!

Тази обида ядоса Люси. Тя пристъпи по-близо до него, за да бъде чута по-добре.

— Чуй ме — каза тя с тих, почти заплашителен глас. — Тази жена е смела и чиста. Ако на този свят има пропаднали жени като мен, това се дължи на мъже като теб. Ако нито един мъж не го искаше, тогава на нито една жена нямаше да ѝ се налага да го осигурява, нали?

— Барман, дай едно двойно уиски! — Той блъсна Люси по-далеч от себе си, без да ѝ обръща внимание. Не му трябваше да слуша колко добра била проповедничката. Тя го беше изложила пред всички и той щеше да я накара да си плати за това. — Когато го изпия, мисля, че ще отида да бъда спасен.

— Да не искаш още веднъж да те наложат с библията, а, Съли? Мислех, че ти стига за днес! — подкачи го пияният Карсън и се разхили на собствената си шега.

Съли измъкна револвера си. Ако не беше пиян, той сигурно щеше да застреля Карсън заради забележката му, но сега имаше по-важна работа.

— Само се майтапех, Съли — каза бързо другият бандит, който внезапно бе станал много нервен.

Съли не каза нищо, а само провери дали оръжието му е заредено. След това изпи на един дъх остатъка от уискито си.

— Искам тази кучка и ще я имам.

Люк бе присъствал на инцидента между бандита и сестра Мери. Когато чу какво ставаше сега и видя как Съли вади револвера си, той разбра, че не можеше просто да си седи на мястото и да не направи нищо. Люк стана и се премести до едно свободно място в края на бара.

— Добре. Мисля, че съм готов за малко спасяване — обяви Съли. — Идваш ли, Карсън?

— Разбира се, Съли. — Той беше доволен, че Съли нямаше да му търси сметка за думите. — Да отидем да се позабавляваме със сестра

Мери.

— Тя може и да говори като стара мома, но се обзалагам, че под черните ѝ дрехи се крие една адски гореща жена. Да отидем да проверим.

Люк осъзна в колко опасно настроение беше изпаднал Съли и разбра, че проповедничката е загазила. Той се надяваше, че тя беше довела със себе си някой, който да я защитава от грубияни като тези двамата.

— Виж, не е моя работа да ти казвам какво да правиш, но...

— Тук си абсолютно прав, Мейджърс — прекъсна го Съли. Той не харесваше стрелеца, когото Карсън и Джоунс бяха довели в бандата, и не го криеше.

— Но сестра Мери е добра жена. Тя е божия жена.

Съли изсумтя презрително.

— Тя е просто уличница като всички останали. Няма значение, че мъкне със себе си библия. Всички жени са еднакви. Те стават само за леглото и за нищо друго.

Люк се вцепени от грубостта му. Той беше възпитан да уважава жените. Дори предателството на Клариса не бе помрачило отношението му към нежния пол. Майка му бе нежна, възпитана и елегантна жена. Жените заслужаваха защита от мъжете.

— Съли не е срещал добра жена през живота си — пошегува се Джоунс от мястото си край една от масите.

— Добра за какво? — подхвърли Съли и надигна поредната чаша с уиски. Той се втрени ядосано в Мейджърс. — Ако си мислиш, че жените са чисти и невинни, значи си глупак, Мейджърс. Такива жени не съществуват. Всяка жена е курва по сърце. Някои са честни и се продават за пари. Други пък се продават за венчална халка. Но всичките са еднакви.

Люк отпи небрежно от чашата си, докато наблюдаваше Съли. Той се опита да пренебрегне думите на бандита, но с всяка измината секунда омразата му към Съли нарастваше. Люк знаеше, че Съли беше член на бандата отдавна, а той самият бе приет току-що и останалите все още не му се доверяваха напълно. Той знаеше, че трябва да се държи спокойно, но не можеше да позволи на Съли да нарани една невинна жена, каквато беше сестра Мери. Люк бе видял много гадни неща през живота си и лично той можеше да понесе много, ако му се

наложеше. Но не можеше да стои и да позволи нещо лошо да се случи с една невинна жена.

— Да останем тук — предложи той, опитвайки се да отвлече вниманието на Съли от желанието му за отмъщение. — Да се напием и да поиграем покер. Нали за това дойдохме. Ако бог иска тази жена да проповядва, така да бъде. Може би никой няма да се появи на шоуто ѝ и тя ще се премести другаде.

Съли се обърна към него.

— А може би аз не искам тя да се мести! Искан ми се да я видя как е в леглото. Тя се оказа доста буйна, а аз обичам да укротявам такива жени. — В погледа му се виждаше силна вътрешна нужда да намери тази жена и да ѝ отмъсти по всички начини, които знаеше — а той знаеше много начини.

Люк отпи от уискито си и осъзна, че нямаше да успее да разубеди Съли. Той се опита да измисли какво да прави. Не можеше да се справи със сила със Съли, след като всичките му приятели се бяха събрали наоколо. Просто щеше да се наложи да тръгне след тях и да си отваря очите на четири.

ГЛАВА ШЕСТА

Броят на хората, които се бяха събрали пред палатката на сестра Мери в покрайнините на Ел Трахар, беше удивително голям.

— Братя! Сестри! — извика сестра Мери над шума на тълпата. — Бог е доволен от това, че сте тук.

Коди също беше доволна. Тя никога не би предположила, че толкова много хора ще се появят на шоуто ѝ.

— Вашето присъствие доказва, че в тази сатанинска дупка живеят богобоязливи хора — хора, които вярват в обещанията на Библията и в божие наказание. Вие сте спасени, братя и сестри! Алелуя! Кажете амин!

— Тази вечер с нас е една изгубена душа... една жена, чието сърце е изпълнено с любов и която търси божията прошка, за да започне нов живот! Сестра Джина, стани, за да те видят добрите хора.

Коди се бе удивила, когато младата жена бе дошла при нея малко преди началото на проповедта ѝ и се беше представила. Тя изобщо не приличаше на жената, която Коди бе срещнала малко по-рано в кръчмата. Джина бе изтрила грима си, бе сресала косата си и я беше прибрала в проста прическа. Тя беше облякла обикновена рокля и всеки, който я видеше, можеше да си помисли, че тя е просто нечия красива сестра. Жената, която си изкарваше прехраната, като продаваше алкохол на мъжете в „Пламъците на ада“ — освен всичко друго — сякаш беше изчезнала. Джина беше решила да се откаже от начина си на живот. Тя бе дошла при сестра Мери, защото беше впечатлена от смелостта ѝ да се появи в бара. Коди не можеше да не ѝ помогне.

Джина се изчерви, но направи каквото ѝ бе казано.

— Кажете на всички как се казваш и защо си тук.

— Казвам се Джина Магер и дойдох, защото искам да живея по-добре.

— Вярваш ли, сестра Джина?

— Вярвам — отвърна тихо тя, уплашена от стъпката, която предприемаше, но окуражена от любезното отношение и подкрепата на проповедничката.

— Вярваш ли? — повтори Коди, която искаше отговорът да бъде по-висок, за да бъде чул от всички.

— Вярвам! — отвърна Джина, този път силно и убедено.

— Ще помогнете ли вие, гражданите на Ел Трахар, на тази жена да заживее почтен живот?

— Да! — извика тълпата, удивена от промяната в момичето. Дълбоко в сърцата си всички присъстващи желяеха най-доброто за Джина.

— Кажете алелуя!

— Алелуя!

Джина не можеше да повярва какво се случваше с нея и очите ѝ се изпълниха със сълзи. Никога повече нямаше да ѝ се налага да търпи униженията и грубостите в кръчмата. Тя щеше да се върне в „Пламъците на ада“ само колкото да си събере малкото багаж, който имаше, след което никога вече нямаше да се върне там.

— Да се помолим — каза сестра Мери. Гласът ѝ бе висок и изпълнен със сила.

Когато Съли и останалите излязоха от кръчмата и тръгнаха към палатката на проповедничката, те дочуха звуците от проповедта ѝ.

— Господи, спаси ни от пламъците на ада. Господи, дръж ни далеч от светските изкушения. Изпълни душите ни със сила, за да устоим на греха. Изпълни сърцата ни с желание да те следваме, да вършим онова, което е правилно и добро. Спаси ни, господи! Кажете амин!

— Амин! — повтори тълпата.

Докато слушаше проповедта, Съли се ядосваше все повече. Не беше необходимо някаква проклетата жена да му казва, че е грешник. Бог не съществуваше, ад също. Раят и адът си бяха на земята. Той тръгна по-бързо. Искаше да я види в действие. Искаше да види как тя щеше да реагира на присъствието му. Искаше да я унижи, както го бе унижила тя. Това щеше да бъде едно много приятно преживяване.

Люк стоеше близо до Съли, докато групата вървеше към полянката в края на града, където се намиреше палатката на проповедничката. Когато приближиха достатъчно, той с изненада

забеляза колко много хора се бяха събрали там. Палатката беше пълна, а онези, които не бяха могли да влязат, се бяха насъбрали отвън, колкото можеха по-близо до малкия подиум отпред.

Той погледна към подиума и жената, която се намираше на него. Сестра Мери стоеше в средата на платформата. Тя беше облечена в проста черна рокля с дълги ръкави и яка плътно около врата; единствената украса на дрехата бяха белите маншети и яка. Косата ѝ беше прибрана в стегнат кок на тила. Но въпреки че нищо не подчертаваше женствеността ѝ, в нея имаше нещо очарователно, както стоеше пред всичките тези хора с библия в ръце и ги призоваваше да загърбят злото и да живеят богобоязлив живот.

Люк почти си позволи да се заслуша в проповедта ѝ, но забеляза, че Съли си проправяше път към подиума. Люк забрави всичко за силата на думите на сестра Мери. Единствената душа, за чието спасение беше загрижен той в момента, беше нейната, а тя скоро щеше да бъде застрашена от отмъщението на бандита.

Люк се огледа и с изненада забеляза индианеца, който стоеше встрани от каруцата. Той оглеждаше внимателно тълпата, не пропускаше нищо от онова, което ставаше, и Люк се зачуди дали той не беше с жената. Индианецът не беше въоръжен и Люк не беше сигурен дали това е добре или не. Ако възникнеха някакви неприятности със Съли, можеше да му потрябва помощ.

Люк се надяваше, че Съли просто ще си седне тихо, но знаеше, че това е невероятно. Ако Съли имаше да казва нещо, той го казваше, а повечето от думите, които изричаше, бяха пълни глупости.

Люк си намери едно място в задната част на палатката, откъдето можеше да вижда добре всичко. Той се престори на заинтересуван от проповедта, облегна рамо на един от подпорните пръти и скръсти ръце върху гърдите си. Погледът му следеше жената, която се бе осмелила да предизвика публично Съли и която сега се движеше напред-назад пред тълпата. Ораторските ѝ способности бяха удивителни, защото тя успяваше да вдъхнови присъстващите и да ги омагьоса. Люк се възхищаваше на смелостта ѝ, а тя трябва да беше голяма за онова, което сестра Мери вършеше.

Колкото повече я наблюдаваше, толкова повече Люк осъзнаваше, че в нея имаше нещо друго, което го интригуваше. Той не беше съвсем сигурен какво беше то, но не можеше да свали очи от нея. Сестра

Мери беше висока, но не прекалено. Със строгата си прическа и семплата рокля тя определено не изглеждаше привлекателна. Под роклята ѝ обаче, изглежда се криеше фигура, на която не ѝ липсваше нищо... всъщност, тялото ѝ беше доста женствено и Люк се зачуди как ли щеше да изглежда тя без очилата и със спусната по раменете коса.

Когато осъзна за какво мислеше, Люк се ядоса на себе си. Сестра Мери очевидно беше добра жена, недокосната от мъж, и той искаше това да си остане така. Люк си спомни похотливите намерения на Съли и се намръщи. Не му харесваше да мисли, че не беше кой знае колко по-добър от мъжа, от когото се опитваше да я защити.

— Кажете амин! — извика проповедничката. Викът ѝ върна Люк към действителността.

— Амин, сестро!

— Хей, сестро! Искам спасение! — Съли си проправи път напред. — Сестро! Можеш ли да спасиш душата ми? — Омразата в подигравателния му глас беше очевидна.

Насъбралите се започнаха да шепнат. Те познаваха Съли и бандата и знаеха колко жестоки можеха да бъдат бандитите. Всички се напрегнаха, когато той се приближи към подиума.

Люк се изправи и се загледа в сцената, която се разиграваше пред него. Сестра Мери му напомняше за сърна, подгонена от хищник в гората.

— Само ти можеш да спасиш душата си, братко — отвърна тя, когато позна пияницата от кръчмата. Тя не се поддаде на ужаса, който я обзе, и не отстъпи. Стисна по-здраво библията си. Дебнещия призрак беше наблизил и тя се надяваше, че той беше готов да ѝ помогне, ако се наложеше.

— Но аз си мислех, че ти спасяваш души — продължи Съли и облиза дебелия си устни в очакване на мига, в който щеше да я отнесе от подиума и да я научи на малко смирение.

— Аз мога само да ти покажа пътя към праведния живот. — Тя вдигна библията си. — Трябва да се отвориш за бога и да избереш пътя му. Но само ти можеш да решиш. Трябва да избереш между това да живееш праведно или да бъдеш захвърлен в пламъците на ада за вечни времена.

— А какво ще кажеш да бъда захвърлен в „Пламъците на ада“? — Той се разхили. — Тогава ще мога да прекарам вечността щастлив и

да се напивам колкото си искам! Какво мислиш? — Той се приближи към нея.

Около тях се чува възмутени възклицания.

— В дяволския алкохол няма спасение! Има само пропадане и отвращение. Пиянството носи само грях и тъга. Нека виното на божиите думи бъде твоят алкохол. Нека щастието на Светия Дух да те изпълни и да покаже на сърцето ти радост, каквато никога не си познавал.

Коди не се молеше често, но точно в този момент се молеше съвсем искрено — молеше се да се отърве от Съли без неприятности. Той приличаше на човек, който убиваше и осакатяваше за удоволствие.

Тя огледа палатката в търсене на изход, в търсене на помощ и тогава го видя — Люк Мейджърс. Замръзна на мястото си, когато го видя да стои в дъното на палатката и да я наблюдава с непроницаемо изражение.

Люк Мейджърс приличаше на възплъщение на дявола. Той беше висок, строен и излъчваше невероятна сила. По гърба ѝ премина тръпка на очакване. Коди инстинктивно осъзна, че залавянето му щеше да бъде една от най-трудните задачи в живота ѝ. Но точно сега...

— Хайде, сестра Мери. Какво ще бъде? Вечно проклетие или вечно спасение? — извика Съли, когато се озова в подножието на подиума.

На Коди ѝ се прииска да се разкреци от яд. Мейджърс беше тук, а тя трябваше да насочи вниманието си към пияницата! Тя се беше старала толкова да намери Мейджърс и сега, когато той беше тук, трябваше да го изолира и залови. Той стоеше пред очите ѝ, а тя беше заобиколена от някаква тълпа и на всичкото отгоре някакъв грубиян искаше да я нападне. Коди се надяваше, че Мейджърс нямаше да изчезне, докато тя се оправеше със Съли. Искаше Мейджърс и щеше да го има.

Колкото и неприятен да беше моментът за Коди, източниците ѝ отново се бяха оказали прави и това я изпълваше със задоволство. Тя бе намерила стрелеца по-бързо, отколкото бе мислила, и възнамеряваше да го примами в капан и да го заведе при Логан колкото можеше по-скоро; но преди това трябваше да се справи със Съли.

— Ще бъде спасение, братко. Ела напред и дай да те помажа с божията благословия.

— Искам от теб нещо повече от помазване. — Той я изгледа похотливо.

— Вижте един грешник — обяви тя на висок глас, когато той тръгна да се изкачва на подиума. — Елате, братя, сложете ръце върху този мъж и се помолете демоните, които го измъчват — демоните на алкохола и похотта — да го напуснат!

Коди не знаеше откъде ѝ бе дошла идеята да поиска тълпата да ѝ помогне, но резултатът изненада дори нея. Хората се придвижиха вкупом напред и заобиколиха пияния бандит.

— Какво е това, по дяволите? — изръмжа Съли, когато се озова обграден малко преди да беше стигнал до проповедничката. — Махнете се от мен!

— Молете се, приятели, за измъчената душа на този мъж! Молете се той да намери божия път. Молете се да види светлината!

— Махнете се от мен, по дяволите! — изкрещя бандитът. Изражението му беше изпълнено с омраза от това, че тази жена отново го беше надхитрила. Той отстъпи бързо, като си проправяше път с лакти, и се отправи вбесен обратно към кръчмата.

Коди благодари мислено на бога за това, че я беше отървал от натрапника. Тя вдигна очи, за да види дали Мейджърс беше все още там и за своя изненада забеляза, че той още стоеше на мястото си. Той улови погледа ѝ и допря ръка до ръба на шапката си, поздравявайки я за начина, по който се беше справила с пияния бандит.

Коди усети как се изчервява от жеста му. Тя бързо насочи вниманието си обратно към проповедта си. Когато отново погледна нагам, Мейджърс вече го нямаше. Тя не беше сигурна дали трябваше да се радва, че беше избегнала конфронтацията със Съли или да се ядосва, че беше изпуснала една прекрасна възможност да залови мъжа, когото търсеше. Поне го беше намерила. Сега оставаше само да го примами, да го предаде на Джак Логан и да си прибере парите.

Когато бе отишъл на проповедта, Съли беше ядосан, но сега беше направо бесен. Пияният му мозък се чудеше какво да направи, за да накара малката кучка да си плати. Гражданите може и да я бяха защитили веднъж, но нямаше да бъдат край нея постоянно. Той щеше да изчака проповедта да свърши, след което щеше да се върне и да се погрижи за „спасението“ си. Той влезе след Карсън в „Пламъците на ада“, отиде право на бара и си поръча едно уиски.

— Спасиха ли те? — попита го Люси, докато се приближаваше към него.

Той ѝ се усмихна студено.

— За моята душа няма спасение.

Тя си помисли, че той се шегува, и се разсмя.

— Това можех да ти го кажа и аз, Съли.

Съли продължи да пие. Един час по-късно той вече беше готов. Въпреки че не можеше да се държи на краката си, това нямаше значение, защото за онова, което смяташе да направи, щеше да е качен на кон.

— Карсън, хрумна ми една идея. Искаш ли да се позабавляваш?

— Разбира се — отвърна пияният Карсън. — Но аз вече се забавлявам тук. — На всяко от коленете му беше седнало по едно момиче и той беше безмерно щастлив.

— Имах предвид истински забавления.

— Какви например?

— Искам да се върна при онази проповедничка. Искам да се позабавлявам с нея.

— Защо? Тук има жени, които те искат. Защо ти е да се занимаваш с онази?

— Не съм ти искал проклетото мнение! Попитах те дали искаш да се позабавляваме.

Карсън знаеше колко избухлив беше Съли и не искаше спречкване с него. Той знаеше, че Съли нямаше да се успокои, докато не даде урок на онази жена, така че най-добре щеше да бъде да отиде с него и всичко да приключи.

— Добре. Момичета, ще ме изчакате ли? — обърна се той към двете красавици.

— И още как, Карсън. Ще ти запазим местенцето топло. — Двете момичета се разсмяха и всяка го целуна страстно, преди той да стане от стола си.

Люк играеше покер с променлив късмет. След завръщането им от палатката нощта бе продължила спокойно и той нямаше нищо против. Но когато забеляза, че Съли и Карсън се отправят към вратата, Люк разбра, че те бяха намислили нещо. Той захвърли картите си и отиде до бара.

— Къде отиват Карсън и Съли? — обърна се той към бармана.

— Все още не си е избил онази сестра Мери от ума. Тя не трябваше да го предизвиква. Той е едно гадно копеле.

— Имате ли шериф в града?

— Да, но е безполезен. Мисля, че малката дама е загазила.

Люк изруга под мустак. Обърна се и тръгна бързо след двамата бандити и когато излезе, видя, че те вече се бяха качили на конете си и язدهа към палатката. И двамата бяха извадили револверите си.

В палатката все още имаше няколко души, които бяха останали след службата, за да поговорят насаме със сестра Мери. Тяхното присъствие не смути Съли. Той беше готов.

Докато сестра Мери стоеше на подиума с Джина, Съли заби пети в хълбоците на коня си и го подкара в галоп. Той се насочи право към палатката, като стреляше в движение. Карсън го последва. Завързаните наблизко коне започнаха да цвилят диво и хората се разбягаха, за да не бъдат стъпкани. Коди забеляза двамата конници и се уплаши.

— Това е Съли! — извика Джина и я сграбчи ужасено за ръката.

— Къде е шерифът? — попита я Коди.

— Когато тези мъже се появят в града, шерифът се скрива. Те са бандата на Ел Диабло. Когато са в града, повечето от хората си стоят у дома.

— Ти се махни оттук — посъветва я Коди.

— Сигурна ли си, че ще се справиш? Трябва да се качиш в каруцата си и да останеш там, докато се махнат!

Коди я потупа по ръката. Тя знаеше колко смело беше постъпила Джина днес.

— Благодаря ти за загрижеността. А сега върви. Спасявай се.

Джина прегърна проповедничката и се затича към града.

Коди застана до каруцата при Дебнещия призрак. Тя държеше здраво библията си, докато наблюдаваше как Съли язди към палатката следван от Карсън.

Индианецът понечи да извади пушката си от каруцата, но Коди поклати глава, тъй като не искаше да рискува някой да бъде застрелян. Тя и преди се беше справяла с пияници като Съли, но на тях обикновено им минаваше, когато се наспаха. Този тук, изглежда, ставаше по-зъл, колкото повече пиеше. Мисълта, че си беше създала враг, не ѝ беше приятна. Тя търсеше Мейджърс, но след като бе видяла

какво правеше Съли, Коди знаеше, че щеше да ѝ бъде много приятно да вкара и него зад решетките, и то за дълго време.

— Сестра Мери! Искам да бъда спасен. Ела да ме спасиш — извика ѝ Съли. — Или за мен вече няма надежда?

— По-добре да говоря с него — прошепна тя на Дебнещия призрак. Коди знаеше, че Съли нямаше да се махне, преди тя да отиде при него.

— Недей — предупреди я индианецът.

— Трябва да го направя. Няма къде да се скрия. Не мисля, че той ще ме нарани, но ти вземи една пушка и го дръж на мушка за всеки случай.

Той кимна и я посъветва:

— Вземи библията със себе си.

Тя го послуша, стисна библията към гърдите си и пристъпи смело напред.

— Тук съм, брат Съли — заяви Коди. — Защо разруши божия дом? Да не би да си дошъл тук, за да свършиш работата на дявола?

— Дошъл съм да ти дам един урок, жено. — Той подкара коня си към нея.

— Неведоми са пътищата божии, господине. Ако се приближиш още малко, ще откриеш, че към теб е насочена пушка.

Той се разсмя.

— Ако имаш предвид твоя червенокож приятел, имам една изненада за теб. Не той покрива мен, а аз него.

Коди хвърли един оглед назад и видя, че Карсън е застанал зад Дебнещия призрак и е насочил оръжието си към приятеля ѝ.

— Е, госпожичке, на мен не ми харесва надутият ти език. Мисля, че трябва да дойдеш в кръчмата и да изпиеш няколко чашки с нас. Може би ще успея да те накарам да приемеш моя начин на мислене.

— Предложението ти е много любезно, но веднъж вече посетих това свърталище на порока и ми беше повече от достатъчно. Не искам да се карам с теб, братко. Искам само да проповядвам божиятот слово за спасението. Твоята душа има нужда от очистване.

Тя стоеше там толкова почтена, набожна и праведна, че гневът на Съли избухна с всичка сила. Той изръмжа една ругатня и подкара коня си към нея с намерението да я сграбчи и да я метне на седлото пред себе си.

Внезапно, за негова огромна изненада, един друг ездач го изпревари.

— Пусни ме! — изпищя Коди, когато силната ръка на непознатия ездач обгърна кръста ѝ. Тя се опита да се измъкне от хватката му, докато той я вдигаше над земята. Докато той се опитваше да овладее и нея, и коня си, тя се извъртя и успя да забележи лицето му. — Ти! — извика тя, като гледаше омайващите сини очи на Люк Мейджърс, мъжа, когото се беше заклела да залови и изправи пред правосъдието.

— Чакай, Мейджърс! — извика Съли. — Проповедничката е моя!

— Съжалявам, Съли. Ти се забави твърде много. Тя е една забавна вещица и аз я вземам за себе си.

— Копеле! Цял ден чакам този момент!

Люк извъртя коня си и застана с лице към бандита. Той бутна сестра Мери върху седлото си така, че дясната му ръка беше свободна да посегне към револвера.

— Тя е моя, освен ако нямаш желание да се биеш за нея. — Люк млькна и погледна надолу към жената пред себе си. Лицето ѝ беше изцапано с кал. Косата ѝ започваше да се измъква от прическата. Очилата ѝ бяха изкривени и тя все още стискаше библията към гърдите си. — Но тя не прилича на жена, за която си струва да умреш. Ти как мислиш?

— Нямах право да...

— Тя е при мен. Какво право ми трябва? Да не казваш, че тя е твоя?

— Аз я поисках пръв.

— Но тя е при мен — повтори Люк.

— Мога да я взема от теб!

— Давай, опитай — каза хладно Люк и измъкна светкавично револвера си. — Но това може да се окаже не много умна идея.

Коди зяпна от бързината му.

Съли беше толкова пиян, че за миг си помисли, че ще успее да се справи с Мейджърс, но видът на насочения към него револвер го накара да изтрезнее.

— Е, Съли? — подкачи го нарочно Люк с намерението да го накара да прекрачи границата, докато двамата изправени бяха лице в лице. — Какво решаващ?

— Някой ден ще ми платиш за това, Мейджърс.

— Само кажи кога, Съли. Засега сестра Мери е моя. Ще трябва да си потърсиш забавления на друго място.

ГЛАВА СЕДМА

Съли обърна коня си и се отдалечи. Той вече се беше успокоил и онези, които го познаваха, знаеха, че в такива моменти беше най-опасен.

Карсън бързо се качи на коня си, оставяйки Дебнещия призрак проснат в безсъзнание на земята до каруцата. Когато Съли бе препуснал напред, за да вземе жената, индианецът бе понечил да ѝ се притече на помощ и на Карсън му се беше наложило да го удари изотзад.

Карсън бе обмислил дали да не предизвика Мейджърс, когато той беше застанал срещу Съли, но когато бе видял бързината, с която стрелецът беше измъкнал револвера си, бързо бе променил решението си. Репутацията на Мейджърс беше напълно заслужена. Той беше един много опасен човек. Съли щеше да измисли някакъв начин да си го върне на стрелеца, в това Карсън не се съмняваше. Той подкара коня си, без да се обръща назад.

Люк изчака, докато двамата бандити се отдалечиха достатъчно, като през цялото време държеше проповедничката на седлото пред себе си.

— Тръгнаха си — въздъхна облекчено Коди. — Сега можеш да ме пуснеш, приятелю. Благодаря ти за помощта.

— Казвам се Мейджърс, Люк Мейджърс, и много съжалявам, сестра Мери, но ти няма да ходиш никъде. — С тези думи Люк обърна коня си и се насочи в посока, противоположна на тази, в която се бяха отправили Карсън и Съли.

— Чакай малко! — извика Коди, когато осъзна, че той я отвеждаше някъде извън града. Започна да се бори, за да се измъкне от хватката му. До този момент наистина беше оценила помощта му. Нещата бяха излезли извън контрола ѝ и той я беше спасил от Съли. Но сега тя започваше да се пита дали не беше попаднала от трън на глог. Едно нещо беше тя да залови Люк Мейджърс и да го предаде на правосъдието, но съвсем друго беше Люк Мейджърс да залови нея и да

я отведе неизвестно къде. Тя беше чувала що за човек е той. — Не можеш да направиш това!

Той се изсмя и я притисна плътно до гърдите си, за да ѝ попречи да се измъкне.

— И кой ще ми попречи?

Когато минаха покрай каруцата, Коди забеляза Дебнещия призрак проснат неподвижно на земята.

— Дебнещ призрак! — В гласа ѝ се долавяше неприкрит ужас. — Господине, ако имате поне капка християнска доброта в сърцето си, трябва да ме пуснете! Трябва да се погрижа за приятеля си! Той е ранен, може би дори умира.

Отговорът на Люк беше, че подкара коня си още по-бързо.

— Пусни ме! — извика тя и отново се опита да се освободи.

— Не, сега си с мен. — Люк я бе хванал в желязна прегръдка през кръста и всичките ѝ усилия бяха напразни.

— В ада ли искате да отидете, господине? — Коди осъзна безполезността на опитите си и се опита да го накара да я пусне със силата на убеждението на жената, чиято роля играеше.

— Аз вече съм там — отвърна той и спря коня си, за да огледа лагера на проповедничката. Една от факлите беше паднала и беше подпалила палатката. Червените пламъци хвърляха дяволски отблясъци в тъмнината.

Гледката накара Коди да застине неподвижно; след малко тя обърна глава и погледна Люк през рамо. По-рано тази вечер си беше помислила, че той е красив, но сега, на тази странна светлина, чертите му изглеждаха твърди и безчувствени. Коди се уплаши, че се беше забъркала в нещо, което не ѝ беше по силите. Тя се радваше, че библията беше с нея. Може би тя в крайна сметка щеше да се окаже нейното спасение.

— Все още не е твърде късно да спасиш душата си. — Тя се надяваше да го убеди да я пусне.

— Твърде късно е да се тревожим за душата ми. Изгубих я преди много години. Тревожа се за твоята душа.

— За моята ли? — Тя се намръщи. — Ако се тревожиш за мен, тогава ме пусни. Съли си тръгна. Ще се погрижа за Дебнещия призрак и всичко ще бъде наред.

Люк я изгледа с отвращение.

— Искаш ли да доживееш изгрева, сестра Мери? Съли може и да не е тук сега, но той не е човек, който се отказва от онова, което иска, а повярвай ми, той иска теб.

Коди пребледня при откровените му думи.

— Но Дебнещия призрак...

— Може да се погрижи за себе си — прекъсна я мрачно Люк. Той забеляза ужаса ѝ и се зарадва, че тя най-сетне бе осъзнала в какво се беше забъркала. — Съли обича бавното отмъщение. В кръчмата ти го унижи публично. Той никога няма да се примири. Ако те пусна сега, ще те настигне, преди да успееш да изкараш каруцата си от града. А както изглежда, твоят приятел индианецът няма да ти бъде много полезен.

Коди потръпна и мислено се помоли Дебнещия призрак да е добре.

— Опитвах се само да му посоча божия път. Защо той толкова силно иска да ме нарани?

— Защо злите хора вършат злите си дела? — Той сви рамене. — Ти си тази, която се занимава със спасението на душите. Ако успееш да спасиш неговата, обзалагам се, че мястото ти в рая е гарантирано.

— Не можеш ли просто да ме оставиш някъде? Ще се скрия, докато той си тръгне.

— Няма да се откаже толкова лесно. Упорит е като... няма значение. — Люк спря навреме, преди да беше употребил дума, която можеше да се окаже твърде силна за нежния характер на проповедничката. — Казано накратко, сестра Мери, ти си в най-голяма безопасност, докато си с мен.

— Но аз не искам да бъда с теб! — възрази тя.

Люк започваше да се дразни. Той просто се опитваше да направи едно добро дело.

— Виж, госпожо, ти също не си точно мой тип. Аз обичам жените ми да са млади, красиви и забавни. Твоята чест определено не е застрашена. Но ако искаш да останеш жива, по-добре прави онова, което ти казвам.

— Моля ви да не използвате такъв груб език, когато говорите с мен, господине. Мръсните думи са признак на нисък интелект.

— Чуй ме, жено. Ако грубият език беше единствената ти грижа в момента, щеше да ти бъде много добре. Не мога да повярвам, че си

мислила, че един индианец ще успее да те опази в такъв град. Няма начин един-единствен човек да те защити от бандата на Ел Диабло.

— И мислиш, че ти ще можеш, така ли? — тросна се тя.

— Аз съм един от тях.

Думите му я накараха да зяпне и тя се обърна, за да го погледне.

— Ако си един от тях, защо тогава се опитваш да ме защитиш? Няма ли да се обърнат срещу теб за това, че си ми помогнал?

— Изправял съм се и срещу по-лоши хора от тях, и не ми е било нито лесно, нито приятно.

— Но...

— Ако искаш да останеш жива, недей да мърдаш — нареди й Люк и я притисна отново плътно към себе си. Той усети съпротивата, която се надигна в нея, и се усмихна на себе си. Сестра Мери беше борбена жена.

— Оценявам кавалерството и любезността, които проявявате към мен, господин Мейджърс.

— Люк.

— Люк. Но къде ме водиш? — попита тя, като нарочно се държеше колкото може по-изправена, за да не й се налага да се обляга на него, докато яздеха. Не й беше удобно, но удобството беше последното нещо, за което можеше да мисли в момента. Коди не можеше да си позволи да се отпусне — нито сега, нито вероятно в продължение на доста време.

— Далеч от Ел Трахар — отвърна уклончиво Люк. — Искам да бъдеш на място, където той няма да опита нищо.

— И какво е това място?

— Ще видиш.

— Колко дълго ще ме държиш твоя пленница?

— Ако ми зададеш още един въпрос, ще те захвърля веднага и ще те оставя на Съли. Ясно ли е? — На Люк му беше писнало. Как така се беше оказал бавачка на някаква пътуваща проповедничка беше нещо, за което не желаше да мисли. Искаше само да узнае самоличността на Ел Диабло и да се разкара от това дяволско място.

Последното нещо, което му трябваше, беше тази дребна праведничка да обърка плановете му. Той беше сигурен, че за главата му вече беше обявена награда, и искаше да сложи край на това, преди някой да сложеше край на живота му. Трябваше да открие

информацията, която търсеше, да напусне бандата и да се върне при Джак.

Коди беше ядосана, но ядът ѝ беше насочен най-вече към самата нея. Ако не беше раздразнила Съли в кръчмата, всичко щеше да бъде наред. Люк Мейджърс се беше оказал в Ел Трахар и досега тя вече щеше да го е заловила. Но сега беше твърде късно да съжالياва. Това бяха картите, които ѝ бяха раздадени, и тя трябваше да ги изиграе възможно най-добре.

Коди трябваше да признае, че по някакъв странен начин чувстваше, че беше получила онова, което бе искала. Люк Мейджърс беше насаме с нея. Но дори ако ѝ се удадеше възможност и тя успееше да го повали в безсъзнание и да го завърже без помощта на Дебнещия призрак, нямаше да бъде в състояние да го премести. Пък и ако се изключеше библията, всичките ѝ вещи бяха останали в каруцата. Засега трябваше да продължи да играе ролята на сестра Мери. Тази мисъл не ѝ беше приятна, но залогът беше твърде голяма сума пари.

Тя се подготви мислено за предизвикателствата, пред които ѝ предстоеше да се изправи, и продължи да се държи далеч от тялото на Люк. Трябваше да признае, че фактът, че него го беше грижа какво щеше да се случи с нея, я изненадваше и докато я държеше притисната здраво към седлото, хватката му не беше похотлива нито болезнена. Предвид положението, в което се намираще, той явно беше загрижен за нея и Коди мислеше, че това е доста озадачаващо за мъж с неговата репутация.

Беше добре, че той не я желаше. Ако беше се опитал да се възползва от нея, тя щеше да бъде принудена да предприеме нещо, а в момента това беше невъзможно. Коди бе обещала на Логан да му доведе Мейджърс жив и възнамеряваше да спази обещанието си.

Замислена дълбоко, тя се намръщи леко. Определено не искаше той да я пожелае. Той беше Люк Мейджърс, човек извън закона. Въпреки това думите му, че харесвал млади и красиви жени, я бяха наранили. Едно нещо беше да играе ролята на сестра Мери в продължение на няколко часа пред гълпата, а съвсем друго да живее в тази роля в продължение на дни без нито миг почивка. Този път тя определено щеше да си заслужи парите от наградата.

Известно време яздиха мълчаливо.

— Не искаш ли да се отървеш от библията? — попита най-накрая Люк, след като забеляза колко вдървено се държеше тя и как силно стискаше книгата към гърдите си.

— Не! — Тя успя да придаде възмутен тон на думите си. — Божието слово е моето спасение и моята защита. Тази библия ме е спасявала в повече случаи, отколкото твоето оръжие е спасявало теб. Никога няма да се разделя от нея. Тя ми е подарък от един много скъп приятел, който вече не е между живите.

— И той ли беше проповедник?

По свой начин. Той се опитваше да поправи злините и да помага на хората, но понякога хората просто не желаят да им се помага.

— Тук си напълно права — отбеляза Люк, като си мислеше за обира в банката и как, когато беше извадил револвера си, за да спаси касиерите, се беше оказал в затвора.

Двамата отново замълчаха. Люк не искаше да почиват, докато не се върнеха обратно в скривалището на бандата в каньона. Едва тогава той щеше да си позволи да се отпусне.

Случи се точно онова, от което Люк се беше страхувал. Когато бяха яздили около час, зад тях се чу тропот на конски копита, които приближаваха бързо, и Мейджърс инстинктивно осъзна кои бяха ездачите. Той се изкачи на едно малко възвишение и спря коня си. След няколко минути Хадли, Карсън, Съли и останалите се появиха в подножието на възвишението.

— Добър вечер, господа. Мога ли да ви помогна с нещо? — извика Люк надолу към тях.

Те дръпнаха рязко юздите и конете им се изправиха на задните си крака в знак на протест срещу грубото им отношение.

— Просто се опитвахме да те настигнем — каза Карсън.

— Добре. Намерихте ни. Искам да се прибера в лагера преди зазоряване, така че вие вървете напред, а ние ще ви последваме.

Бандитите се размърмориха. Съли им беше казал, че Мейджърс вероятно ще заведе сестра Мери някъде извън града, ще се възползва от нея и ще я пусне да си върви. Те бяха тръгнали с намерението да го проследят и да вземат жената за себе си, когато той свършеше с нея. Това, че Съли беше сбъркал, ги дразнеше. Мейджърс очевидно искаше да запази проповедничката за себе си. Да му я отнемат, щеше да се окаже много по-трудно, отколкото беше предполагал Съли. Те не

искаха да рискуват да влязат в престрелка с него заради нея. Просто не си струваше. Когато се отдалечиха, всички бяха напрегнати и ядосани.

Коди беше шокирана, когато разбра, че Съли я беше последвал толкова скоро. Всичко, което Люк ѝ бе казал, се беше оказало вярно. Тя отново се запита защо Мейджърс ѝ помагаше. Ако той беше хладнокръвният убиец, какъвто всички твърдяха, че е, защо тогава беше толкова загрижен за нея? Наистина ли се страхуваше от бога? Дали в него нямаше нещо добро, или пък той не беше подтикван от причини, за които тя не можеше да се досети?

Докато гледаше напред към останалите бандити, Коди внезапно откри, че силата на ръката на Люк около кръста ѝ не беше ограничаваща, а успокояваща. Тази мисъл я удиви, но въпреки това тя не се облегна на него и си напомни, че макар и да беше малко по-добър от останалите, той все пак си оставаше убиец. Едва към разсъмваше изтощението взе връх и тя най-сетне се отпусна срещу него.

Люк се засмя близо до ухото ѝ.

— Чудех се колко време ще издържиш в това положение, сестра Мери.

Коди беше твърде изморена, за да захапе въдицата и да се скара с него. Тя затвори очи и се помоли бог да ѝ даде сила и разум, за да преодолее затруднението, в което беше изпаднала. Помоли се и за безопасността на Дебнещия призрак.

Стигнаха в каньона точно на разсъмване. Люк беше изтощен, но нямаше намерение да се отпуска, докато не бъдеше уверен, че Съли и останалите щяха да ги оставят на мира. Той мина след тях покрай лостовите при тесния вход на каньона, след което се отправи към малката кирпичена къща, която му бяха дали, след като се беше присъединил към бандата. Останалите също се отправиха към домовете си, но Съли се спря и погледна гневно Люк.

Люк отвърна на погледа му, след което каза с тих, заплашителен глас:

— Тя е моя, а всичко мое си остава мое.

— Ще видим това, Мейджърс. — Съли се отдалечи. Люк скочи от коня си и посегна да помогне на проповедничката да слезе.

— Не ме докосвай! Мога да сляза сама!

Тя за малко щеше да се хвърли от седлото, за да избегне допира до него, но най-накрая неговата сила надделя. Беше стоварена

безцеремонно на крака до него.

— Не изпитвай търпението ми. — Думите му бяха твърди. — А сега влез вътре, докато аз се погрижа за коня.

Коди се втренчи в него. Той беше груб, арогантен мъж и тя знаеше, че щеше да им нужда от целия си ум, за да го надхитри. Отново влезе в ролята си на сестра Мери и се подчини на заповедта му, но с високо вдигната глава.

Когато влезе в къщата, се огледа. Обзавеждането беше спартанско. До едната стена беше поставено легло, имаше една маса и два стола. Това беше всичко. Коди беше свикнала да живее при лоши условия, но имаше дни като този, в които ѝ се искаше да бъде дегизирана като кралица, за да се порадва на малко лукс. Тя натисна леглото, върху което беше хвърлено едно мръсно одеяло, и със задоволство видя, че нищо не изпълзя от него. Леглото изглеждаше много по-меко от столовете, така че тя седна и зачака Мейджърс.

Люк се погрижи за коня, след което влезе в къщата, като носеше карабината си в ръка. Той застана в рамката на вратата и се загледа в проповедничката, която седеше на ръба на леглото. Коди усети присъствието му и вдигна очи. Внезапно осъзна къде беше седнала и скочи на крака. Последното нещо, което ѝ трябваше сега, беше той да си мисли, че е време за лягане.

— Погрижи ли се за коня?

— Да. А сега е време да се погрижа за теб.

— Какво искаш да кажеш? — Очите ѝ се разшириха, докато го наблюдаваше как прекосява стаята и се приближава към нея. Преглътна нервно. Той ѝ бе казал, че честта ѝ е в безопасност от него. Дали я беше излъгал? Ръцете ѝ стиснаха здраво библията.

— Просто това. — Той сложи ръце на раменете ѝ и нежно я побутна обратно върху леглото. — Легни. Имаш нужда от почивка.

— Но вече се съмна. Ти какво ще правиш?

— И аз ще спя.

— И къде точно смяташ да спиш?

Люк ѝ се усмихна.

— До теб, а тази пушка ще лежи до мен.

— Няма да имаш нужда от нея! Аз няма да избягам!

Той се изсмя късо и грубо.

— Не съм я взел, за да я използвам срещу теб, а за да те защитавам. А сега легни и млъкни. Изморен съм. Нощта беше дълга, а денят обещава да бъде още по-дълъг. Ще трябва да се наспим колкото можем по-добре.

— Добре. — Тя се съгласи и се намести колкото можеше по-далеч от него на леглото. Коди прилепи тяло до стената, вцепенена като дъска.

— Има едно нещо, което искам да направя.

— Какво? — успя да промълви тя. Беше си помислила, че той ще поиска от нея да се съблече и се чудеше как трябваше да постъпи, ако той наистина пожелаеше това.

Люк се усмихна подигравателно.

— Искам само да пуснеш тази библия.

— Това ли е всичко? — Тя буквално засия срещу него, защото се беше страхувала от най-лошото.

Докато я гледаше как му се усмихва, Люк си помисли за миг, че тя е почти красива, и тази мисъл го изненада. След това премигна и в следващия миг тя отново беше очилата и невзрачна.

— Бог да те благослови.

Люк си каза, че сигурно само му се е сторило, че е красива поради умората и отчаяната нужда от почивка.

— Заспивай.

Тя сложи книгата между себе си и стената и остана да лежи неподвижно, докато Люк се настаняваше до нея.

Той искаше да спи, имаше нужда от сън и щеше да си позволи да дремне малко, но нямаше да се отпуска твърде много. Докато не получише информацията, която му беше необходима, за да напусне това дяволско място, трябваше да си отваря очите на четири.

— Дръж. — Той ѝ подаде единственото одеяло. Коди се уви в одеялото, сякаш навличаше броня. Люк я гледаше как се увива като пашкул. Той знаеше, че това няма да ѝ хареса, но нямаше какво да направи. Докато не успееше да намери второ одеяло, на нея щеше да ѝ се наложи да дели това с него.

— Така няма да се разберем, сестра Мери.

За какво говориш?

— Одеялото е само едно. В библията не пишеше ли нещо за споделяне с онези, които нямат толкова много?

Очите на Коди се разшириха при тези негови думи. Той искаше да спи под една завивка с нея? Дали всичко, което ѝ беше казал, не беше само празни приказки? Лъжи?

— Да, има такова нещо и аз ще го спазя. Ти ме открадна от дома ми и приятелите ми. Ти ме довлече в средата на това гнездо от грешници, а сега искаш да спиш под едно одеяло с мен. Страхувам се, че не мога да направя това, господине. Сега честта ми е единственото нещо, което ми остана, и не смея да я излагам на риск при толкова голяма близост с теб. — Тя измъкна одеялото изпод себе си, седна в леглото и му го подаде. — Можеш да си го вземеш цялото. Аз имам своята вяра и тя ще топли душата ми.

След това тя коленичи до своята страна на леглото и започна да се моли на глас:

— О, господи, измъкни ме от това свърталище на грешници. Спаси душата ми, господи, за да мога да превъзнесям славата ти. За това те моля, господи. Амин.

Люк се беше втренчил в нея. Той си спомняше как като дете бе казвал молитви преди лягане заедно с майка си. Тогава винаги се беше чувствал толкова прекрасно, но тази вечер, докато слушаше сестра Мери, той се почувства ужасно.

— Задръж проклетото одеяло! Аз ще спя там.

Той сграбчи пушката си и се простря на пода в другия край на стаята.

Коди беше вярваща, но сега започваше да се убеждава в силата на религията. Тя усети, че ужасно ѝ се иска да се разсмее на висок глас от реакцията на Мейджърс на молитвата ѝ, но прехапа устни и се овладя. Свали очилата си и ги сложи върху библията си, след което се сгуши под одеялото.

Коди искаше да се наспи, но сънят не идваше. Тя не можеше да спре да мисли за събитията от последния ден. Поведението на Мейджърс беше изненадващо. Тя беше научила, че той бе роден в южните щати. Може би някога е бил джентълмен.

Люк успя да подремне, но имаше твърде много работа, за да си губи времето в сън. Той беше отишъл в Ел Трахар, защото се беше надявал, че там може би ще научи нещо за Ел Диабло. За свое

раздразнение, той не бе успял да се свърже с шефа на бандата. Дори в лагера името на водача се споменаваеше рядко, и то винаги по начин, от който си личеше, че говорещите се страхуваха за живота си, ако кажеха нещо лошо за загадъчния си шеф. Люк се опитваше да си представи как изглеждаше този човек. Той трябва да беше жесток по природа, без съвест и морал. Сигурно беше едър и силен, защото мъже като тези, които участваха в бандата, не биха се подчинявали на друг. Той бе виждал много едри, зли мъже в лагера, но нито един от тях не беше шефът. Където и да се намираше Ел Диабло, той не беше нито в лагера, нито в Ел Трахар. Раздразнението на Люк нарастваше.

Той предполагаше, че след като вече беше научил къде се намира лагерът на бандитите, можеше да се промъкне и да съобщи за това на Джак, но това му се струваше някак си не много удачно. Люк беше казал на Джак, че ще открие кой е Ел Диабло. Ако имаше възможност да помогне да бъде заловена цялата банда, като останеше с тях малко по-дълго, усилието щеше да си струва. Начинанието му беше опасно още от самото начало, а сега трябваше да се грижи и за сестра Мери и това още повече усложняваше положението. Въпреки това той беше длъжен да опита. Ако не успееш, нямаше дом, в който да се върне. А единственото нещо, което искаше, беше да се върне в „Тройка“ и да отглежда коне.

След няколко часа със Люк стана и излезе навън, като остави спящата сестра Мери в къщата. Въпреки че беше прекарал известно време в лагера, знаеше, че останалите все още не го приемаха напълно.

Джоунс седеше до огъня и пиеше кафе, когато забеляза Люк.

— Искаш ли да пийнеш нещо горещо?

— Звучи добре. — Люк се отпусна до огъня и си наля една чаша горещо кафе.

— Чух, че си довел проповедничката със себе си. — Гласът му показваше, че това му се струва забавно.

— Понякога слуховете са верни. Джоунс го изгледа недоверчиво.

— Бил съм в Ел Трахар, Мейджърс. Там има много красиви жени. Защо ти е да се забъркваш с проповедничка, след като си можел да имаш всяко от момичетата в кръчмата?

Люк сви рамене.

— Тогава тя ми се стори подходяща.

— А как ти изглежда сега, след като си изтрезнял? — разсмя се Джоунс.

Усмивката на Люк беше изпълнена със самосъжаление, докато се изправяше, без да отговори на въпроса. Едно нещо беше да я довлече тук, за да я опази, съвсем друго беше да я осмива.

— Ще свърши работа — каза той.

— Е, когато ти омръзне, само ни кажи. Сигурен съм, че тук има доста момчета, които няма да имат нищо против да опитат нещо ново.

— Повярвай ми, Джоунс, когато бъда готов да делея с вас, ти ще си първият, който ще разбере.

Джоунс очевидно му повярва и се усмихна.

— Къде са всички днес? — поинтересува се Люк. Лагерът изглеждаше по-безлюден от обикновено. Хадли, Съли и Карсън не се виждаха никъде.

— Отидоха да се срещнат с Ел Диабло.

Люк наостри уши.

— Ел Диабло ще идва в лагера?

Джоунс го изгледа.

— Не. Ел Диабло не идва често тук. Шефът просто ни изпраща информация, а ние свършваме каквото трябва.

— Той никога ли не язди с нас?

— Не много често.

— Но ако той не ни води, как така всички знаят, че бандата е негова? — попита озадачено Люк.

— Не се тревожи за това. Бандата си е негова и в това няма никакво съмнение. Шефът ни казва къде да отидем и какво да направим и ние изпълняваме. Онези, които не изпълняват заповедите, не издържат дълго тук. Хадли се грижи лично за тях.

— Сигурен съм, че го прави — измърмори под мустак Люк. — Ами аз? Аз съм с вас от седмици, а свършихме само онази работа.

— Затова те отидоха да се срещнат с Ел Диабло. Шефът ще ни каже каква ще бъде следващата ни работа. Когато се върнат, вероятно ще знаят дали си приет или не.

— Не знаех, че присъединяването към бандата става с избори.

— Няма никакви избори, но има много неща, които не знаем за теб. Все пак ти се опита да предотвратиш обира в банката.

— И какво получих за подвига си? Хвърлиха ме в затвора и заплашиха да ме обесят.

— Ти разправяше наляво надясно, че си невинен.

— Мислех, че някой ще ми повярва.

Думите на бандита бяха изпълнени със сарказъм.

— Време е да осъзнаеш, че с нас ще ти бъде по-добре. Тук всички сме лъжци, крадци и убийци. Между нас няма нито един честен човек, а дори ако имаше, ние нямаше да му повярваме. Да вземем теб, например. Ти не си имал намерение да ограбваш банката, когато си влязъл в нея, но виж какво се случи с теб. Добрите граждани на Дел Фуего бяха готови да те линчуват. Ако бяха нападнали затвора, ние с Карсън лесно щяхме да се отървем. Ти обаче щеше да увиснеш на въжето.

Люк изсумтя в знак на съгласие. Джоунс бе казал истината.

— Е, какво мислиш сега за добрите граждани?

— Аз съм тук. Това би трябвало да говори достатъчно какво мисля за тях. Тук поне ме приемат такъв, какъвто съм. Съли и някои от останалите може и да не ме харесват, но аз не искам да бъда техен приятел.

— Тук няма много истински приятели. Ние всички се уважаваме взаимно, защото никой от нас няма доверие на останалите. Стоим в бандата, защото парите са добри.

— Това още не съм го усетил. По-добре наистина да е така, защото в противен случай нямам намерение да оставам тук. Мога да спечеля дяволски добри пари, ако предложи услугите си на стрелец на някой ранчери в южните щати.

— Не се притеснявай. Когато Ел Диабло каже, че си с нас, ще ти плащат също колкото и на всички останали.

— И как, по дяволите, ще разбере дали Ел Диабло ме одобрява, ако не се срещна с него?

— Ел Диабло си има начини да узнава всичко. Няма да се изненадам, ако някое от момчетата се появи след ден-два и каже, че си одобрен.

Люк кимна, изля остатък от кафето си и тръгна към къщата си, за да види какво прави сестра Мери. Добре беше, че Съли щеше да отсъства известно време. Така щяха да могат да се поотпуснат малко.

Въпреки това той се ядосваше, че не беше успял да се срещне със загадъчния водач на бандата. Щеше да му се наложи да изчака още.

Люк се върна в къщата и видя, че сестра Мери все още спеше. Тя беше обърната с гръб към него и изглеждаше толкова дребна и уязвима. Той обаче знаеше, че когато се събудеше, тя отново щеше да се превърне във вълчица, въоръжена само с библията си и непокорния си дух. Зачуди се какво щеше да прави с нея.

Няколко часа по-късно Коди се събуди внезапно. Първоначално не можа да осъзнае къде се намираше и седна в леглото с разтуптяно сърце. След няколко секунди си спомни на кого се преструваше в момента и какво правеше на това място. Докато оглеждаше мръсната стая, тя се сети за всичко и не знаеше дали трябваше да бъде благодарна, или да съжалява, че е с Мейджърс.

Коди си пое дълбоко дъх и си каза, че всичко щеше да се оправи. Положението беше идеално. Мъжът, когото преследваше, беше при нея. Сега оставаше само да измисли как да го вкара в някакъв капан, да го измъкне от свърталището на бандата и да го предаде на Логан.

Коди си сложи очилата, въпреки че носенето им я дразнеше невероятно много. Тя имаше идеално зрение, но очилата бяха неизменна част от маскарада ѝ. Тя беше сестра Мери и щеше да остане сестра Мери... колкото дълго се наложеше.

Тя стана от леглото, отиде до вратата и погледна навън. За миг в главата ѝ се появи мисълта да побегне, но тя бързо я отхвърли. Нямахше къде да избяга.

Косата ѝ започваше да се измъква от стегнатия кок и тя бързо я прибра обратно. След това приглади колкото можеше роклята си, взе библията си и излезе от къщата с намерението да огледа лагера.

ГЛАВА ОСМА

Скривалището на бандата очевидно беше постоянно. Наоколо имаше вода в изобилие, сградите бяха много, а имаше и няколко корала за конете и добитъка. Коди забеляза доста жени, както и няколко деца, но това не я изненада. Този каньон представляваше толкова добра защита, че тук вероятно беше най-безопасното място за семействата на бандитите.

Коди продължи да се разхожда известно време, когато до нея достигна божественият мирис на кафе. До един от лагерните огньове, над който се виждаше кафеник, седеше намръщен мъж и я гледаше с неприкрит интерес. Тя прие изражението на сестра Мери и се приближи до него.

— Добро утро, приятелю. Кафето ти мирише вкусно. Чудех се дали ще можеш да ми налееш една чаша?

— Налей си. — Той махна с ръка към кафеника и ѝ се усмихна с беззъбата си уста.

— Благодаря. Много си любезен. Между другото, аз се казвам сестра Мери — информира го Коди, докато наливаше гъстата, черна течност в ламаринена чаша, която изглеждаше, сякаш не беше мита от месеци. Тя отпи от кафето, без да обръща внимание на мръсната чаша.

— Аз съм Джийн.

— Радвам се да се запознаем — каза тя с непресторена усмивка, защото кафето беше хубаво. Коди беше нащрек, готова да се оттегли в безопасност в къщата на Люк, ако Съли се появеше, но наоколо се виждаха много малко мъже. — Изглежда, че сме били благословени с един прекрасен ден.

Той сви рамене.

— Ако не друго, поне ще бъде спокойно.

— И защо? — Тя го погледна с любопитство.

— Повечето мъже заминаха преди няколко часа. Няма да се върнат няколко дни, може би дори цяла седмица.

— Мейджърс с тях ли тръгна? — попита тя със смесица от надежда и страх, която не можеше да си обясни.

— Не. При конете е. — Той посочи към един отдалечен корал в дъното на каньона.

— Благодаря ти за любезността. Къде мога да намеря малко храна? — Както изглеждаше, тук всичко беше общо и хората го дележа помежду си.

— Виж при Хуана, ей там. Може да ѝ е останало нещо.

— Бог да те благослови, братко Джийн.

Джийн остана загледан в гърба ѝ, докато тя се отдалечаваше, като се питаше какво търсеше жена като нея на такова място. Не можеше да си представи какво му беше станало на Мейджърс, че я беше довел в каньона. Той се усмихна. Сестра Мери определено беше различна. Вървеше с изправен гръб и вдигната глава, стиснала библията си под мишница. Бяха минали много години, откакто той за последен път бе слушал проповед за спасението на душата си. Джийн се зачуди дали тя щеше да се опита да проповядва в лагера. Хората тук не бяха светци.

Хуана бе чула за жената, която Мейджърс беше довел в лагера. Сега тя забеляза как новодошлата се приближаваше и се загледа в нея с неприкрито любопитство. Достатъчен ѝ беше само един поглед, за да реши, че не я харесва.

Проповедничката беше слаба, бледна, носеше очила и библия. Хуана си нямаше представа защо Мейджърс искаше тази жена в леглото си. Тя определено не приличаше на жена, която можеше да задоволи един мъж.

Намръщи се при мисълта, че тази вещица спеше с Люк. Тя го искаше само за себе си, откакто той се бе появил в лагера, и двете с приятелката ѝ Мария се опитваха да привлекат вниманието на красивия стрелец. Беше обидена, че той беше избрал тази жена вместо нея. Това ѝ се струваше съвсем безсмислено, след като той можеше да има една гореща жена, каквато беше тя самата. Хуана присви заплашително очи, когато проповедничката се приближи до нея.

— Какво искаш? — попита я тя, без да чака да бъде заговорена.

— Ти ли си Хуана? — Когато тя кимна, Коди продължи: — Брат Джийн ми каза, че може би имаш нещо за ядене.

— Не. Храната свърши. Закусихме при изгрев слънце. Коди забеляза откритата враждебност в изражението на Хуана. Тя не знаеше защо тази жена я мразеше, без дори да я познава, но знаеше, че никога не трябва да обръща гръб на Хуана.

— Все пак ти благодаря — каза учтиво тя. — Между другото, аз съм сестра Мери. Радвам се да се запозная с теб. — Тя реши да убие другата жена с любезност. — Винаги ми е приятно да се срещам с нови хора и да си създавам нови приятели. Бог да те благослови, Хуана.

Докато Коди се отдалечаваше, Хуана остана да я гледа, сякаш беше луда.

Коди усещаше изпълнения с омраза поглед на другата жена върху гърба си и се питаше дали „убийството с любезност“ щеше да свърши работа. Усещането не беше много приятно.

Тя пренебрегна натякванията на празния си стомах и обмисли какво трябваше да направи сега. Първо трябваше да огледа добре местността. Очевидно беше, че нямаше да успее да залови сама Люк, така че щеше да има нужда от помощ. Изключително важно беше да разбере колко бяха часовете и дали имаше изход за бягство в задната част на каньона. Тя тръгна към корала, в който беше Люк, и беше посрещната от множество враждебни погледи.

— Бог да ви благослови в тази прекрасна утрин. — Сестра Мери отговаряше с усмивка на всеки поглед.

Повечето от тях се обръщаха с гръб, без да й кажат нищо, и тя беше доволна. Колкото по-малко внимание ѝ обръщаха, толкова по-лесно щеше да успее да разучи околността, без някой да се досети какво беше намислила. Обикновено Дебнещия призрак ѝ помагаше в това. Когато си спомни за приятеля си, тя се помоли мислено той да не бе ранен сериозно.

През всичките четири години, откакто се занимаваше с издирване и залавяне на престъпници, за които беше обявена награда, Коди винаги бе знаела, че Дебнещия призрак е наблизо и я наблюдава и пази мълчаливо. Сега за първи път тя беше съвсем сама и това беше малко изнервящо. Не че тя не беше уверена в способностите си. Баща ѝ я беше възпитал добре преди смъртта си и Коди знаеше, че е добра в работата си. Тя просто не беше свикнала да работи съвсем сама и мисълта, че можеше да разчита единствено на себе си, я плашеше.

— Добро утро, Люк — каза тя, когато го намери да оглежда някакъв кон. — Красив ден, нали?

— Добро утро — изръмжа Люк, изненадан, че тя го беше потърсила и че беше в такова добро настроение. — Мислех, че ще останеш в къщата, докато се върна.

— О, не. Тук има толкова много работа за една проповедничка, че не мога да си позволя да мързелувам. Някога виждал ли си друго място, което повече да се е нуждаело от божията помощ? — попита тя и се огледа.

— Да, виждал съм — отвърна той, без да вдига очи към нея.

— Наистина ли? Ако е било по-лошо от това, сигурно е било ад на земята. И кое е това място?

— Югът, сестра Мери. И по-точно Джорджия в края на войната. — Гласът му беше безизразен.

Коди беше изненадана от отговора му. Беше очаквала да ѝ спомене някоя друга адска дупка, в която се криеха хора извън закона.

— Оттам ли си?

— Бях, но вече не съм от никъде.

Тя замълча за няколко секунди, объркана от остротата на отговора му.

— Съжалявам.

— За какво?

— За онова, което ти е причинило толкова болка.

— За да те боли, трябва да те интересува, а повярвай ми, сестро Мери, вече няма много неща, от които да се интересувам.

— Това е очевидно. Защо иначе ще си тук, с тази банда? Може би божественото провидение ме е изпратило в Ел Трахар, за да спася душата ти — каза тя с престорено замислено изражение.

— Нямам нужда от нищо, сестро, най-малкото пък от твоето „спасение“ — изръмжа той, като се питаше дали тя спираше да говори за спасението на душите единствено докато спеше. Ако това беше така, трябваше да я подкани да подремне малко.

— Разбира се, че имаш. Я се погледни какъв живот водиш само! Ти си крадец, вероятно и убиец, ако се съди по компанията, в която се движиш. Ако това не е достатъчно доказателство, че имаш нужда от спасение, не знам какво доказателство ти трябва. — Тя замълча, сякаш току-що ѝ беше хрумнала някаква страхотна идея. — А може би съм

била изпратена да избавя не само теб, но и цялата банда. — Този път Коди си позволи да се усмихне широко.

— Ако цениш живота си и искаш да го запазиш, бих те посъветвал да внимаваш какво правиш, докато си тук. Последното нещо, което ми трябва, е да започнеш да създаваш неприятности.

— Но как може проповядването на добрата новина да създаде неприятности?

Люк изстена от раздразнение.

— Това не са ти обикновени граждани, които жадуват за опрощение на греховете си. Тези хора тук вероятно по-скоро ще те застрелят, отколкото да слушат лекциите ти за злото, което вършат.

— Повечето грешници са такива. Те са убедени в правотата си и че няма значение какво ще се случи в следващия им живот. Затова ние сме призвани да им отворим очите за истината. Това е наш дълг. Ако искаме нашите души да отидат в рая, ние трябва да посочим на тези нещастни души правилния път. Онези, които никога не са чували Божието слово, трябва да бъдат съжалявани и обичани, защото те все още могат да се обърнат към бога и да бъдат спасени. Такива като теб, които са били възпитани с Божието слово и знаят за безмерната му любов, но са избрали да го отхвърлят, са най-трудни за връщане в лоното му. Вие, господине, ще бъдете голямо предизвикателство за мен.

— Сестра Мери. — Люк спря работата си и се обърна с мрачно изражение към нея. — Можеш да си проповядваш каквото искаш, но при мен само ще си загубиш времето. Аз се отказах да моля бог за помощ преди много време. Тогава той не ми помогна и аз не виждам причина да е променил отношението си през всичките тези години. Затова трябва да ми повярваш, когато ти казвам, че не си струва да ме спасяваш.

— Не е възможно наистина да мислиш това! Всички си имат добрите страни. Понякога, както при теб, просто е малко по-трудно тези добри страни да бъдат намерени. Но не се притеснявай, аз ще намеря твоите добри страни. Виж само какво направи за мен, като ме доведе тук. Уверена съм, че тогава си мислил, че извършваш добро дело. Сърцето ти е било там, където трябва, независимо колко много се опитваш да отречеш това — завърши убедено тя.

— С всяка измината минута все повече започвам да съжалявам за това свое решение.

— Добре, Люк. Ще бъда като песъчинка в мида. Ще продължа да те изпитвам непрестанно, докато не се превърнеш в безценна перла.

Буреносният му поглед ѝ показва, че бе отишла твърде далеч за момента. Време беше да промени темата.

— Гладна съм — призна тя. — Успях да получа малко кафе, но Хуана ми каза, че не е останало нищо за ядене.

Люк изглеждаше изненадан. Всеки път, когато бе искал храна от Хуана, тя винаги бе успявала да му намери.

— Ела, ще отидем да видим какво мога да ти намеря.

— Благодаря.

Люк привърши с работата си по коня и двамата тръгнаха обратно към селото.

— Тук е основно правило, че всеки помага да се свърши необходимата работа. Ще се наложи да работиш, за да си изкарваш прехраната.

— Разбира се, с удоволствие ще правя богослужения за всички, които изявят желание да ги посещават.

— Не съм сигурен, че по този начин ще успееш да си спечелиш много приятели или да си заслужиш храната. Ако имаш поне малко ум в главата си, ще си мълчиш и ще стоиш настрани от всички. Една жена трябва да бъде гледана, а не чувана.

— Мислех, че това се отнася за децата.

— Отнася се и за теб — настоя той, когато двамата стигнаха до дома му. — Ще се върна след малко.

Изоставена по този начин, Коди се обърна безмълвно и влезе в къщата. На пръв поглед изглеждаше, че тя покорно изпълнява нареждането му, но истината беше, че беше успяла да огледа околността и вече познаваше идеално терена. Нямаше заден изход. Единственият начин да се влезе или излезе в лагера беше през главния вход. Стените на каньона бяха толкова стръмни, че всеки представител на закона, който се опиташе да се изкачи по тях, щеше да стане лесна мишена за пушките на бандитите.

Известно време Коди остана да крачи напред-назад из стаята, след което излезе навън и седна на сянка. Мястото беше добър наблюдателен пункт, от който тя можеше да вижда почти всичко, което

ставаше в лагера. Трябваше да запомни местоположението на всички къщи и броя на хората. Всяка подробност беше важна. Ако пропуснеш нещо дребно, то можеше да се окаже фатално.

Люк се върна след малко с една тортиля, пълна с някакво месо. Коди си помисли дали да не го попита какво беше съдържанието на тортилята, но реши, че беше по-добре да не знае. Благодарение на Люк нямаше да ѝ се наложи да умре от глад — поне не днес.

— Къде са Съли и останалите? — попита тя; Джийн ѝ беше казал, че бяха заминали, но не беше споменал къде.

— Ще отсъстват от лагера няколко дни — отвърна уклончиво Люк.

Тя се усмихна.

— Радвам се, че ги няма, но защо не си тръгнал с тях?

— Опитваш се да се отървеш от мен, така ли? Останах, за да се погрижа за теб — излъга я той, раздразнен от мисълта, че останалите сигурно бяха отишли на среща с Ел Диабло, а той не беше с тях.

— Недей да стоиш тук заради мен. Всъщност, след като Съли го няма, можеш просто да ми дадеш един кон и да ме оставиш да си тръгна. Няма нужда повече да ме защитаваш.

Люк я погледна и се зачуди на наивността ѝ. Сега Съли може би не я заплашваше, но кой знае какви други опасности я дебнеха в лагера? Той вече беше осъзнал, че бе направил грешка, като я бе довел тук, но не бе имал друг избор. Сега не знаеше как да се отърве от нея.

Да я пусне да си върви, му се струваше добра идея, но за да направи това, трябваше да се върне в града, а на него не му се искаше да изпусне възможността да се срещне с Ел Диабло, ако той се появеше в лагера заедно с останалите.

Мейджърс трябваше да убеди бандитите, че беше един от тях. Той все още не беше спечелил пълното доверие на нито един член на бандата и ако я пуснеше да си върви твърде рано, те можеха да започнат да си задават някои въпроси за него.

— Ще те пусна, когато му дойде времето.

— И кога ще бъде това?

— Когато ми омръзнеш! Говорих с Хуана за теб и отсега нататък ще си изкарваш прехраната, като работиш за нея.

Коди скръцна със зъби от раздразнение, но не каза нищо. Мразеше женската работа. Тя беше отегчителна и еднообразна и беше

единствената причина, поради която беше помолила баща си да я научи да язди и да стреля с револвер още когато бе била на осем години. Момчетата винаги се забавляваха повече от момичетата. Кой искаше да готви и да чисти къщата, когато можеше да бъде навън, да язди, да ходи на лов или да стреля с останалите?

— Ще направя каквото трябва, но не мога да се откажа от призванието си — заяви честно тя.

— Не отговарям за това как някой може да реагира на проповедите ти. Пак ти повтарям, че това тук не са обикновени граждани. Жените са по-скоро проститутки, а мъжете...

— И Мария Магдалена е била проститутка, но е била спасена — заяви Коди, леко обидена от отношението му. — Пък и жените не биха могли да упражняват тази унижителна професия, ако мъжете не проявяваха желание да плащат за това.

— А мъжете са още по-лоши — довърши той, без да обръща внимание на забележката ѝ.

— Включително и ти ли?

— Включително и аз.

— В такъв случай ще смятам престоя си тук за предизвикателство, което трябва да бъде посрещнато с вяра и добри дела.

Непоклатимият ѝ оптимизъм накара Люк да изстене мислено. Той се опитваше да говори разумно с нея. Докато Съли го нямаше, тя щеше да бъде в безопасност. Той просто трябваше да я държи под око.

— Хуана каза, че можеш да ѝ помогнеш с храната за вечеря.

— Колко любезно от нейна страна.

— Нали не искаш да останеш гладна? — Той я изгледа. — Ако готвенето не ти харесва, има и други начини, по които можеш да си изкарваш прехраната тук.

Коди се изчерви от намека му.

— С удоволствие ще ѝ помогна с готвенето — каза бързо тя.

— И аз така си помислих.

Коди му обърна гръб и се отправи към къщата на Хуана, която не беше много радостна, че я вижда.

— Виждам, че си дошла да помогнеш.

— С удоволствие ще ти помогна с каквото мога, добра сестро.

— Не съм ти сестра.

— В очите на бога всички сме братя и сестри.

— В очите на бога всички трябва да ядем. Дръж, бъркай това, докато аз свърша една друга работа. — Тя ѝ подаде голям черпак и посочи към котлето, което вреше над огъня. — Ще се върна.

Хуана ѝ обърна гръб и се отдалечи. Коди се втренчи в онова, което в крайна сметка щеше да бъде вечерята ѝ. Храната не изглеждаше много вкусна, но тя започваше да осъзнава, че на това място човек не можеше да има много претенции. Започна да разбърква съдържанието на котлето.

Хуана беше доволна, че бе успяла да се отърве от другата жена. Докато минаваше през лагера и се оглеждаше за Люк, тя се опитваше да се държи безгрижно.

— Благодаря ти, че изпрати проповедничката да ми помага. Вече съм ѝ намерила работа — каза тя, когато застана в рамката на вратата на къщата му и се загледа как той седи на масата и почиства оръжието си.

— Добре. Тя имаше желание да помогне с каквото може — каза Люк, без да вдига очи от разглобения си револвер.

— Защо я доведе тук? — попита го Хуана, вперила тъмните си очи в Люк. Тя огледа широките му, мускулести рамене и твърдата му брадичка, която беше потъмняла от наболата брада. В нея се надигна копнеж. Тя го наблюдаваше как работи по оръжието и си представяше как същите тези силни ръце докосват тялото ѝ. Самата мисъл за това я възбуждаше. Хуана го желаше, откакто Люк се беше появил в лагера, и реши, че сега беше моментът да се опита да го свали. Съли и останалите ги нямаше и тя можеше да се посвети изцяло на това да достави удоволствие на Мейджърс.

Въпросът ѝ накара Люк да вдигне очи. Той я погледна изненадано и забеляза погледа ѝ. Не бе обръщал голямо внимание на Хуана по време на престоя си в лагера. Люк знаеше, че тя задоволяваше другите мъже, когато те се нуждаеха от жена, но той не искаше такива удоволствия. Реши още сега да сложи край на желанието ѝ да го има.

— Доведох я, защото я желяех.

Хуана беше тръгнала напред с намерението да го докосне, да го почувства дълбоко в себе си, но думите му я накараха да се спре.

— Значи тя е твоята жена?

— Да.

— И те задоволява?

Люк долови недоверието в гласа ѝ и осъзна, че тя ревнуваше.

— Това не е твоя работа.

— Да, но мога да го направя моя работа. — Тя отказваше да бъде отхвърлена. — Мога да те направя по-щастлив, отколкото може тя.

— Откъде знаеш? Тя ме прави много щастлив.

— Тя не прилича на жена, която може да те задоволи.

— Сестра Мери е нещо повече от това, което изглежда. Тя е единствената жена, от която ще имам нужда някога. — Докато изричаше тези думи, Люк се запита каква жена би го задоволила. Той погледна през вратата към сестра Мери. Тя беше обикновена жена, напълно отдадена на призванието си, и не се интересуваше от плътските удоволствия. Но той току-що бе казал на похотливата Хуана, че проповедничката го задоволяваше.

— Не ти вярвам, Люк Мейджърс — каза Хуана с гърлен, съблазнителен глас. — Тя прилича на стара мома. Не мисля, че знае как да задоволи един мъж.

Люк се усмихна загадъчно. Трябваше да направи нещо с проповедничката, за да убеди Хуана, че не лъжеше. Той се беше страхувал, че тя няма да му повярва, и страховете му се бяха оправдали. Сега трябваше да докаже, че не лъже.

— Необходимо е нещо повече от задоволяването на плътските желания, за да бъде накаран един мъж да се почувства щастлив, Хуана. Сестра Мери може би не е онова, което повечето мъже търсят в една жена, но е точно онова, от което имам нужда аз.

Тя изсумтя недоверчиво.

— Мога да ти покажа от какво имаш нужда — предложи дрезгаво тя и се приближи още повече към него.

Искаше да седне в скута му, да го целуне и да го възбуди, докато той забрави напълно за другата жена. Хуана спря пред него, наведе се напред и сложи ръце върху раменете му. Огромното деколте на блузата ѝ зейна и откри пред очите му целите ѝ гърди. Те бяха тежки и гладки. Този номер винаги минаваше пред мъжете и тя зачака нетърпеливо реакцията на Люк. Хуана бе убедена, че той ще я грабне и ще я обладае веднага и тази мисъл я възбуждаше.

Люк усети горещината на желанието да преминава през тялото му. Тя не беше грозна жена и той знаеше, че може да я има веднага щом пожелае, но не можеше да си позволи да я докосне. Ако го направеше, тя никога нямаше да му повярва, че сестра Мери беше неговата жена.

— Оценявам предложението ти, но както вече ти казах, имам си жена и тя ми стига.

Той се надигна лениво, измъкна се от ръцете ѝ и се отдръпна от нея. Люк знаеше, че Хуана го беше последвала, когато излезе навън, и че го наблюдаваше; това го радваше. Той искаше да я откаже веднъж завинаги.

Коди видя, че Люк се приближава, и се зачуди какво искаше от нея. Беше забелязала Хуана да влиза в дома му; след няколко минути той беше излязъл. Другата жена стоеше пред входа на къщата и го наблюдаваше. Когато той се приближи, Коди го погледна въпросително.

— Нещо не е наред ли? Хуана не изглежда много щастлива.

— Тя си е направо ядосана, но това е добре.

— Така ли?

— Ако искаш да останеш жива, участвай с желание в онова, което ще направя след малко — каза тихо той.

— Заплашваш ли ме?

Той не ѝ отговори, а я прегърна и я целуна. Устните му се впиха в нейните в дълбока, гореща целувка.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Коди беше шокирана и започна да се дърпа. Дори в най-смелите си мисли не беше предполагала, че Люк можеше да направи нещо подобно, и при това пред всички! Той ѝ беше казал, че не я смята за привлекателна, че с него тя ще бъде в безопасност. А сега...?

— Какво правиш? — попита тя, когато целувката свърши.

— Хуана ни гледа. Тя мисли, че ти си моята жена. Поне веднъж в живота си замълчи и недей да спориш с мен — нареди ѝ той, докато отново я прегръщаше.

За всички в лагера действията му бяха на мъж, обхванат от страст, но Коди забеляза предупреждението в погледа му. Черпакът падна от ръката ѝ и тя обви ръце около врата му. Това беше лудост! Посред бял ден! Та те се намираха в средата на лагера! Всички можеха да ги видят! Люк виждаше въпросите, които се криеха в дълбините на зелените ѝ очи, и измърмори под мустак:

— Просто ме целуни.

— Но... — започна да спори отново тя.

— Моля те — прошепна той в мига, в който устните му се допряха до нейните.

Устата му се залепи за нейната и внезапно Коди спря да мисли за съпротива. Тя си каза, че правеше това, защото Хуана ги наблюдаваше и прегръдката им трябваше да изглежда истинска. Каза си, че трябва да се държи, сякаш целувката ѝ харесваше, но истината беше, че тя изобщо не се преструваше. Целувката на Люк беше най-великолепната в живота ѝ. Тя се беше целувала с няколко младежи, които се бяха опитвали да я ухажват през последните години, но нито една от техните прегръдки не бе успяла да я накара да се почувства както сега.

Тя въздъхна кратко и тихо и усети как Люк се напрегна при този звук. След това устните му се впиха по-настойчиво в нейните.

Коди се вкопчи още по-здраво в него и усети, че се замайва и губи самообладание. Тя смътно усещаше, че Люк я беше вдигнал на ръце и я носеше някъде, но това не я интересуваше. Когато целувката

най-сетне свърши и тя вдигна очи, Коди забеляза, че той я беше отнесъл покрай вцепенената Хуана, която ги гледаше намръщено.

Люк спря в рамката на вратата на дома си колкото да каже няколко думи на Хуана.

— Може би ще е по-добре да отидеш да наглеждаш храната. Сестра Мери ще се забави малко. Сега ѝ се налага да се погрижи за един друг огън. — Гласът му беше плътен и дрезгав. След това той се обърна и влезе в къщата, като затвори вратата зад себе си.

Хуана остана да стои безмълвно пред вратата. Не ѝ се случваше често мъж да ѝ отказва и тя беше направо вбесена. Искаше ѝ се да подпали къщата, за да попречи на лицемерната проповедничка да получи онова, което желаше, но не го направи. Хуана не искаше да слуша звуците, които несъмнено щяха да долетят до нея през вратата, и се отправи сърдито към огъня.

Люк остави Коди да стъпи на крака. Тя бързо се отдръпна от него, сложила ръка върху устните си, и го погледна объркано. Маскировката ѝ никога не бе била по-добра отколкото в този момент — тя приличаше точно на набожната, девствена проповедничка, за която се представяше. Коди не бе знаела, че е възможно да се чувства по такъв начин, и просто гледаше втренчено Люк и се чудеше как така една най-обикновена целувка беше ускорила пулса ѝ толкова силно.

— Защо го направи? — попита тя.

— Шшшт — каза тихо той и се опита да чуе дали Хуана все още се мотаеше пред вратата.

Коди беше раздразнена от пълната му незаинтересованост към нея. Него, изглежда, изобщо не го беше грижа, че току-що я беше унижил пред очите на толкова много хора и със сигурност не приличаше на човек, който бе почувствал нещо по време на прегръдката им.

Внезапно осъзна, че той изобщо не се интересуваше от нея и че не я желаше, както един мъж желаше една жена. Всичко беше просто преструвка. При тази мисъл изпита болка, но побърза да се увери, че не я беше грижа. Тя със сигурност не изпитваше желание към него. Това щеше да бъде лудост. Желаше го единствено по начина, по който ловецът на глави желаше плячката си. Коди искаше само да го залови и да го предаде на правосъдието, след което да си получи парите. И нищо повече.

— Мисля, че си е тръгнала — каза тихо той най-сетне и се обърна с лице към нея. — Съжалявам, че се наложи да те целуна, но Хуана не ми повярва, когато ѝ казах, че ти си моята жена. Трябваше да изиграем това представление, за да я убедим.

— И успяхме ли?

— Надявам се. Тя ми се предложи и аз ѝ отказах. — Той поклати глава. — Тя просто не можа да повярва, че предпочитам теб пред нея. Трябваше да ѝ докажа, че не я лъжа.

— О! — Самочувствието на Коди определено беше подбито. — И какво ще правим сега?

Той я изгледа от главата до петите.

— Ще останем тук достатъчно дълго, за да я убедим както и всички други, които може би ни наблюдават, — че ти си моята жена, в пълния смисъл на думата.

Тя изпъшка.

— Това е толкова унижително. Всички ще ме помислят за лека жена. Въздържането от плътските удоволствия е библейска заповед. Воденето на морален живот е единственият път към рая.

— Не трябва да се тревожиш за това. — Той въздъхна тежко. — Нямам намерение да те обезчестявам. Казах ти вече, че с мен честта ти не е застрашена. Просто не можем да позволим това да бъде разбрано от останалите.

— Аз може би ще знам това, но как ще мога да си държа главата изправена по време на проповедите си? Всички ще смятат, че ти и аз... — Коди усети как се изчервява. Тя знаеше, че според него изчервяването ѝ се дължеше на неудобството от мисълта, че ще бъдат смятани за любовници, но истината беше, че тя се червеше заради невъздържаната си реакция на прегръдката му. Докато бе стояла вкопчена в него, тя бе усетила колко силни са раменете му. Неговото тяло срещу нейното... неговата твърдост... силата на ръцете му, докато я беше отнасял към къщата... Споменът за това накара сърцето ѝ да затупти по-бързо.

— Винаги съм мислил, че проповедниците, които никога не са съгрешавали, са отегчителни хора. Може би след това проповедите ти ще станат по-вълнуващи — подкачи я той. Люк беше раздразнен, въпреки че не можеше да си обясни на какво се дължеше това. Той

осъзнаваше, че я беше поставил в неприятно положение, но не бе успял да измисли друг начин да се отърве от домогванията на Хуана.

— О, я стига! — Тя му обърна гръб.

Люк се разсмя на възмущението ѝ и двамата останаха да чакат в къщата.

Застанала до огъня, Хуана се напрягаше да долови някакъв звук откъм къщата, но успя да чуе само смеха на Мейджърс. Това още повече засили ревността ѝ. Не онази лицемерка, а тя трябваше да се намира сега там! Тя трябваше да го задоволи! Хуана не свалеше очи от затворената врата и чакаше той да се появи.

Коди стоеше обърната с гръб към Люк и се чудеше какво щеше да се случи сега.

— Сестра Мери...

Тя погледна през рамо и с удивление забеляза, че той се беше съблякъл до кръста. Устата ѝ пресъхна при вида на красивите му мускулести гърди.

— Какво правиш? — попита тя и се обърна с лице към него. Никога досега не беше виждала толкова красив мъж. Коди откри, че ѝ се искаше да го докосва, и тази мисъл я накара да се почувства неудобно. Тя се насили да отмести поглед встрани.

— Играя си ролята, ти какво си помисли? Че само като затворим тази врата, ще успеем да убедим Хуана? Тя е хитра жена.

— Значи ще се съблечеш чисто гол, за да я заблудиш, така ли?

Той я изгледа внимателно.

— Само ако ти го пожелаеш.

Коди прибягна към единствената защита, с която разполагаше. Тя сграбчи библията си и я вдигна пред себе си.

— Нито ти си Адам, нито аз съм Ева, а и това място определено не е райската градина. Задръж си панталоните!

Люк се разсмя на неудобството ѝ.

— Добре. Ще задържа панталоните си, но ти не можеш да се върнеш да помагаш на Хуана и да изглеждаш така, сякаш не съм те докосвал.

— Какво искаш да кажеш? — Очите ѝ се разшириха от страх, когато той тръгна към нея.

— Обърни се.

— Защо?

Просто го направи.

Тя долови нетърпението в гласа му и се обърна с гръб към него. Коди застана неподвижно и усети как ръката му започва да сваля иглите, които придържаха косата ѝ.

— Чакай!

— Трябва да изглеждаш, сякаш съм те любил — каза Люк и продължи да вади иглите.

— И как точно? — предизвика го несъзнателно тя.

— Щастлива... заситена... жадуваща за още — отвърна той с тих, съблазнителен глас, докато разпускате косата ѝ по раменете.

Думите му я накараха да потръпне и той се усмихна зад гръба ѝ. Косата ѝ се спусна свободно и Люк се удиви на копринената ѝ мекота. Тя беше толкова почтена, че той някак си беше очаквал косата ѝ да бъде груба. Вместо това се оказа, че под пръстите му има буйна, лъскава грива.

— Косата ти е много красива — каза с неприкрито удивление Люк. Реакцията ѝ на целувката му също го беше изненадала. За миг му се беше сторило, че на нея това ѝ беше харесало.

— Благодаря — каза предпазливо Коди, която не можеше да проумее промяната в гласа му, нито пък своята реакция на ръцете му, които сега се плъзгаха през косата ѝ. В съзнанието ѝ изплува образът му — висок, строен, гол до кръста — и тя откри, че затваря очи и се отпуска, докато Люк продължаваше да приглажда къдриците ѝ.

— Сега се обърни — каза той.

Думите му я върнаха към действителността и Коди си изпрати мислено едно строго предупреждение. Това беше Люк Мейджърс! Той беше човекът, когото трябваше да изправи пред правосъдието! Какво ѝ ставаше, по дяволите? Тя се обърна и се втренчи ядосано в него.

— Свърши ли вече с разрошването на косата ми? Люк се улови, че се е втренчил в нея. Поруменелите ѝ бузи и красивата ѝ коса, която падаше свободно около лицето, я правеха красива, дори и с очилата. Той се намръщи и се разтърси мислено. Това не беше жена, която можеше да пожелае. Това беше сестра Мери и той не трябваше да забравя този факт. Люк бе имал намерението да спаси живота ѝ, а не да го провали.

— Остава само едно нещо.

Той протегна ръка и разкопча горните копчета на роклята ѝ, като спря на мястото, на което тя държеше библията си притисната към гърдите. След това Люк не можа да се въздържа, вдигна ръка и прокара нежно пръсти по бузата ѝ, надолу по извивката на врата до мястото, на което платът се разделяше над гърдите ѝ.

— Сега вече приличаш на една добре налюбена жена.

Въпреки всичко Коди беше омаяна от нежността на докосването му. Думите му обаче я накараха да се вцепени.

— И това те кара да се чувстваш доволен?

— Много. — Той се ухили. — Трябва да бъдем много убедителни в това. Ти трябва да се върнеш да помогнеш на Хуана.

С тези думи той се обърна и излезе усмихнат от дома си, както си беше гол до кръста.

От мястото си до огъня Хуана не изпускаше Люк от поглед. Тя погали с очи широките му гърди, докато той обличаше ризата си. Движенията му бяха на мъж покорител — силни, уверени, спокойни. Той започна да се отдалечава и тя го проследи с поглед, изпълнена с копнеж да сподели леглото му. Закле се да намери начин да го привлече към себе си.

Коди изчака няколко минути, преди да излезе от къщата.

— Дръж. — Хуана ѝ тикна черпака в ръцете. — Може и да си загасила един огън, но този тук трябва да остане да гори.

— Не си мисли, че съм участвала с желание в това унижение. Грехът е навсякъде около нас и ние трябва да се борим с него. Дори когато той заплашва да ни победи, дори когато ни принуждава да вършим неща против волята си, ние трябва да се опитаме да постъпим правилно.

— Не чух викове за помощ от къщата.

— Че кой щеше да ми помогне? Ти ли? Някой ден съдбата ще ме спаси и ако е рекъл господ, ще получа опрощение за греховете си. Засега мога само да страдам при докосванията му и да се надявам, че краят ще дойде скоро.

Хуана се беше втренчила в нея с омраза и съжаление.

— Ти си глупачка.

— Според теб аз съм глупачка, защото вярвам в брачните клетви, така ли? Защото вярвам, че един мъж ще те уважава повече, ако не му даваш онова, което желае най-много всеки път, когато го поиска? Не

дойдох тук да търпя този позор по своя воля. Но ще го изтърпя, защото знам, че бог ще ме предпази от други злини.

— Ако бях на твое място, щях да се моля да се върна в леглото му, а не да избягам от него.

Коди забеляза ревността в очите на другата жена.

— Не и ако беше завлечена в него против волята си. Трябва да запазиш най-ценния си подарък — своята любов — за брак с мъж, който те обича и който ще се грижи винаги за теб.

Хуана се втренчи в нея, сякаш я смяташе за луда. Ако Люк Мейджърс я беше пожелал, тя никога нямаше да се опита да напусне леглото му.

Беше късно следобед, когато Джак се срещна с шериф Халоуей в кабинета му. Настроението му беше мрачно. Единственото нещо, което бе успял да постигне през изминалите две седмици след бягството на бандитите от затвора, беше, че бе дал на Джеси парите, които Люк дължеше за данъците върху ранчото. От Люк и Джеймсън нямаше никакви новини. Раздразнението му беше достигнало връхната си точка, но той нямаше друг избор, освен да стои в града и да чака. Това изобщо не му се нравеше.

— Да си чул нещо ново за Харис? — попита Джак шерифа.

— Нищо добро — отговори Халоуей. — Говорих с доктора миналия ден и той каза, че Джонатан имал силна треска и често губел съзнание.

— Как се справя жена му? — Джак не можеше да спре да си мисли за Елизабет Харис. Той не можеше да забрави колко отчаяна бе изглеждала тя онази нощ, когато бе искала да се види с мъжете, които бяха застреляли съпруга ѝ. Тя беше красива жена и не заслужаваше онова, което се беше случило с нея.

— Според доктора тя почти не се отделяла от леглото на Джонатан.

— Тя е страхотна жена.

— Искаш ли да минеш през тях и сам да видиш как е Джонатан? Не знам колко ще бъде в състояние да ни разкаже той, когато състоянието му се подобри, но ще бъде интересно да чуем какво има да ни каже за участието на Мейджърс в цялата тази работа.

— Много. Ако ти потрябвам за нещо, след като мина през Харис, ще се върна в хотела.

Джак излезе от кабинета на Халоуей и тръгна към дома на семейство Харис.

Когато изкачи няколкото стъпала, които водеха към входната врата, той свали шапката си и почука на вратата.

— Рейнджър Логан, толкова се радвам да ви видя — поздрави го Елизабет.

— Добър вечер, госпожо Харис.

Тя приглади нервно косата си, докато излизаше навън, за да говори с него.

— Имате ли някакви новини? Открихте ли бандата?

— Още не, госпожо, но не се тревожете. Ще ги намерим. Когато всичко това свърши, Ел Диабло ще увисне на въжето.

Елизабет потръпна от решителността, която се долавяше в тона му.

— Благодаря.

Погледите им се срещнаха и за миг той се почувства като омагьосан. Тя беше толкова уязвима и красива. Причината за посещението му при нея го върна към действителността.

— Дойдох да видя как е съпругът ви. Има ли някаква промяна в състоянието му?

Тя кимна и се усмихна леко.

— Треската му спря вчера следобед. Състоянието му е много по-добро.

Джак се зачуди защо тя не изглеждаше твърде щастлива.

— Знаете ли кога ще бъде достатъчно силен, за да поговори с мен? Много е важно да чуя какво има да ми каже за обира.

— Можете да говорите с него веднага, но той се изморява бързо.

— Благодаря.

— Трябва обаче да ви кажа едно нещо.

Джак я погледна въпросително.

— Докторът си тръгна преди малко повече от час. Сега, след като състоянието на Джонатан се подобри, той успя да го прегледа основно. Куршумът е засегнал гръбначния му стълб. — Тя замълча, задавена от емоциите си. — Съпругът ми е... парализиран... Той ще прекара

остатъка от живота си в инвалидна количка. — Очите ѝ се напълниха със сълзи, а на лицето ѝ се изписа страдание.

— Съжалявам. — Той почувства непреодолимо желание да протегне ръка, да я прегърне и да ѝ каже, че все някак ще успее да оправи нещата. Но не можеше да го направи.

— Вие нямате никаква вина. — Тя се обърна настрани, за да прикрие мъката си. — Само че Джонатан е толкова ядосан. Той ми каза, че предпочитал да бъде мъртъв, отколкото да живее като половин човек.

Джак докосна нежно рамото ѝ.

— Сигурен съм, че не го е мислил. Той има толкова много причини, за които си струва да живее.

При тези негови думи тя се обърна и го погледна с блеснали очи. Когато отново заговори, тонът ѝ беше смекчен.

— Той е в спалнята ни. Можете да говорите с него там.

Тя го отведе в спалнята и бавно отвори вратата.

— Джонатан, рейнджърът, за когото ти говорих, е тук. Рейнджър Логан иска да говори с теб за обира.

Джонатан Харис лежеше върху широкото легло. При звука на гласа ѝ той обърна само главата си и погледна към вратата. Лицето му беше пепеляво, но погледът му бе твърд.

— Радвам се, че сте по-добре, господин Харис.

— На това по-добре ли му казвате? — изръмжа банкерът. Той беше слаб, но омразата му даваше силата, от която се нуждаеше, за да говори с посетителя си. — Предпочитам да бях умрял, но не преди да видя как онова копеле увисва на въжетото!

— За кого говорите?

— За Люк Мейджърс! Знаех си от самото начало, че той е престъпник! И тогава, когато той каза, че ще съжалявам... Едва ли е знаел колко прав щеше да се окаже.

Джак последва Елизабет вътре в стаята и застана до леглото.

— Той е казал, че ще съжалявате? За какво? Какво точно правехте, когато започна обирът?

— Той беше дошъл да иска заем, за да плати данъците за ранчото си. Аз му отказах. Казах му, че не давам пари на заем на хора като него.

— И какви са хората като него? — натисна го Джак, който започваше да се дразни от отношението на банкера.

— Мейджърс е убиец... стрелец. Точно преди да бъда улучен, му бях казал, че няма да получи заема. Той нямаше пари на депозит при нас. Нямаше добри перспективи. Тогава той ме заплаши и каза, че ще съжалявам.

— И какво се случи, когато започна престрелката?

— Той беше застанал прав, когато мъжът зад него каза, че това е обир. Мейджърс измъкна револвера си и двамата започнаха да стрелят. След това бях улучен.

— Сигурен ли сте, че Мейджърс е стрелял по вас?

— Разбира се, че съм сигурен! Те бяха заедно! Ние не искаме хора като него в нашия град. — Той беше толкова възбуден, че почти успя да се изправи на лакът.

— Видяхте ли го как стреля по вас? Възможно ли е другият мъж да е стрелял?

— Вие не видяхте погледа му, когато му казах, че няма да му дам заема. Той ме застреля също както застреля шериф Грегъри. Намерете го, Логан. Намерете го и го убийте!

Джонатан се срина обратно върху леглото и главата му клюмна, когато изтощението взе връх. От напрежението по челото му изби пот.

— Убийте го — повтори слабо той. — Както ми се иска той да ме беше убил, вместо да ме остави да живея така.

— Мисля, че е време да си тръгвате — предложи Елизабет от мястото си зад Джак.

Рейнджърът се обърна безмълвно и излезе от стаята. Елизабет каза няколко думи на мъжа си и също напусна спалнята.

— Съжалявам, че го разстроих, но трябваше да чуя лично от него какво се е случило.

— Знам и оценявам усилията ви. — Тя му отвори вратата.

— Ако имате нужда от нещо, госпожо Харис, просто ме уведомете. Отседнал съм в „Хоумстед“.

— Много любезно от ваша страна, рейнджър Логан и моля ви, наричайте ме Елизабет.

— А вие можете да ме наричате Джак.

— Благодаря... Джак.

Той си тръгна и когато се изгуби от погледа ѝ, Елизабет се върна при съпруга си.

Джак тръгна към хотела, но по средата на пътя си промени решението. След като бе чул разказа на Харис за случилото се в банката му беше необходимо едно питие. Всички, изглежда, бяха убедени, че Люк беше участвал в обира. Джак знаеше, че щеше да му бъде адски трудно да докаже неговата невинност. Мислите му бяха объркани, когато той влезе в кръчмата и си взе една бутилка уиски и една чаша. След това се настани на една маса в дъното на заведението.

ГЛАВА ДЕСЕТА

На Хадли, Съли и останалите им се наложи да изчакат няколко дни на мястото на срещата, преди Ел Диабло да се появи. Когато шефът най-сетне дойде, мъжете се зарадваха, защото вече бяха започнали да се страхуват, че с водача им се е случило нещо лошо.

— Радваме се да те видим! — извика Хадли.

Ел Диабло спря коня си пред тях и слезе на земята. Изражението му беше мрачно. Това беше първата им лична среща с него след банковия обир в Дел Фуего и Ел Диабло беше вбесен от начина, по който се бяха развили събитията там.

— Аз пък не се радвам да ви видя, братко. Какво стана в банката, по дяволите? Знам, че Мейджърс се е намесил, но защо вие глупаци просто не застреляхте и него, и всички останали, както ви бях казал? И най-вече Харис! Бях ви дал съвсем точни нареждания той да бъде убит.

— Харис е още жив?

— Жив е, и още как! Вие се издънихте. Оставихте свидетели и сега законът е по петите ни, да не говорим за армията от ловци на глави, които се опитват да вземат големите награди, които бяха обявени за главите ви след бягството ви от затвора. Истинско чудо е, че изобщо успяхте да се измъкнете без засечка, но защо не сте убили шерифа, дявол да ви вземе?

— Той не е бил убит? — Хадли погледна към Съли, който бе водил бягството.

— Влязох в затвора около час след бягството ви, за да се уверя, че всичко е протекло по плана. Намерих шерифа заключен в килията. Той тъкмо започваше да се свестява и аз свърших работата вместо вас.

— Когато тръгнахме, Мейджърс каза, че щял да се погрижи за него.

— Сигурно го е повалил в безсъзнание, за да не привлече вниманието на някого, ако стреля — предположи Хадли.

Шефът се втрени ядосано в Съли.

— Следващия път не се доверявай на никого. Погрижи се лично. Засега дръж Мейджърс под око, за да видим какво е намислил.

Съли беше унижен и ядосан.

— Не се притеснявай. Ще го направя.

Хадли не трепна пред упреците на шефа си. Ел Диабло им беше наредил да не оставят свидетели след себе си, но нещата се бяха развили толкова зле, че те не бяха имали друг избор, освен да побягнат. Следващия път, когато планираха някой голям удар, трябваше да предвидят всички възможности.

— Няма да се повтори.

— Дано да е така. Ако правите такива грешки твърде често, ще започнем да губим хора.

— Какво става в Дел Фуего? Какви са наградите?

Ел Диабло разказа на Хадли новините от града и останалите го изслушаха внимателно.

— След убийството на шерифа и заместника му и раняването на Харис целият град се е вдигнал на оръжие. Засега не е безопасно да опитвате нещо там — посъветва ги водачът. — Просто си стойте в лагера и дръжете Мейджърс под око. Не съм сигурен дали все още можем да му се доверим напълно. Всички свидетели се кълнат, че той е застрелял Харис, и целият град е убеден, че той е застрелял и шерифа.

— Аз никога не бих му се доверил — вметна Съли.

Ел Диабло никога не обръщаше голямо внимание на мнението на Съли. Той беше един от най-злите членове на бандата, но определено не беше един от най-умните. Неговите преценки се основаваха само върху това, дали харесваше някой човек, а не дали той би бил от полза за бандата.

Люк Мейджърс беше многообещаващ член. Той беше бърз стрелец и репутацията му беше широко известна. Самото споменаване на името му беше достатъчно да паникьоса някои хора. Това се харесваше на Ел Диабло. Колкото повече хора изпитваха ужас от него, толкова по-лесно щеше да бъде на хората му да вземат онова, което искаха.

— Твърде рано е да сме сигурни по отношение на него. Затова искам да го държите под око. Наблюдавайте с кого говори и какво

прави. Той може да създаде неприятности, но от друга страна може да се окаже точно човекът, от когото се нуждаем.

— Ние не се нуждаем от него! — възрази Съли. — Той за малко не уби Карсън и Джоунс по време на обира!

— Понякога за всяко нещо, което се случва, си има причина.

— И каква причина може да има Люк Мейджърс да се присъедини към нас? Просто трябва да ми позволиш да го застрелям в гръб, когато се върнем в лагера и да забравим за него.

Ел Диабло го изгледа гневно.

— Казах, че той може да се окаже човекът, от когото имаме нужда.

В тона му имаше заплашителна нотка, която накара Съли да отстъпи.

— О, няма за какво да се ядосваш. Съли просто ревнува от Мейджърс — намеси се Карсън. — В Ел Трахар имаше една жена, на която Съли беше хвърлил око, но Мейджърс го изпревари и му я отне.

— Позволил си похотта ти към някаква жена да се отрази на преценката ти? — Ел Диабло изгледа Съли с унищожителен поглед. — Един мъж трябва да се контролира и да владее емоциите си, ако иска да язди за мен.

Съли погледна ядосано Карсън, преди да отговори на шефа си.

— Тази беше различна. Тя беше една от онези проповеднички, които разправят глупости за спасението на душите. Беше прекалено надута и аз исках да ѝ покажа какъв е истинският живот.

Ел Диабло смяташе, че Съли е скучен. Някой ден Съли щеше да създаде големи проблеми на бандата със склонността си към безумно упорство, когато се ядосаше.

— Запомни едно нещо, Съли — тази проповедничка е жена като всички други. Забавлявай се с момичетата в кръчмата, но не се опитвай да отнемеш жена от Люк Мейджърс, ако ти е мил животът. Не ми се иска някой ден да науча, че сме те погребали.

Съли се почувства обиден.

— Мога да се справя с Мейджърс по всяко време!

— Можеш да си мислиш колкото си искаш как ще се справиш с него, но на твое място не бих се опитал да приложа мислите си на практика. Той е изключително опасен човек. На твое място щях да се държа много внимателно с него.

Съли беше ядосан, но знаеше, че не е здравословно да се противопоставя на шефа. Той щеше да си изработи план и да го приложи, когато му дойдеше времето.

— А сега да поговорим за работа. — Ел Диабло погледна към Хадли. — Във форта скоро се очаква пратка карабини. Все още не знам точната дата. Ще ви уведомя веднага щом я науча.

— А дотогава?

— Дотогава не се показвайте, оставете Мейджърс да си мисли, че е един от нас, и изчакайте да видите какво ще се случи. Ще се свържа с вас веднага щом получа някаква поточна информация.

С тези думи Ел Диабло ги напусна. Хадли, Съли и останалите останаха да го гледат как се отдалечава към Дел Фуего. Беше късно през деня, така че те решиха да останат да лагеруват на същото място и да се върнат в каньона на следващия ден.

— Предполагам, че ще се наложи да се скатаем за известно време, а, Съли? — подметна Хадли.

Бандитът изгледа другарите си с изпълнен с омраза поглед.

— Ще се скатая, но не и преди да съм разбрал какво е намислил Мейджърс. Шефът каза да го държим под око и аз смятам да направя точно това. И ще пипна онази негова кучка. Сестра Мери ще бъде моя. Почакайте и ще видите.

— Защо все още я искаш? Той вероятно е спал с нея поне една дузина пъти досега.

Тази мисъл вбеси Съли.

— Само защото е спал с нея, не означава, че тя е имала истински мъж. Има много неща, на които мога да я науча. Да видим дали ще ѝ хареса да бъде обладана от дявола след всичките ѝ приказки за бог и за спасение. — Той се изсмя високо.

В каньона всички се бяха събрали край огъня за вечеря. Коди помагаше на Хуана и на още няколко жени да сервират храната. Без да забравя ролята си, тя изчака, докато всички получиха порциите си, след което извика на висок глас:

— Трябва да се помолим, преди да се нахраним. Онези, които бяха най-близо до нея, я изгледаха, сякаш беше откачила. На нея не ѝ пукаше.

— Господи, благослови храната, която си ни дал.

Един от бандитите си изхили.

— Господ не ни е осигурил тази помя. Сам отиде на лов днес следобед. Той осигури храната.

— Пази ни, господи, и не води нас в изкушение. Амин — завърши тя.

Повечето от присъстващите не ѝ бяха обърнали никакво внимание и бяха започнали да се хранят. Само няколко жени и деца я бяха слушали внимателно. Коди не можеше да не се запита какъв живот щяха да имат децата, които щяха да израснат на това място. Мисълта за това я плашеше. Искаше ѝ се да можеше да направи нещо, за да подтикне жените и децата да променят начина си на живот, но не знаеше как точно да го направи.

Тя сложи храна в чинията си, взе си чаша кафе и отиде да седне до Люк.

— Утре е неделя — каза му тя.

— Е, и?

— Трябва да стана рано, за да отслужи неделната литургия — обясни тя.

— Не говориш сериозно, нали? — Той я изгледа недоверчиво.

Коди се вцепени, както подобаваше на сестра Мери.

— Говоря съвсем сериозно. Решена съм да го направя. Ако някой се нуждае да чуе божие слово, то това са точно тези хора. Оглеждал ли си се наоколо? Ти живееш в свърталище на крадци и убийци. А децата...

— Грешиш, ако си мислиш, че тези хора желаят да бъдат спасени. Те са тук, защото са искали да бъдат тук. Те са свободни да отидат където и когато пожелаят. Никой не стои тук против волята си.

Коди го изгледа продължително.

— Може би никой от тях не стои тук против волята си, но аз положително не съм тук по собствено желание. Може би някои от останалите жени са се озовали на това място по същия начин, по който и аз, и когато им е било позволено да си тръгнат, вече е било твърде късно да се върнат към предишния си начин на живот.

Люк усети упрека в думите ѝ, но нито за миг не съжали за постъпката си.

— Ако не те бях довел тук, сега може би нямаше да бъдеш между живите. Сигурно е обаче, че Съли щеше да те е изнасиллил, а може би и от някои от другите.

— Откъде си сигурен в това? Можеше просто да тръгнеш и да вземеш Съли със себе си. Можеше да ме оставиш зад себе си да продължа да живея живота си.

Люк усети леко чувство за вина, но не му обърна внимание.

— Ако изобщо щеше да имаш какво да живееш. Хора като Съли не се спират пред нищо, когато решат, че са били обидени или унижени.

— Унижени? — повтори гневно тя. — Ще ти кажа какво е унижение! За мен е унижение да държа главата си вдигната, когато всички в този лагер смятат, че съм твоя жена!

Люк се разсмя, след което я попита тихо:

— Това наистина ли е толкова ужасно? Имам предвид да бъдеш моя жена.

При тези думи Коди го погледна в очите. Очилата ѝ бяха единственото нещо, което я спаси да не покаже объркването си. Тя успя да се скрие зад дебелите им лещи.

— Отдавна съм решила да водя непорочен и морален живот. Трудно е да се държа с достойнство, когато всички смятат, че съм...

— Разбрах те — прекъсна я той, защото не искаше да я чуе да изрича думата курва или уличница. Такъв език не ѝ подходеше. — Искам обаче да обмислиш нещо. Искам да си представиш какво щеше да се случи с теб, ако не те бях довел тук, ако те бях оставил и ако Съли беше успял да те докопа. Искам да си помислиш върху това, когато си легнеш. Помисли си как щеше да ти помогне твоят приятел Дебнещия призрак, когато беше повален в безсъзнание. Сънувай това. Струва ми се, че сънят ти няма да бъде много спокоен.

Люк се изправи и се отдалечи. Докато го гледаше, Коди забеляза, че Хуана тръгва след него. Другата жена го повика и той спря да поговори с нея. След това двамата продължиха да вървят заедно.

По някаква необяснима причина на Коди не ѝ се харесваше това, че Люк тръгна с Хуана. Тя си каза, че би трябвало да се радва, че той я беше оставил на мира. Вместо това обаче се ядоса. Коди стана и влезе в къщата.

Вече се здрачаваше и тя запали единствената лампа, която се намираще на масата. Вбесена, тя се огледа около себе си. Коди знаеше, че най-добрият начин да се успокои, беше да поработи усилено, а стаята беше мръсна. Тя се зае да почисти, като започна с одеялото. Изнесе го навън, изтупа го и съжали, че не разполага със сапун и вода, за да го изпере.

Работата я накара да си спомни за дома. Обикновено се опитваше да не мисли за семейството си по време на работа. Коди не искаше да рискува вниманието ѝ да бъде отвлечено от мисли за малките ѝ брат и сестра и за леля им, която се грижеше за тях, докато Коди я нямаше. Но този случай се беше оказал толкова сложен, че нямаше как да не мисли за тях. Тя никога през живота си не беше попадала в такава ситуация.

Коди внесе одеялото обратно в стаята и измъкна дюшека, за да изтупа и него.

Когато се измори и гневът ѝ намалая, тя се усмихна мрачно. Дюшекът беше издържал жестоките ѝ удари, но все още не беше достатъчно чист. Тя го замъкна обратно в къщата и се зарече да намери начин през някой от следващите няколко дни да го провеси да се проветри на слънцето. Коди оправи леглото и приглади одеялото върху дюшека.

Тя се почувства изтощена, както ставаше винаги когато се освободеше от гнева си, но все още чувстваше нужда да се изкъпе. Беше минало твърде много време от последния път, когато бе имала възможност да се измие. Тя взе кофата, която беше оставена до вратата, и я замъкна в средата на помещението. Люк, изглежда, беше изчезнал някъде с Хуана и това я устройваше, защото щеше да ѝ осигури спокойствието, което ѝ беше необходимо. Тя затвори вратата след себе си.

Коди бе намерила парче сапун в стаята и изгаряше от нетърпение да се почувства отново чиста, макар да знаеше, че не може да си позволи да се съблече, за да се изкъпе. Тя не искаше да остане уязвима за някой, който можеше да нахълта внезапно в къщата, и затова разкопча роклята си и я плъзна надолу по раменете, след което започна да се мие. Хладната вода върху кожата ѝ я накара да се почувства божествено и въпреки че сапунът беше груб, чистотата, която ѝ даваше, беше прекрасна. Тя въздъхна доволно.

Люк беше изтърпял компанията на Хуана възможно най-дълго, защото това му бе дало възможност да се отдалечи от сестра Мери. Фактът, че тя можеше да го накара да се чувства виновен, го тревожеше, а това, че не можеше да спре да мисли как я беше целунал, го тревожеше още повече. Люк знаеше, че не изпитваше физическо привличане към нея. Нямаше начин. Тя беше проповедничка. Но целувката с нея бе пробудила в него нещо, което той не можеше да проумее.

Люк се опита да анализира чувствата си. Знаеше, че тя не беше красива, но когато я беше внесъл в дома си и бе освободил косата ѝ, тя му се бе сторила почти красавица. Несъмнено беше девствена и той дори не трябваше да си помисля да я докосне, но споменът за прегръдката им отказваше да бъде пропъден.

Въпреки проблемите, които му беше създала, Люк трябваше да признае, че беше доволен, че я беше спасил. Тя не знаеше нищо за мъжете и той искаше да я запази такава, докато не успееше да я измъкне в безопасност извън лагера и да я върне към истинския ѝ живот.

Люк се отдалечи доста, докато вървеше с Хуана. Беше му забавно да наблюдава как тя го насочва по-далеч от къщата му и от сестра Мери. Люк знаеше, че Хуана щеше да се опита да го примамва в дома си и да го вкара в леглото си, но той отиде с нея в къщата ѝ само за да вземе едно одеяло. Когато си тръгна, без дори да я целуне, вече се беше стъмнило и тя му беше ядосана.

Когато се приближи до къщата си, Люк си пое дълбоко дъх. Беше изморен и изобщо не му се искаше отново да спи на пода. Всъщност той би предпочел леглото си в ранчото, но нямаше да може да се наслаждава на този лукс, преди да успее да разкрие самоличността на Ел Диабло.

Той стигна до къщата и понечи да отвори вратата, но се спря, когато тя се откряна леко. Онова, което видя, го накара да застине на мястото си. Той стоеше там, не знаеше какво да прави и попиваше с поглед прекрасната гледка.

Люк не можеше да повярва, че ангелът, който стоеше пред него, беше същата онази жена, която бе смятал за грозна. Тя беше обърната с гръб към него. Роклята ѝ беше плъзната до кръста и въпреки че не беше свалила комбинезона си, красотата на бялата ѝ кожа беше

оголена пред жадния му поглед. Косата ѝ все още беше събрана на тила, но той забеляза грациозния ѝ врат, върху който светлината от лампата хвърляше златисти отблясъци. В това положение сестра Мери му приличаше на опитна прелъстителка.

Тялото на Люк реагира незабавно на красотата ѝ. Още малко и той щеше да нахълта в стаята и да се възползва от мига. Щеше да я прегърне, да я отнесе в леглото и да я...

И тогава той я видя. Там, на леглото, голяма колкото живота...

Нейната библия.

Люк не можеше да повярва, че почти се беше самозабравил. Той овладя плътското си желание и се обърна с гръб към дома си. Обзе го отвращение от самия себе си. Само един поглед към нея го беше изкушил да вземе онова, което тя не му предлагаше. Той се отдалечи малко и застана в тъмнината, втренчен в нощта, докато възбудата не напусна тялото му.

Люк изчака известно време, преди да се върне в къщата. Този път се постара да вдигне шум, докато се приближаваше. Люк не можа да определи дали изпита облекчение, или съжаление, че когато влезе в къщата, сестра Мери вече си беше легнала.

— Много рано си легнала.

— Утре е неделя. Трябва да стана рано.

— Наистина ли смяташ да проповядваш утре сутрин?

— Трябва. Това е моето призвание. Ако аз не говоря пред тях, кой ще го направи?

Люк изсумтя от другия край на стаята.

— Имаш друго одеяло? — забеляза тя.

— Хуана ми даде едно от нейните.

— Радвам се, че повече няма да ти бъде неудобно заради мен.

— Не можеш да си представиш какви неудобства ми създава присъствието ти — изръмжа той на себе си, докато изгасяше лампата преди да легне на пода.

Коди го наблюдаваше как се движи из стаята. Той изглеждаше много красив и тя преглътна със затруднение, когато си спомни как се бе чувствала, когато устните му се бяха впили в нейните и как силно бе туптяло сърцето ѝ, докато той я беше прегръщал.

Тя си напомни, че Люк Мейджърс беше стрелец. Той беше убил шерифа и беше стрелял по Харис. Нейната задача беше да го залови и

предаде на властите, а не да отстъпи пред магията, която той беше хвърлил върху нея. Коди се обърна и придърпа одеялото чак до брадичката си.

— Лека нощ — каза тихо тя.

Той изсумтя в отговор. Нощта беше много дълга.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

— И рече господ: „Елате при мен като малки деца.“ Коди изнасяше службата си пред няколко от жените и три малки деца, които седяха в краката ѝ. Тя държеше библията пред себе си, за да могат всички да я виждат.

— В библията е събрана истината за света. Не е необходимо да търсите истината по-далеч, за да водите щастлив живот. Има десет заповеди, които ръководят цивилизованите хора — каза тя и започна да ги изброява, като наблегна най-вече върху „не кради“ и „не убивай“.

— Бог обича всеки един от нас, но ние трябва да се стремим да заслужим любовта му. Ние никога не можем да спечелим любовта му. Трябва да изберем да му се подчиняваме, защото искаме, защото така е правилно.

Тя вдигна очи и забеляза, че Люк я гледаше. Коди не спря, а продължи да говори.

— Единствено ако живеем както ни повелява божие слово, можем да намерим истинското щастие. Всички отговори на вашите проблеми могат да бъдат намерени тук. — Тя докосна благоговейно библията. — Тук трябва да сложите вярата си.

— Елате напред, братя и сестри, за да изповядате греховете си. Бог прощава на онези, които се променят — подкани ги настойчиво тя. Изражението ѝ беше любезно, не осъждащо, а изпълнено с разбиране и обич. — Бог вижда всичко и прощава на онези, които се разкайват искрено. Елате и поемете божията прошка със сърцата си.

Коди наведе глава и зачака. Едно момченце изтича напред и я дръпна за полата. Тя коленичи пред него и взе едната му ръка в своите. След това го заговори тихо и нежно.

Люк стоеше и я наблюдаваше; когато тя започна да говори с детето, той едва успяваше да долови думите ѝ.

— Как се казваш? — попита Коди.

— Карлос.

— Бъди благословен, Карлос. — Тя усещаше, че на момчето му беше неудобно, че разговаря с нея, и реши да го окуражи. — Какво искаше да ми кажеш? Важно ли е?

Той кимна.

— Ядосах се на Естебан и му откраднах оловния войник.

— По-добре ли се почувства, когато го открадна?

— За малко. — Той не лъжеше.

— Защо ми казваш това?

— Защото ти каза, че да се краде е лошо.

— Така е. Играчката още ли е у теб?

— Да, сестра Мери — призна момчето и сведе поглед, обзето от чувство за вина.

— Тогава я върни на Естебан и му кажи, че съжаляваш. Кажи му, че повече няма да крадеш. Можеш ли да направиш това?

Карлос преглътна тежко.

— Няма да бъде лесно.

— Кое? Да му кажеш, че съжаляваш или да не крадеш повече?

— И двете — отвърна унило той.

— Понякога е много трудно човек да бъде добър — каза му Коди. — Но наградата за това е много по-голяма отколкото можеш да си представиш. — Тя го погали по бузата. — А сега върви и направи каквото трябва. Ще се гордееш със себе си, а и майка ти ще се гордее с теб.

Тя вдигна очи и погледна жената, която ги наблюдаваше внимателно.

— Твоят Карлос е добро момче. Той е късметлия, че има майка, която го обича, колкото го обичаш ти.

— Благодаря, сестра Мери.

Момчето изтича да върне играчката и майка му тръгна след него.

Коди зачака. Никога през живота си не беше попадала в такава ситуация и не беше сигурна какво трябваше да очаква. Мъжете, които се бяха мотали наоколо по време на проповедта ѝ, не се осмеляваха да я заговорят и това не я изненадваше. Поне беше успяла да убеди децата, че говореше истината. Тя погледна към Люк и откри, че той все още стоеше на мястото си и я наблюдаваше.

— Ако няма повече изповеди, службата за днес приключи. Наслаждавайте се на красотата на божията неделя. Пазете словото му в

сърцата си и избягвайте злото. Правете това и вечният живот ще бъде ваш. Така каза господ. — Тя вдигна библията така, че всички да я видят. — Бог да ви благослови.

Тя напусна групата и се отпрати към къщата на Люк.

— Хубава проповед, сестра Мери — похвали я Люк, докато се приближаваше небрежно към нея. Той се изравни с нея и тръгна в същата посока. Тя излъчваше някакво спокойствие, което го караше да ѝ се възхищава, а и нежността, с която тя се бе държала с децата, беше достойна за уважение.

Коди го изгледа.

— Ако бях наистина добра, щях да успея да те убедя да изповядаш греховете си и да освободиш душата си.

— Мислиш, че имам нужда от изповед, така ли? — ухили се той, като се престори на изненадан.

— Ако всичко, което съм чувала за тази банда, е вярно, да, ти имаш нужда да прочистиш душата си. Трябва да разголиш най-дълбоките си, най-тъмните си тайни и да потърсиш опрощение.

Усмивката на Люк беше опустошително съблазняваща.

— Не мисля, че си достатъчно възрастна, за да ми бъдеш отец изповедник.

Коди се подразни, когато откри, че се изчервява отново.

— Чувала съм доста тъжни истории през живота си.

— Ами ако ти кажа, че не съм направил нищо, което да трябва да изповядвам? — подкачи я той.

— Тогава ще си помисля, че трябва да се поработи върху съвестта ти — отвърна тя. След това добави по-сериозно: — Ако някога почувстваш нужда да се изповядаш, аз съм винаги готова да те изслушам.

— Но, сестра Мери, аз съм невинен като новородено бебе. — В сините му очи се долавяше насмешка.

Тя се спря и го погледна право в очите.

— Какво правиш тук тогава?

Той сви рамене.

— Това място е също толкова добро колкото и всяко друго — отговори загадъчно Люк. — А ти, сестра Мери? Защо пътуваш от град на град, без да пускаш корени никъде, без да се задържаш дълго, за да започнеш свой живот? Защо нямаш съпруг и деца?

— Защото имам призвание. Баща ми ме караше да се вслушвам в сърцето си и аз не мога да отрека, че имам нужда да върша тази работа. — За пръв път думите й към него изразяваха пълната истина, а не умело прикрити полустини.

— А какво ще кажеш за своите изповеди? Някога признавала ли си прегрешенията си пред някого?

— Изповядвам прегрешенията и греховете си пред бога, но пред теб ще призная, че моята слабост, моето най-голямо прегрешение е нуждата да видя справедливостта да възтържествува на този свят. Искам всеки да си получи заслуженото. За съжаление, онова което искам, и онова, което става по света, често са две напълно противоположни неща. — Тя се вгледа в чертите на лицето му и се запита как Люк Мейджърс беше станал убиец. Той изглеждаше толкова добър.

Твърдеше се, че Люк беше убил невъоръжен шериф. Дори само този факт трябваше да я изпълни с вечна омраза към него. Твърдеше се, че той беше застрелял и банкера по време на обира. Но в него имаше нещо, което караше тези обвинения да й се струват неверни. Той се беше държал любезно и с уважение с нея. Беше я спасил от Съли, когато бе могъл да я остави да се справя сама с бандита. Защо? Тези негови действия не се вписваха в онова, което й беше казано за бандата и за Мейджърс.

Тогава Коди си спомни момента, в който Съли го бе предизвикал, когато Люк я беше качил на коня си. Тя си спомни студенината, която бе лъхала от Люк, и стоманената нотка в гласа му. Спомни си напрежението, което беше излъчвало тялото му и готовността му да убие противника си. В този момент той се беше превърнал в стрелеца, за когото тя беше чувала толкова много, но защо бе проявил такава загриженост за нея? Нещо не се връзваше и за първи път, откакто бе тръгнала по следите му, Коди се усъмни във вината му. Люк Мейджърс беше озадачаващ, объркващ мъж, а Коди не си падаше по загадките. Тя обичаше да получава отговори.

— Какво е най-голямото ти прегрешение, Люк? Къде е слабото ти място? В какво най-много се нуждаеш от помощта на бога? — Тя се надяваше да получи честен отговор.

Той, изглежда, се беше вгълбил в разговора им и на нея й се искаше да научи колкото можеше повече за него.

Люк я погледна и забеляза откровеността, изписана на лицето ѝ. Последното нещо, което му трябваше, беше тя да започне да си пъха носа в живота му. Той се усмихна. Погледът му беше определено похотлив, докато отговаряше:

— Казвам ти, момиченце, ушите ти още не са готови да чуят за слабостите ми. Особено за онази, която имам към малките девствени проповеднички като теб.

— О! — Тя се втрени в него, очите ѝ се разшириха, а гърлото ѝ пресъхна. За миг Коди забеляза в погледа му искрица желание, която беше способна да изпепели душата на всяка жена. Тя знаеше, че той ѝ се подиграва, че просто я дразни, за да я принуди да млъкне, но погледът му накара сърцето ѝ да затупти по-бързо.

Коди стисна още по-здраво библията си, за да попречи на ръцете си да се разтреперят. Люк Мейджърс определено беше достоен противник и в този миг Коди изпита благодарност, че беше предрешена като проповедничка. Ако се беше изправила срещу него в ролята на самата себе си, тя не беше сигурна, че би била в състояние да се справи с него. Тази мисъл я изплаши и развълнува едновременно. По тялото ѝ се разля топлина и тя усети как бузите ѝ пламват.

— Господине, вие не сте джентълмен — каза тя и се обърна, за да не гледа омайващите му очи.

— Вие сте много проникателна в преценката си за хората, сестра Мери. — Люк се разсмя. Той се бе забавлявал да наблюдава изражението ѝ, когато тя беше осъзнала за какво намекваше той. Истината беше, че реакцията ѝ беше възбуждаща. Жените, с които бе свикнал той, не знаеха как да се изчервяват. Пламналите бузи на сестра Мери бяха приятно напомняне за по-нежната страна на живота.

За да се избави от по-нататъшно неудобство, Коди тръгна бързо пред него. Подигравателният му смях все още звучеше в ушите ѝ, когато тя влезе в къщата.

Раздразнението се беше превърнало в ежедневие за Джак Логан, докато стоеше в Дел Фуего и чакаше. Той беше човек на действието и съвсем не му беше лесно да не прави нищо, освен да чака новини от Люк или Коди Джеймсън. Джак знаеше, че търпението беше най-големият му съюзник, но с всеки изминат ден му ставаше все по-трудно да издържа на очакването. Планът, който беше задействал в нощта, когато бе привлякъл Люк на своя страна, можеше да донесе

много по-големи резултати, отколкото Джак беше мечтал — ако всичко се развиеше според него. Но той все още нямаше представа какво ставаше и това го подлудяваше.

Джак излезе от хотела и тръгна да се срещне с Халоуей. Той не бе вървял много, когато чу две жени да говорят зад гърба му.

— Те не направиха нищо, Керълайн! Нищо. Изпратиха онзи рейнджър тук, за да помага, но и той не е направил нищо. Ако беше жив, Сам вече щеше да ги е тикнал зад решетките. — Последва кратка пауза и остро вдишване на въздух. — Виж, това е той. Това е рейнджър Логан. Страхливец!

Това накара Джак да спре и да се обърне и той се озова лице в лице с разгневената Сара Грегъри.

— Удивително е, че имаш смелостта да ме гледаш в лицето! — Сара нарочно се опитваше да го обиди.

— Сара, не трябва да говориш така — опита се да я успокои Керълайн.

— Добър ден, госпожо Грегъри — каза Джак, докосна периферията на шапката си и тръгна към нея. — Госпожо. — Той кимна на другата жена.

— Рейнджър Логан — каза хладно Сара. — Имате ли някакви новини за убиеца на съпруга ми? Открихте ли вече този ужасен Люк Мейджърс?

— Не, госпожо — отвърна учтиво той, тъй като разбираше раздражението и болката ѝ. — Но правим всичко по силите си.

— О, това го виждам и сама — отвърна саркастично тя. — Затова двамата с Фред се мотаете из града и чакате Мейджърс сам да дойде тук и да се предаде.

— Госпожо Грегъри, няма доказателства, че Люк Мейджърс е убил съпруга ви.

— Разбира се, че той го е убил! Нали той е застрелял Джонатан?

Докато стоеше и гледаше Сара Грегъри, Джак си спомни защо се намираше в Дел Фуего и чакаше.

— Искаме справедливостта да възтържествува.

— Виждам. Затова седите тук по цял ден, докато онези убийци се разхождат на свобода, а съпругът ми лежи в гроба си! Защо не търсите убийците? От какво се страхувате?

— Сара, ти не мислиш онова, което казваш — обади се един тих глас иззад Джак.

Той разпозна гласа на Елизабет Харис и се обърна към нея.

— Елизабет? — Сара очевидно беше изненадана да види приятелката си.

— Здравей, Сара... Джак — каза тя, погледна го и му се усмихна приятелски. След това докосна ръката му.

— Здравей, Елизабет — отвърна Логан, омагьосан отново от крехката ѝ красота.

— Сара, говорих с Джак няколко пъти и знам, че двамата с Фред правят всичко възможно, за да се погрижат онези, които са отговорни за смъртта на Сам, да заплатят за престъплението си.

— Тогава защо още не са ги намерили? — Гласът ѝ трепереше и тревогата ѝ беше непресторена.

Елизабет отиде до нея и обвини ръка около раменете ѝ.

— Ще ги намерят. Уверена съм в това.

— Точно така — добави Керълайн.

— Но защо им отнема толкова много време? — Сара вече плачеше.

Керълайн хвана ръката на приятелката си.

— Ела, Сара. Ще те заведа у дома.

— Ще ви уведомя веднага щом разбере нещо — обеща Джак, на когото му се искаше цялата тази история да приключи веднъж завинаги, макар да знаеше, че това няма да бъде толкова лесно.

— Ти си много добър човек, Джак Логан — каза Елизабет. Джак я погледна и успя да се усмихне.

— Тя има право да се тревожи. Мъжът ѝ беше убит хладнокръвно. Какво по-голямо нещастие от това. Не мога да я виня, че е ядосана.

— Но ти не си виновен. За нищо.

Той оцени подкрепата ѝ.

— Благодаря. Ти как си?

Погледът ѝ потъмня за миг, но тя бързо се овладя.

— Добре.

— А съпругът ти?

— Все същият — отвърна тихо Елизабет.

— Има ли някакво подобрение?

— Храни се, но все още е толкова ядосан... — Тя се спря, преди да бе казала твърде много. — Не би трябвало да те занимавам с проблемите си.

— Нямам нищо против. Просто ми се иска да можеш да ти помогна с нещо.

Тя му се усмихна, но усмивката ѝ не беше щастлива.

— Ти вече ми помогна, дори повече отколкото можеш да си представиш. По-добре да си тръгвам. Джонатан ме чака.

Елизабет започна да се отдалечава.

— Елизабет?

Тя се спря и се обърна да го погледне.

— Ако някога имаш нужда от нещо, от каквото и да било... обади ми се.

Тя кимна, погледът ѝ задържа за миг неговия и тя се отдалечи.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Дълго време Коди не можа да заспи. Положението започваше да става твърде сложно. Тя обичаше да се владее, когато следеше някого. Точно затова и тя се подготвяше толкова методично, преди да започне издирването, като събираше цялата налична информация за човека, когото търсеше. Но проверката на миналото на Люк Мейджърс и информацията, която беше получила по време на срещата си с Логан, не ѝ бяха дали много опорни точки и сега тя се беше озовала в бандитски лагер с този мъж, който представляваше загадка за нея.

Тя погледна към мястото, на което спеше Люк, и забеляза, че предпазливостта, която не слизаше от лицето му, когато беше буден, сега липсваше. Той изглеждаше дяволски привлекателен. Коди усети как сърцето ѝ подскача някак странно. Мейджърс не се беше оплакал нито веднъж, че трябва да спи на пода, и нейната суетност беше леко наранена от това, че той не проявява интерес към нея като жена.

Коди си каза, че чувствата ѝ бяха смешни. Тя беше тук, за да го арестува, а не да го прелъсти, но все пак не можеше да забрави целувката му. Трябваше да си признае, че тази целувка ѝ се беше отразила много силно. Но ако се съдеше по поведението му след това, той изобщо не бе почувствал нищо.

Коди предположи, че трябва да бъде благодарна, че той не се беше опитал да се възползва от нея. Погледна към библията си, която лежеше на пода до леглото. Носеше я със себе си, за да се защити, но никога не бе мислила, че ще ѝ свърши толкова добра работа. Коди хвърли един последен поглед към Люк, преди да посегне и да отвори библията. В стаята имаше достатъчно светлина, за да ѝ позволи да види револвера на баща си, който лежеше закрепен в изрязаното пространство в средата на книгата. Да, библията ѝ предлагаше защита по различни начини.

Коди затвори книгата и легна по гръб. През останалата част от нощта тя се въртя в леглото, като обмисляше какво да направи. Тревогата ѝ за Дебнещия призрак беше голяма. Тя не можеше да

продължи да играе ролята на сестра Мери твърде дълго. Трябваше да предприеме някакви действия, и то скоро. Когато най-сетне заспа, вече почти се бе съмнало.

Люк започваше да става твърде неспокоен. Знаеше, че трябва да намери някаква работа, с която да запълни времето си, но в лагера нямаше никаква работа, преди Хадли и останалите да се бяха завърнали от срещата си с Ел Диабло.

Той погледна към сестра Мери, която работеше с няколко жени и деца. През последните дни той на няколко пъти бе забелязал, че тя го наблюдава, и бе видял колко разтревожена изглежда. Част от него искаше да успокои тревогите ѝ, да ѝ се довери и да ѝ каже истината. Искаше му се тя да вярва, че никой няма да я нарани докато е с него. Той определено беше спазил думата си да не я докосва и това все трябва да значеше нещо. Люк не знаеше какво повече можеше да направи, за да я убеди, че е в безопасност, и това го тревожеше.

Той знаеше, че положението можеше да се влоши след завръщането на Съли. Люк не беше уверен колко дълго щеше да успее да задържи бандита далеч от нея, без да се сбие с него. Единствената му надежда беше да изведе сестра Мери от лагера колкото се можеше по-бързо, без да предизвика подозрение, след което отново да се върне към опитите си да разкрие самоличността на Ел Диабло.

Един от часовете извика, че се приближават ездачи, и Люк почувства прилив на енергия. Той погледна към сестра Мери и забеляза, че Хуана се беше присъединила към нея.

Хуана му хвърли един поглед, видя го, че гледа към нея, и му се усмихна подканващо. Люк се усмихна леко в отговор, тъй като не искаше да я окуражава. Тя беше опасна жена и той не би легнал с нея дори ако сестра Мери не беше в лагера.

Люк обичаше откровените жени, които казваха истината, които бяха нежни и не познаваха измамата. Стигаха му лукавството и лъжите на Клариса. Ако щеше да прекарва времето си с някоя жена, то тя трябваше да бъде честна и откровена. Той предполагаше, че точно затова харесваше сестра Мери въпреки проблемите, които тя му създаваше. Тя беше напълно честна жена, а това беше рядкост.

Люк стана от мястото си и тръгна към ръба на каньона, откъдето можеше да види ясно групата, която се приближаваше към лагера. Той преброи ездачите с надеждата, че Ел Диабло може би беше дошъл с тях. Но надеждата му не се оправда.

Когато бандитите приближиха, жените се втурнаха да ги посрещнат. Хуана изтича до Съли и го прегърна. Той я целуна дълбоко и я повлече към къщата си. Останалите мъже бързо изчезнаха със своите жени.

Люк видя, че сестра Мери се приближава предпазливо към него. Тя носеше един вързоп, който той не бе виждал досега, както и едно сомбреро.

— Какво е това? — попита я Мейджърс.

— Дрехите ми бяха твърде мръсни и реших да ги изпера, а Мария ми даде назаем тези, докато моите изсъхнат. — Тя вдигна чифт панталони и една мъжка риза.

— Ще обуеш панталони? — попита той удивен, че тя дори беше посмяла да си помисли за това.

— Господ ми ги даде, а тъй като чистотата е дар божи — отвърна усмихнато тя и сви рамене, — помислих, че може да спя с тях, докато роклята ми изсъхне.

Люк се опита да си я представи в мъжките дрехи и се ухили.

— Това определено ще бъде голяма промяна.

— Трябваше да направя нещо. Никога през живота си не съм прекарвала толкова дълго време без чисти дрехи.

Едва тогава Люк осъзна колко мръсни бяха неговите собствени дрехи.

— Щом си толкова въодушевена, можеш да изпереш и някои от моите неща.

На Коди ѝ беше ужасно трудно да се въздържа да не му каже какво може да направи с дрехите си. Тя обаче си напомни, че трябва да играе ролята си.

— Хубаво е, че те е грижа за чистотата. Една баня определено ще ти се отрази добре.

— А искаш ли да ми помогнеш да се изкъпя? — подкачи я той.

— Уверена съм, че можеш да се справиш и сам с това, но ако имаш нужда от помощ, мисля, че ще успея да убедя Хуана да ти помогне — отвърна тя и Люк се намръщи.

— Няма да бъде необходимо.

— В къщата има сапун, ако решиш да го използваш.

— Ще запомня това.

— Мейджърс! — Гласът беше на Съли, който беше излязъл от дома на Хуана и закопчаваше панталоните си.

— Остани тук — нареди Люк на сестра Мери и тръгна към Съли.

— Но аз трябваше да поиграя с някои от децата... — започна да възразява тя, но той я стрелна с поглед, който я накара да млъкне.

Люк отиде до мястото, на което го чакаше бандитът. Съли изглеждаше доста самодоволен.

— Хуана ми каза, че проповедничката те задоволявала — започна Съли.

— Така е — отвърна мрачно Люк.

Съли го огледа с омраза и тъкмо щеше да каже нещо, когато се появи Хадли.

Хадли беше забелязал, че двамата са заедно, и беше помислил, че може би назряваха неприятности.

— Срецнахме се с Ел Диабло, Мейджърс.

— Знаем. Казаха ми, че сте тръгнали към него.

— Ел Диабло каза, че можем да ти вярваме и че вече си един от нас. — Хадли наблюдаваше внимателно Люк, за да види как ще реагира.

Люк се усмихна, когато чу думите му.

— Радваш ли се?

— Много.

— Ел Диабло също се радва. Шефът е доволен, че си избрал да се присъединиш към нас. Един стрелец с твоята репутация ще накара хората още повече да се страхуват от нас и да ни уважават. — Според Хадли реакцията на Люк изглеждаше искрена, но Ел Диабло им беше казал да го държат под око и той смяташе да направи точно това.

— Кога ще тръгнем?

— Имаме някакви планове, но нищо конкретно засега. Ще трябва да изчакаме подходящия момент.

— Имам чувството, че откакто съм тук, все чакам — оплака се Люк.

— Е, поне имаш проповедничката, която да те развлича — подметна Хадли. — Следващата ни работа си заслужава чакането. Ще

бъде най-големият удар, който сме правили. Тръгваме веднага щом Ел Диабло ни уведоми за точната дата на доставката. Ако всичко мине добре, ще преминем границата веднага след това, ще продадем стоката и ще изчакаме в Рио Нуево, докато шумът поутихне.

— Толкова голям ли е ударът?

Хадли го погледна в очите.

— Да, толкова.

— Да се надяваме, че ще тръгнем по-скоро. Човек може да откачи, докато седи тук, без да прави нищо.

— Радвай се на жена си... отпусни се — вметна Съли, който все още не беше забравил за разговора си с Мейджърс.

Люк се усмихна леко.

— С нетърпение очаквам работата, както и да се срещна с Ел Диабло. Той идва ли в лагера?

— Когато Ел Диабло бъде готов да се срещне с теб, ще го направи. Но не преди това — отговори предпазливо Хадли.

Съли се беше втренчил в Мейджърс и се питаше защо ли той настояваше толкова много да се срещне с шефа.

Коди остана там, където ѝ беше казал Люк, но се опитваше да долови за какво си говореха мъжете. От откъслечните думи, които успя да чуе, тя разбра, че предстоеше голям обир. Коди нямаше представа кога и къде щеше да се проведе той, но успя да чуе, че след това бандата щеше да се скрие в Рио Нуево. Тя бе чула за това място, когато бе разпитвала приятелите на баща си, преди да тръгне след Мейджърс. Ако не беше успяла да намери Люк в Ел Трахар, граничният град щеше да бъде следващото място, на което щеше да отиде да го потърси. Нейните информатори я бяха предупредили за Рио Нуево и сега тя разбираше защо. Коди се прибра в къщата.

Люк остана с Хадли и останалите. Те започнаха да пият и продължиха да празнуват, дори след като слънцето залезе. Жените се присъединиха към тях и лагерът заприлича на Содом и Гомор. Пламъците на огъня се издигаха високо в небето, докато Хуана и другите жени смело се предлагаха на мъжете. От време на време по някоя двойка напускаше мястото си и изчезваше за известно време, след което се връщаше и отново се включваше в гуляя.

Коди не се показва от къщата. Изглежда, че всички бяха забравили за нейното съществуване, и това я устройваше напълно. Тя се беше

възползвала от времето, за да изпере роклята и белъто си, и сега седеше със спусната коса на леглото облечена в широката риза и мъжките панталони и се опитваше да среше косата си. Искаше ѝ се да има една хубава четка за коса, но Коди знаеше, че това беше невъзможно. Щеше да ѝ се наложи да се справи с обикновения гребен, който ѝ беше дала Мария.

Коди се беше концентрирала върху косата си и се стресна, когато чу вратата да се отваря. Сърцето ѝ подскочи и тя сграбчи библията си. Страхуваше се, че Съли може би беше успял да се измъкне незабелязано и бе тръгнал да я търси. Бе решена да е подготвена в случай, че той се появи. Тя отвори леко библията и плъзна ръката си в нея. Смелостта ѝ нарасна, когато пръстите ѝ уловиха дръжката на револвера.

— Сестра Мери? — Вратата се отвори по-широко и две от децата надникнаха в стаята.

Коди изпита огромно облекчение и бързо отдръпна ръката си.

— Чика, Рафаел... изненадахте ме. Какво правите тук?

— Липсваше ни, сестра Мери. Искрахме да те видим. Мама каза, че трябва да си стоим у дома, но когато не те видяхме при другите, решихме, че може да си тук — обясни Рафаел.

— Може ли да останем при теб, сестра Мери? — попита Чика и подскочи уплашено, когато отвън се чу безразборна стрелба, последвана от високото хилене на няколко души.

Коди нямаше избор. Тя стана от леглото, остави библията и разтвори ръце.

— Разбира се, че можете — каза тя. Коди разбираше колко уплашени бяха децата от похотливото поведение на възрастните в лагера и ги прегърна, за да ги успокои.

— Изглеждаш смешно в тези дрехи — каза Рафаел, когато забеляза в какво е облечена тя.

Коди се разсмя с децата.

— Трябваше да изпера роклята си и Мария ми даде да облека това, докато тя изсъхне.

— Имаш хубава коса — отбеляза с удивление Чика, докато гледаше водопада от къдрици, който се спускаше по раменете на Коди.

— Благодаря. Вече нямам много възможности да я разпускам така.

Навън отново започна да се стреля, след което се чуха още изстрели и ругатни.

— Ще ни попееш ли? — попита я Чика и я погледна умолително.

— Да, но само ако пеете с мен — отвърна усмихнато Коди.

Двете деца засияха и седнаха до нея на леглото. Те се настаниха близо до нея от двете ѝ страни и тя им запя.

— Хубаво пееш — каза Чика.

— О, благодаря. И ти имаш хубав глас.

— Радвам се, че си тук — каза ѝ Рафаел, като я гледаше, сякаш виждаше ангел.

Коди ги прегърна нежно.

— И аз се радвам, че съм тук. Иначе нямаше да мога да се запозная с вас. — В този миг тя говореше съвсем искрено.

Двете деца се разсмяха и се отпуснаха.

— Ще ни разкажеш ли приказка? Онази за голямата лодка и животните?

Коди се разсмя и започна да им разказва за Ноевия ковчег.

Люк бе пил колкото Съли и Хадли, докато бандитите седяха край огъня и обсъждаха новия план на Ел Диабло. Хуана и останалите жени правеха всичко възможно да накарат мъжете да се почувстват щастливи. Уиски и текила се лееха в изобилие и всички бяха започнали да се напиват.

Хуана отиде до Съли, вкопчи се в него и започна да му шепне всичко, което искаше да направи с него. Той я опипа в продължение на около минута, след което настроението му внезапно се промени и той отблъсна Хуана.

— Искам нещо свежо... не искам жена, която вече е спала с всички мъже в този лагер — заяви той.

— Преди два часа бях достатъчно добра за теб — тросна се тя.

Съли я зашлеви през лицето.

— Но сега вече не си. Къде е тя? — Той се огледа. — Къде е проповедничката? — Погледът му се спря върху Люк.

— Това не ти влиза в работата — отвърна хладно стрелецът.

— О, напротив. Аз я открих първи. Къде я криеш? Вече я държа достатъчно дълго само за себе си. Сега е мой ред.

Люк бе знаел, че този момент ще настъпи. Той се надяваше, че сега останалите ще го подкрепят. Не му се искаше да убива Съли, но трябваше да го задържи настрана от сестра Мери.

— На твоє място не бих се тревожил за нея. Тя вероятно се моли за душите ни.

— Не искам да се моли за моята душа. Пет пари не давам за душата си. Искам тя да се помоли за болката, която изпитвам тук. — Той се опипа демонстративно между краката. — Може би ако се помоли за това...

Мъжете се разсмяха на грубостта му.

— Аз ще успокоя болката ти — предложи му Хуана.

Устната ѝ беше сцепена и тя все още усещаше вкуса на кръвта, но не можеше да понесе мисълта, че Съли желаше проповедничката повече, отколкото желаше нея.

— Млъквай.

— Знаеш, че мога да те накарам да се почувстваш добре. Знам точно какво обичаш и как го обичаш.

Съли сграбчи ръката ѝ и я изви силно.

— Казах ти да млъкнеш. — Той я блъсна далеч от себе си. — Тази вечер искам да опитам нещо свежо и имам намерение да бъда задоволен.

— На твоє място бих приел предложението на Хуана — каза бавно Люк. Погледът му беше студен и заплашителен.

— Писна ми вече от Хуана. Искам проповедничката.

— Вече ти казах веднъж, че което си е мое, си го задържам.

Изречените тихо думи предизвикаха тръпки по гърбовете на бандитите. Около огъня настъпи гробна тишина. Хадли вдигна очи и поклати с отвращение глава, когато видя как Съли е застанал срещу Люк.

— Вече си един от нас и трябва да поделиш своето — подкани го Съли, който се бе концентрирал единствено върху нуждата си да постави високомерната проповедничка на мястото ѝ. Той беше най-подходящият човек за тази работа и можеше да я научи на някои неща, които тя никога нямаше да намери в библията си.

— Ти май не ме чу, Съли — повтори Люк. — Аз не делея нищо свое. Нито коня, нито оръжието, нито жената си.

— Ах, ти... — Съли посегна към револвера си. Преди ръката му да докосне кобура, Люк вече беше извадил своя револвер и дулото му сочеше към гърдите на бандита.

— Тази вечер съм в добро настроение, иначе вече щеше да бъдеш труп.

— Господа... — Хадли пристъпи между тях. Той се усмихваше, но само защото така искаше да прикрие гнева си към пияния Съли. — Тази нощ е за удоволствия, а не за двубои. Има ли някакъв проблем? — Погледът му се местеше от единия на другия.

— Питай Съли — изръмжа Люк, без да сваля оръжието си.

— Съли?

Съли беше пребледнял, докато бавно отместваше ръката си встрани от кобура. Искеше му се да застреля Мейджърс в корема, да го види как се гърчи на земята и скимти от болка. Искеше да го види мъртъв. Проповедничката го беше унижила, а сега и Мейджърс бе направил същото. Един ден и двамата щяха да му платят за това. Той щеше да ги накара да съжаляват, че се бяха изпречили на пътя му.

— Не, няма никакъв проблем — отвърна мрачно той, като гледеше гневно Люк.

— Добре — каза Хадли.

— Не искам да се доближаваш до сестра Мери — каза Люк на Съли. — Когато си помислиш да го направиш, спомни си какво се случи тази нощ.

Останалите бяха впечатлени от смелостта на Мейджърс.

Съли се отдалечи, като ругаеше. Хуана се изкуши да го последва, но реши, че идеята не беше добра. Той вече я бе наранил два пъти тази нощ, а в каквото настроение беше, не се знаеше какво можеше да направи. Тя щеше да изчака, преди да се доближи отново до него. Животът ѝ беше твърде ценен, за да си пъха сама главата в торбата.

Люк изпи още няколко питиета с Хадли.

— Нали знаеш, че тази вечер си спечели смъртен враг в лицето на Съли? — попита го Хадли, докато му подаваше бутилката с уиски.

Люк го изглежда.

— По-важното е дали Съли знае, че си е създал смъртен враг в мое лице?

Хадли забеляза суровото изражение на лицето на Люк.

— Просто си пази гърба. Съли има много приятели в лагера.

— И ти ли си един от тях?

— Да.

Люк кимна мълчаливо. Той отпи голяма глътка от бутилката, върна я на Хадли и тръгна към дома си.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Докато приближаваше къщата си, Люк забеляза слабата светлина, която се виждаше през прозореца. Той се зарадва, че сестра Мери беше вътре, в безопасност.

Докато минаваше покрай прозореца, той хвърли един поглед. Люк очакваше да види проповедничката облечена в роклята с дългите ръкави и високата яка да чете или да върши с каквото там се занимаваше, докато него го нямаше. Гледката, която се откри пред него, го накара да застине на мястото си. Сестра Мери, или поне на него му се струваше, че е тя, седеше на леглото и разговаряше с две деца, които бяха седнали от двете ѝ страни.

Люк се намръщи. Разбира се, че беше тя. Коя друга можеше да бъде? Но тя изглеждаше толкова различна, че той можеше само да я гледа с удивление. Коприената ѝ коса беше разпиляна по раменете. Досега той не бе осъзнавал колко е красив цветът ѝ. Тя беше облечена в широки мъжки дрехи, но в начина, по който изглеждаше в тях, нямаше нищо мъжко. Меката памучна риза беше много широка, но все пак загатваше за стройното тяло, което се криеше под нея. Панталоните бяха къси и оголваха част от стройните ѝ прасци. Меката светлина подчертаваше кремавия цвят на кожата ѝ и въпреки че тя все още носеше очилата си, му се стори млада и възбуждаща. Споменът за целувката им и начина, по който Люк се беше почувствал, когато тя му беше отвърнала, се завърна и той отново изпита желание да влезе в къщата и да я вземе в обятията си.

Той я желаше. По дяволите, колко много я желаше!

Люк тръгна към вратата с едно единствено намерение. И тогава те започнаха да пеят.

Веселата песен го накара да се спре. Той си спомняше смътно думите на песента от детството си. Гласовете на децата бяха ясни и отчетливи и когато сестра Мери запя с тях припева, той бе направо омагьосан. Думите на песента го обгръщаха и събуждаха стари

спомени. Той отвори вратата и застана в рамката ѝ, втрепенен в тримата на леглото.

Коди си беше позволила да се отпусне и да забрави за всичко, за да се порадва на времето, което щеше да сподели с децата. Когато вратата се отвори внезапно, тя вдигна уплашено очи, доста твърде късно се сети, че бе свалила гарда си твърде много. Когато видя Люк, тя почувства облекчение, но тогава забеляза погледа му. Внезапно осъзна, че косата ѝ беше все още разпусната и че беше облечена в мъжки дрехи. Тя се опита да се овладее.

— Деца, поздравете господин Мейджърс.

Те го поздравиха в един глас.

— Вървете си — нареди им почти сурово Люк.

Коди усети, че в него има нещо различно в този момент. Тя долавяше дъха на уиски, който се носеше от него, и знаеше колко опасни можеха да бъдат пияните мъже.

— Просто пеехме песни, които си спомням от детството си — каза тя с надеждата да отвлече вниманието му от онова, което беше намислил.

— За тази вечер пеенето свърши — каза Люк. Той искаше да остане насаме с нея. Искаше да я прегръща, да я докосва, да я целува, да освободи истинската жена в нея, която тя държеше под такъв строг контрол.

Двете деца погледнаха Коди, която им се усмихна леко.

— Мисля, че ще бъде най-добре да си вървите. Ще се видим утре сутринта.

— И тогава ли ще бъдеш облечена така? — Децата се закискаха.

— Не, отново ще нося роклята си. — Тя също се засмя. — Лека нощ, деца.

Те я прегърнаха и изтичаха навън, оставяйки я насаме с Люк.

— Трябваше да се присъединиш към нас. Може би щеше да ти хареса — каза тя.

Внезапно Коди започна да чувства необяснима нервност. Като сестра Мери, облечена в строгата си рокля и понесла библията си, тя можеше да се справи с него. Като жена обаче никога не ѝ се беше налагало да се оправя с човек като Люк Мейджърс.

— Пеенето не е най-големият ми талант.

— А в какво си най-добър? — попита тя, опитвайки се да насочи разговора в безопасна посока.

— Зависи кого питаш — каза той с мрачна усмивка и тръгна към нея.

Коди трябваше да отметне глава назад, за да погледне нагоре към него. Тя забеляза странните пламъчета в очите му и разбра, че се намираше в много опасна ситуация.

— Ако искаш, мога да изпера ризата ти — предложи Коди. Тя се опита да отмести поглед, но Люк сякаш беше запълнил цялото ѝ полезрение.

— Благодаря. Ризата ми наистина има нужда от пране. Той свали ризата си и я захвърли на малката маса, след което започна да се мие.

— Веднага ще я изпера — каза тя с намерението да изтича до потока и да остане там, докато Люк заспи.

— Не, стой си на мястото. Можеш да го направиш и утре сутринта. — Той си имаше причина да не ѝ позволява да излиза. Съли беше навън.

Коди обаче не знаеше на какво се дължеше забраната на Люк и се ядоса.

— Няма причина да не я изпера сега. Така ще изсъхне до утре.

Люк се обърна и сграбчи китките ѝ, докато тя посягаше към ризата му.

— Казах ти да си стоиш на мястото. — Тонът му беше заплашителен.

Коди инстинктивно разпозна грубото, първично желание, което се четеше в погледа му, и разбра, че се намираше в непознати води. Люк я желяше. Но заедно с това нещо в женската ѝ природа се пробуди и я накара да се почувства горда, че той я гледаше по такъв начин — нещо, което му отговаряше по същия начин. Коди знаеше, че трябва да се отдръпне, но не можеше. Допирът на ръката му върху нейната сякаш я изгаряше. Тя беше в състояние само да стои и да го гледа, омагьосана от силата и мъжката му красота.

— Аз... — Тя се опита да каже нещо, което щеше да го върне към действителността, но Люк я придърпа към себе си и думите замряха в гърлото ѝ.

Той не се спря, докато тялото ѝ не допря неговото. След това я целуна, без да каже нищо. Той усещаше, че тя трепери и чувстваше

разтуптяното ѝ сърце срещу гърдите си. Първоначално целувката му беше нежна, но след малко той я чу да изстенва и не можа да се въздържа. Той я смаза в прегръдките си, устата му се впи жадно в нейната, като търсеше сладостта ѝ, вкусваше я и ѝ показваше колко много я желае.

Коди бе погълната от силата на прегръдката му. Тя бе знаела, че привличането, което изпитваше към него, бе твърде силно, но никога не бе предполагала, че може да бъде нещо подобно на това, което чувстваше в момента. Без защитата на строгата рокля и библията си тя беше безпомощна пред мъжката му сила.

И това ѝ харесваше.

Тя обви ръце около врата му и се вкопчи в него. Коленете ѝ заплашваха да се огънат.

Устните му напуснаха нейните и започнаха да изучават врата ѝ, а ръката му се плъзна под широката риза и опипа гърдите ѝ. Коди се вцепени, уплашена от силата на усещанията, които пронизаха тялото ѝ при допира на дланта му. Докосването му беше наелектризиращо, възбуждащо и я плашеше, защото никой мъж не я беше докосвал толкова интимно през живота ѝ.

— Не! — Тя се опита да се измъкне, но ръцете му я обгръщаха като стоманени обръчи.

— Спокойно, скъпа — измърмори той. Люк потърси отново устните ѝ в успокояваща целувка, но ръката му остана върху гърдите ѝ, като ги галеше и дразнеше набъбналите им зърна.

Коди не бе знаела за съществуването на усещанията, които изпитваше сега. Тя се чувстваше уязвима, искаше да избяга от него. Но в същото време част от нея искаше да остане... да научи повече.

Допирът му беше божествен, но внезапно една мисъл проблесна в съзнанието ѝ и я върна към действителността. Той беше бандит! Единствено бог знаеше всички ужасии, които Люк Мейджърс беше извършил през живота си. Тя трябваше да насочи оръжието си срещу него, а не да го целува необуздано!

Коди бе изпълнена с отвращение при мисълта, че беше забравила причината, поради която се намираше тук. Тя беше Коди Джеймсън, ловец на глави. Беше тук, защото трябваше да си свърши работата. Тя беше готова да даде много, за да залови някого, но не беше готова да даде чак толкова много! Да спи с Люк, не беше част от сделката. Тя бе

обхваната от гняв заради собствената слабост и се изтръгна от ръцете му с херкулесово усилие.

— Знам, че можеш да ме принудиш със сила, но искам да знаеш, че няма да ти се дам доброволно. — Тя отстъпи към леглото.

Люк дишаше неравномерно, докато я гледаше. Тя приличаше на страстна, разюздана изкусителка. Косата ѝ беше разпиляна около лицето и по раменете ѝ, а гърдите ѝ се надигаха и спускаха тежко под ризата. Тялото му изпитваше болезнена нужда да се слее с нейното. Той направи една крачка напред, защото искаше да бъде близо до нея. Едва тогава Люк забеляза защо тя беше отстъпила към леглото и върху какво беше облегла ръката си... Библията.

Той застина на мястото си.

Библията. Нейната библия. Тя беше сестра Мери. Тя проповядваше морален живот, а не живот в грях и похот. Тя пееше химни и се молеше с жените и децата. Тя беше честна и искрена и не знаеше нищо за мъжете.

В този миг цялата му страст го напусна. Горещината, която го беше водила досега, охладня и той бе обзет от отвращение към себе си. Ако бе продължил, щеше да извърши точно онова, в което го обвиняваше тя. Щеше да я принуди да наруши всичките си морални принципи. Щеше да я пречупи със сила и да я люби.

И когато свършеше, щеше да се намрази.

Тази мисъл го накара да изтрезнее. Той се зачуди дали времето, което беше прекарал с тези бандити, не се отразяваше на поведението му.

Люк си каза, че беше пропаднал. Каза си, че всичко това се беше случило само защото тази вечер тя бе изглеждала толкова прекрасна. Каза си също, че тя трябваше бързо да си облече грозната рокля и да прибере косата си.

Но той не изрече нищо. Само стоеше и я гледаше и виждаше в погледа ѝ решителността да не му се отдава.

— Лягай си. Повече няма да те притеснявам — каза остро той, обърна се и излезе навън.

В продължение на няколко секунди Коди не можа да се помръдне от мястото си. Тя се беше уплашила, че той може да не се спре и че щеше да довърши онова, което беше започнал. Още повече обаче се беше уплашила, че ако Люк не се спреше, тя можеше да не му устои.

Чувствата ѝ я объркваха. Никога не беше изпитвала нещо подобно към който и да било мъж.

Коди се отпусна върху леглото и осъзна, че беше сложила ръката си върху библията. Оръжието в книгата беше последното ѝ защитно средство, а точно сега тя имаше нужда от такова, за да се предпази от привличането, което изпитваше към Мейджърс. Нейната работа беше да го залови, а не да го прелъсти. Той беше обявен за издирване и тя трябваше да го предаде на правосъдието.

Коди се изправи и угаси лампата. След това седна в тъмнината и се замисли. Измина доста време, преди тя да вземе решението си. Коди знаеше, че не можеше да остане повече на това място. Трябваше да се махне. Да избяга далеч от Люк, и то бързо. Тя реши да избяга още тази нощ. Коди прибра косата си и започна да се приготвя.

Люк се отдалечи от къщата, без да поглежда назад. Беше го обзело чувство за вина. Дали не беше същият като Съли? Дали не се беше превърнал в мръсник, който посягаше на невинни девизици? Той никога не си беше представял, че сестра Мери е толкова красива и благодареше на защитата, която ѝ предлагаша дрехите на проповедничка. Никой мъж не можеше да се досети колко красива бе тази жена.

Люк отново откри, че съжаляваше за постъпката си. Сестра Мери беше добра жена, нежна жена, богобоязлива жена. Той беше стрелец, когото повечето от добрите хора в обществото смятаха за хладнокръвен убиец. Двамата с нея не си подхождаха. Тя се опитваше да спаси душата му, но той се съмняваше, че можеше да получи опрощение. Положението в Дел Фуего беше прекрасен пример за това. Той се бе опитал да започне нов живот там, да изтрие спомена за миналото и да започне на чисто, а какво беше станало? Бяха го обвинили в грабеж на банка и убийство и го бяха хвърлили в затвора. Люк поклати глава, докато се връщаше при останалите край огъня.

— Ти се върна — каза с усмивка Хуана, докато седаше до него.

— Реших, че още ми се пие — отвърна той.

Хуана му подаде мълчаливо бутилка текила. Нощта мина бавно за Люк. Той седеше пред огъня и гледаше втренчено пламъците. Люк се питаше дали душата му нямаше да бъде изпратена да гори в ада. Той вдигна бутилката и отпи поредната голяма глътка.

Коди изчака един час, преди да натъпче одеялото така, че да създаде впечатление, че си беше в леглото, след което се измъкна от къщата. Тя нахлупи сомбрерото и взе библията си. Беше обмислила дали да не вземе револвера в ръка, но бе решила, че идеята не беше добра. Досега библията се беше оказала по-ефикасна защита от каквото и да било оръжие.

Тя се помоли мислено на бога да ѝ позволи да се измъкне незабелязано.

В далечината се виждаха насядалите край огъня бандити. Коди тръгна в противоположната посока, в която се намираще коралът, като се придържаше към сенките. За нейна изненада и радост там нямаше никого. Бог бе отвърнал на молитвите ѝ. Засега всичко вървеше идеално.

Коди оседла бързо един кон, изведе го от корала и тръгна към изхода, като гледаше да се държи по-близо до стените на каньона. До слуха ѝ достигна лек, почти незабележим шум. Тя застина на мястото си, уплашена, че всеки момент щеше да бъде открита и завлечена обратно в къщата на Люк. Но мина известно време и никой не се доближи до нея.

Коди продължи напред колкото можеше по-безшумно. Едва когато се озова в предната част на каньона, тя се качи на седлото. След това подкара бавно животното към мястото, на което се намираще часовият. Нервите ѝ бяха опънати до крайност и тя очакваше всеки момент да бъде разкрита. Коди яздеше бавно, тъй като не искаше да вдига шум и да не предизвика подозрение. Пътят беше опасен и скалист, но тя не бързаше и нищо не се случи.

Часовият забеляза, че към него се приближава някакъв ездач. Конникът му заприлича на един от членовете на бандата, а и неговата работа беше да внимава кой се приближава към лагера, а не кой го напуска.

Коди вдигна ръка в поздрав, докато минаваше покрай него. Тя беше благодарна, че тази нощ нямаше луна, тъй като в противен случай пазачът несъмнено щеше да я разпознае. Продължи да язди бавно, докато не напусна каньона. Когато часовият вече не можеше да я види, тя заби пети в хълбоците на коня и се отправи в галоп напред.

Почти се бе съмнало, когато Люк влезе, клатушкайки се, в къщата. Той беше изпил бутилката, която му бе дала Хуана, след което

беше започнал да се налива с уиски. Бяха го обзели спомени за всичко, което беше изгубил по време на войната, и за самотата, която не го напускаше оттогава, и той бе започнал да се пита дали в тази война не бе изгубил не само семейството, но и душата си.

Люк се чудеше какво ли би казала майка му, ако можеше да го види как седи с Хуана и бандата на Ел Диабло край лагерния огън. Майка му бе останала дама през целия си живот — нежна и грациозна. Той я обичаше силно... както и баща си, и брат си. Но всички тях вече ги нямаше и той бе останал сам. По-самотен откогато и да било досега. Той се вгледа в душата си и откри, че нещо му липсваше. Бе си казвал, че е правил каквото трябва, за да оцелее. Че бе трябвало да убие, за да не бъде убит. Но с всяка глътка уиски всичко това започваше все повече и повече да губи значението си.

Люк се чувстваше, сякаш бе изпълнен с тъмнина. В душата му нямаше светлина. А фактът, че почти бе изнасилил сестра Мери, го караше да изпитва още по-голямо отвращение към себе си.

Когато влезе в дома си, той забеляза очертанятия на тялото ѝ върху леглото и реши да не я притеснява. Искаше му се да ѝ се извини, но това можеше да стане и по-късно. Засега щеше да я остави да се наспи. И без това точно в този момент не беше в състояние да се разправя с жени. Люк легна на земята и заспа почти мигновено.

Денят дойде скоро, а със слънчевата светлина се появи и ужасно главоболие, което свидетелстваше колко добре се бе справил той с пиенето миналата нощ. Люк се надигна бавно и мъчително и погледна към леглото. За негова изненада сестра Мери все още спеше. Това беше твърде необичайно, защото тя обикновено ставаше първа. Той изстена тихо, докато се изправяше на крака.

— Тази сутрин си много мързелива, сестро — изръмжа той, като очакваше тя да се размърда.

Когато тя не направи нищо, Люк се зачуди дали не беше решила повече да не разговаря с него. Тази мисъл не му се нравеше и настроението му се вкисна още повече.

— Сестра Мери, искам да се извиня за онова, което се случи снощи. Когато те доведох тук, ти дадох думата си, че с мен честта ти ще бъде в безопасност, а аз съм човек, който държи на думата си. Онова, което се случи снощи, няма да се повтори никога.

Люк зачака. Той се беше унижил с това извинение. Бе говорил от сърце. Беше й казал истината и очакваше отговор.

Когато тя не каза нищо, той се раздразни. Не разбираше ли тя какви усилия му бе струвало да излезе от къщата миналата нощ? Не осъзнаваше ли какво му бе струвало да ѝ се извини?

— Сестра Мери — започна отново той и пристъпи към леглото, като се опитваше да проясни погледа си. Все още виждаше малко замъглено. — Наистина съжалявам. Никога не съм имал намерение да те наранявам по какъвто и да било начин.

Едва когато се наведе над леглото, Люк осъзна, че тя не беше там. Той бе говорил на одеялото през цялото време.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

— Какво, по... — Люк издърпа одеялото от леглото, Сестра Мери я нямаше.

Раздразнението му, прибавено към унижението, на което току-що се беше подложил, като се беше извинил на някакво одеяло, го накара да изтрезнее. Той знаеше, че я беше оставил разстроена миналата нощ, но не си беше и помислял, че би направила нещо толкова глупаво. И всичко това само заради него.

Люк изруга цветисто, докато се опитваше да предположи накъде се беше отправила тя. Първата му мисъл беше, че може би беше отишла при децата, и той тръгна да търси Рафаел и Чика. Двадесет минути по-късно вече знаеше, че децата не я бяха виждали, и тръгна да претърсва лагера. Намери Хадли и останалите, но от сестра Мери нямаше никаква следа. Тогава един от бандитите, който се казваше Барни, нададе бесен вик, че конят и сбруята му са изчезнали.

Тази новина потвърди онова, което Люк вече бе започнал да предчувства. Той я беше уплашил толкова силно, че тя бе избягала сама и беззащитна посред нощ. Бе обзет от силно чувство за вина, докато се опитваше да реши как да постъпи. Независимо какво щеше да направи, трябваше да го направи, преди Съли да разбере какво се бе случило.

— Знам къде са конят и сбруята ти — каза Люк на Барни. Бандитът го изгледа подозрително.

— И откъде знаеш?

— Изглежда, че през нощта проповедничката е избягала. Предполагам, че тя е взела коня ти. — Люк извади достатъчно пари, за да му компенсира загубата. — Вземи това, докато тръгна след нея и я върна обратно.

— Мислех, че сестра Мери е твоята жена — каза Барни, докато прибираше алчно парите. — Май ще трябва да ѝ дадеш един-два урока.

— Не се притеснявай. Когато я пипна отново, с нея ще си изясним някои неща.

— Е, върни ми коня. Много обичам това животно.

— Ще си го получиш. Няма да ми отнеме много време — увери го Люк и тръгна към корала, за да вземе коня си.

Барни се завтече към Съли, за да му разкаже какво се беше случило.

Докато Люк яздеше бавно през лагера към изхода на каньона, той забеляза, че всички го гледаха втренчено. Когато Съли излезе пред останалите, Люк се напрегна и зачака да види какво искаше бандитът.

— Чух, че малката проповедничка те е надхитрила — обяви саркастично той.

Люк го изгледа мрачно.

— Няма да стигне далеч. — Той се почувства облекчен, че Съли не знаеше къде се намира тя.

— Сигурно не си голям мъж, щом е избягала от теб — подкачи го Съли. — Мислех, че е твоя жена. Мислех, че те прави щастлив. Предполагам, че просто не си бил достатъчно добър за нея, а, приятел?

Останалите се събраха около Съли и се разсмяха, докато Люк подкарваше коня си напред.

— Имаш ли нужда от помощ, за да я върнеш, Мейджърс? — извика след него Съли. — Моите жени не бягат. Те се връщат и ме молят за още, нали, Хуана? — Той дръпна момичето към себе си, за да я целуне.

Хуана му отвърна диво с надеждата, че щеше да накара Люк да ревнува. Сега, когато натрапницата я нямаше, тя щеше да получи цялото внимание на Съли и щеше да има Люк само за себе си. Не беше зле. Не я интересуваше дали другите жени и децата плачеха, защото сестра Мери вече я нямаше. Тя се радваше.

Хуана се усмихна на себе си, докато се вкопчваше в Съли. Никой никога нямаше да разбере, че тя беше видяла как сестра Мери се измъква през нощта облечена в мъжки дрехи. Хуана си беше помислила, че трябва да каже на бандитите, но бе решила, че ще бъде най-добре за нея да я остави да избяга. Това се бе случило преди много часове и я изпълваше с радост. Сестра Мери имаше няколко часа преднина. Колкото по-далеч беше проповедничката, толкова по-добре се чувстваше Хуана.

Люк дочу подигравателния смях на бандитите зад себе си, но не му пукаше. Точно сега те бяха най-малкият му проблем, макар да знаеше, че това беше истинска лудост. Можеше да мисли само за това, че сестра Мери яздеше някъде сама. Люк се спря, за да поговори с часовия.

— Никаква жена не е излизала оттук, Мейджърс. Мина само един ездач няколко часа преди разсъмване, но той беше мъж.

— Знаеш ли кой беше?

— Заприлича ми на Феликс, но преди малко го видях, така че не съм сигурен кой може да е бил. — Пазачът сви рамене с безразличие. — Не ми влиза в работата да гледам кой излиза. По-важно е да наблюдавам кой се опитва да влезе.

— С какво беше облечен мъжът, когото си видял да излиза?

— Беше тъмно, но мисля, че носеше само обикновени панталони, риза и сомбреро.

— Благодаря.

Сега Люк вече знаеше как точно беше облечена тя.

Сестра Мери беше облякла мъжките си дрехи от предишната нощ. Той осъзна колко ефикасна беше тази маскировка, защото ако тя се беше опитала да си тръгне облечена в роклята си, пазачът нямаше как да не я забележи. Люк тръгна по следите ѝ.

Коди не познаваше терена и затова изчака да се зазори, преди да подкара коня си в галоп. Искаше да се махне колкото можеше по-бързо и по-далеч от това място. Тя не се съмняваше, че Люк щеше да я последва, и не искаше да се върне обратно с него... не и след всичко, което се беше случило миналата нощ.

Опитваше се да не мисли за Люк и за всичко, което бе станало между тях. Тя не можеше да отрече, че го бе желала, но ако всичко, което бе чувала за него, беше вярно, то той не бе по-различен от човека, който беше убил баща ѝ. Той беше просто убиец.

В това нямаше никакъв смисъл и тя си наложи да не мисли повече за Люк Мейджърс и за бандата. Странно беше, че Ел Диабло не се появяваше никога в лагера и че Хадли, Съли и останалите трябваше да излизат, за да се срещнат с него. През времето, което беше прекарала в лагера, тя бе дочула откъслечни разговори и един от тях се беше запечатал в съзнанието ѝ. Хадли бе казал на Люк, че сега той бе вече един от тях. Дали не бе искал да каже, че по време на обира

Мейджърс не бе бил член на бандата? Дали не се беше присъединил към тях едва сега? И ако той не бе член на бандата още от самото начало, защо тогава беше избягал с тях от затвора? Нещата не се връзваха, както ставаше обикновено, когато тя си имаше работа с престъпници. Когато хората убиваха безсъвестно, те не заслужаваха да живеят на тази земя. Точно затова и Коди вършеше своята работа. Тя искаше справедливост и правосъдие.

Колкото повече мислеше за това, толкова по-ясно ѝ ставаше, че в този случай не беше съвсем сигурна какво щеше да означава раздаването на правосъдие. Онзи Люк Мейджърс, с когото тя бе прекарала толкова време, съвсем не приличаше на Съли и останалите. Джентълмен, който убиваше хладнокръвно? Това някак си не се връзваше. В цялата тази работа имаше нещо, което ѝ беше неизвестно но тя нямаше намерение да се отказва от задачата си. Коди просто се беше оказала в неизгодна позиция и сега трябваше да прегрупира силите си и да опита отново.

Целта ѝ беше да стигне до Ел Трахар и да види какво е станало с Дебнеция призрака. Тя не бе спряла да се тревожи за него откакто Люк я беше измъкнал извън града, и трябваше да разбере как беше приятелят ѝ. Когато научеше какво се беше случило с него, Коди щеше да направи следващия си ход за залавянето на Мейджърс.

От онова, което беше чула в лагера, знаеше, че се подготвяше голям обир, след който бандата щеше да се скрие в Мексико. Когато бандата на Ел Диабло стигнеше в Рио Нуево, тя вече щеше да ги очаква — но не като сестра Мери. Този път трябваше да се престори повече на Далила отколкото на проповедничка. Ако се маскираше като момиче в някоя кръчма, щеше да се чувства много по-спокойна с Люк отколкото в ролята на сестра Мери. Проповедничката си беше изпълнила предназначението. Тя я беше защитавала, докато Коди бе имала нужда, но сега вече бе дошло времето да залови Мейджърс.

Люк се усмихна мрачно, докато следваше следата, оставена от сестра Мери. Както бе подозирал, тя беше тръгнала към Ел Трахар. Несъмнено се тревожеше за стария индианец, който я бе придружавал, и той се питаше дали осъзнаваше, че градът беше първото място, на което щеше да я потърси Съли, когато разбереше за бягството ѝ. Люк се радваше, че другите не бяха тръгнали с него. Той имаше да ѝ каже

няколко неща, когато я намереше, и искаше да ѝ ги каже насаме. Срещата им щеше да бъде много интересна.

Беше късно следобед, когато Люк се изкачи на върха на едно ниско възвишение и забеляза сестра Мери да язди на по-малко от миля пред него. Облечена в панталони, риза и сомбреро, отдалеч тя приличаше на някой от бандитите. Той спря коня си и се загледа в нея. Люк се беше изненадал, че беше успяла да стигне толкова далеч, но докато я наблюдаваше, разбра как бе успяла да постигне това. Проповедничката яздеше, сякаш се беше родила на седло. Тази жена определено криеше неподозирани таланти.

Люк понечи да тръгне след нея, но се спря. Той бе възнамерявал да я върне обратно в каньона със себе си, но сега осъзна, че не можеше да го направи. Мислите за прегръдката им не можеха да бъдат изтрити от съзнанието му и тя бе започнала да отвлича вниманието му повече, отколкото той можеше да си позволи, без да се изложи на риск. Той беше член на бандата. Бяха го приели. Сега му оставаше само да узнае самоличността на водача и да предаде информацията на Джек. Последното нещо, което му трябваше, беше присъствието на сестра Мери.

Люк знаеше какво трябва да направи. Той я проследи от разстояние, докато тя не приближи Ел Трахар. След това бързо се върна обратно по следата си и заличи нейната. Ако някой друг се опиташе да я проследи, усилията му щяха да се окажат безуспешни.

Доволен от това, че тя беше в относителна безопасност за момента, Люк си избра място, на което да лагерува тази нощ. Докато лежеше под звездите, той отново си спомни сестра Мери и колко божествено се бе чувствал, докато я беше прегръщал и целувал.

С огромно съжаление, каквото не беше изпитвал никога през живота си, Люк си каза, че тя не беше за него.

Джек беше сам в стаята си в хотела и гледаше през прозореца към тъмните, пусти улици на Дел Фуего. Той не можеше да спре да мисли за Люк. Приятелят му беше попаднал в много затруднено положение. Бандата не се беше показвала след обира и това притесняваше Джек. Той предпочиташе да се намира по следите им, отколкото да стои в този град и да си губи времето в очакване, за да не

би случайно някой алчен ловец на глави да залови Люк и да го доведе в негово отсъствие.

На вратата се почука леко и това изненада Джак, защото не очакваше посетители. Той стана и бързо сграбчи револвера си от кобура на нощното шкафче. Докато отваряше вратата, той държеше оръжието така, че да не може да бъде забелязано от стоящия отвън.

— Да? — Той си мислеше, че сигурно го търсеше Халоей или някой от заместниците му, и с изненада откри, че пред него стои красивата Елизабет Харис. — Елизабет?

— Джак — каза тихо тя и се усмихна с горчивина. — Мога ли да вляза? Трябва да поговоря с теб насаме.

Въпросът ѝ прозвуча повече като молба и докосна някаква струна дълбоко в душата му.

— Разбира се. — Той се чувстваше неудобно застанал пред нея с револвер в ръката. Доброто възпитание му налагаше да излезе навън, но след молбата ѝ разтвори широко вратата, за да ѝ позволи да влезе в стаята му.

Докато тя преминаваше покрай него, той долови лекия аромат на парфюма ѝ, който му се стори омайващ. Допреди няколко минути бе очаквал да прекара поредната дълга, самотна нощ. Сега в стаята му стоеше една красива жена, която го гледаше с най-изразителните тъмни очи, които Джак беше виждал. Всеки мъж би продал душата си заради тези очи.

— Съжалявам, че се появих така неочаквано и те притесних по този начин. — Тя бе забелязала, че посещението ѝ го е заварило неподготвен, и бързаше да обясни причината за идването си.

— Няма нищо. Искаш ли да седнеш? — Той посочи към единствения стол в стаята до прозореца.

— Да, моля.

Джак усещаше някакво безмълвно отчаяние у нея. Той побърза да прибере револвера си, след което ѝ подаде стола. Когато Елизабет се настани удобно, той седна в края на леглото с лице към нея. Джак знаеше, че сцената изглеждаше твърде интимно, но не можеше да промени нищо.

— Какво има, Елизабет? Да не би състоянието на съпруга ти да се е влошило?

Елизабет вдигна разтревожения си поглед към красивия рейнджър.

— О, Джак... Всичко е толкова ужасно.

— Но какво се е случило? Да не би той да е...?

— Не, Джонатан е още жив, но превърна живота ми в истински ад. Той е бесен, че е бил осакатен толкова жестоко. Страхувам се, че обвинява мен за това... че насочва целия си гняв срещу мен.

Джак забеляза болката в изражението ѝ и веднага почувства желание да я защити.

— Нали не ти е направил нищо лошо?

Елизабет си пое дъх и се опита да се овладее. След това, сякаш внезапно бе осъзнала, че да се обърне към този човек, който ѝ беше напълно непознат, е било грешка, тя се изправи и се приготви да си тръгне.

— Ужасно съжалявам. Не трябваше да идвам при теб. Съжалявам.

Тя понечи да тръгне към вратата, изпълнена с неудобство от това, че бе постъпила толкова неразумно.

— Елизабет! — Джак препречи пътя ѝ.

Тя изглеждаше толкова уплашена и отчаяна, че той не можеше да ѝ позволи да си тръгне, без да се опита да ѝ помогне по някакъв начин. Тя беше една красива, крехка жена. Джак би се гордял да я нарича своя жена и мисълта, че тя страдаше, предизвикваше кавалерството му. Жените бяха създадени, за да бъдат обожавани и пазени, а не унижавани.

— Не, Джак. Трябва да вървя.

— Добре ли си? — попита той, докато я хващаше нежно за раменете и я обръщаше към себе си. Тя му се струваше толкова малка и крехка. Едва когато погледна надолу, той забеляза една синина на ръката ѝ. — Какво ти е направил?

— Просто малко охлузване — прошепна тя и отмести очи от въпросителния му поглед. — Беше раздразнен. Сигурна съм, че не искаше да направи това. Просто... — Тя го погледна. Очите ѝ разкриваха дълбочината на болката ѝ, докато навиваше нагоре ръкава си, за да му покаже цялата грозна синина. Върху предмишницата ѝ се виждаше отпечатъкът на ръка.

— Той ли направи това? — изпъшка Джак.

— Той просто беше толкова разтревожен и... — Тя защитаваше съпруга си. — О, не трябваше да идвам тук. Трябва да си вървя.

— Елизабет! — Джак изрече името ѝ нежно, тъй като искаше да я успокои, да я увери, че беше постъпила правилно, като се бе обърнала към него. Ръцете му сами се обвиха около нея и я придърпаха. Желанието му беше само да я успокои, да намали болката ѝ. — Ти си много красива жена. Никой не би трябвало да вдига ръка срещу теб... никога.

Елизабет потръпна, когато не можа да се въздържи, и се разплака. Тя се вкопчи в Джак. Усещаше, че беше открила човек, който можеше да ѝ помогне. Колкото повече мислеше за всичко, което се беше случило, толкова повече осъзнаваше, че имаше нужда от него. Тя беше отчаяна и той можеше да ѝ помогне.

— Елизабет... — повтори името ѝ Джак, но този път гласът му беше дрезгав и той се опитваше да овладее чувствата, които бушуваха в душата му.

Тя въздъхна и успя да спре сълзите. Джак усети тревогата, с която я изпълваше лошото отношение на мъжа ѝ, и му се прииска да я увери, че ще я защити. Той хвана брадичката ѝ с ръка и нежно я вдигна нагоре, за да я погледне в очите.

Жестът трябваше да бъде приятелски, като на човек, който се интересува от щастието ѝ, но когато тя прошепна името му, той се предаде.

— О, Джак... Толкова се страхувам. — Очите ѝ блестяха от сълзите.

В този миг Джак можеше да се въздържи да не я целуне със същия успех, с който можеше да спре да диша. Той се наведе бавно над нея, оплетен в паяжина на чувствено привличане, от която не желаше да бъде освободен. Елизабет имаше нужда от него, от неговата защита...

Някакво слабо гласче в дълбините на съзнанието му го предупреди, че онова, което върши, не е правилно, но той не му обърна внимание. Джак се движеше бавно и нежно, защото не искаше да я изплаши, и устните му потърсиха нейните в нежна милувка.

Част от него се беше приготвила да бъде отхвърлен. Тя беше съпруга на друг и Джак нямаше право да я докосва.

Но една друга част от него вярваше, че Джонатан се беше отказал от правата си в мига, в който я беше ударил. Той я беше предал. Нежната ѝ ръка носеше белега на неговия гняв. Джак можеше да мисли само как да ѝ помогне, как да изличи болката ѝ, как да се грижи за нея и да пропъди мъката, която виждаше в погледа ѝ.

Той бе обзет от радостно вълнение, когато Елизабет не го отхвърли. Джак усети, че отначало тя беше все още малко уплашена и се отдръпна леко при първия допир на устните му. Но когато устата му се залепи върху нейната в дълбока целувка, тя не се възпротиви, а му се отдаде с тиха въздишка. Това го изпълни с безмерна радост. Той я желаше повече, отколкото бе желал която и да било жена.

Предупредителният глас в съзнанието му отново се опита да го накара да спре, но когато устните на Елизабет се размърдаха под неговите, Джак вече не можеше да мисли за това.

Те бяха мъж и жена и нямаха нужда от думи или за чувство на вина. Те имаха нужда един от друг и се желаеха. В този миг нищо друго нямаше значение.

Джак я вдигна на ръце и я отнесе до леглото. Той я положи върху мекия дюшек и легна върху нея. Тялото му покри нейното и той я жигоса с горещината на желанието си. Някак подсъзнателно Джак бе знаел, че тя ще бъде точно толкова мека, топла и идеална под него.

Той вече не можеше да се спре. Ръцете му започнаха да се плъзгат по тялото ѝ и да изучават стройните му форми. Когато Елизабет протегна ръце към него, той се потопи в удоволствието от докосванията ѝ. Тя погали гърдите му, мускулите на гърба му, след което започна да разкопчава ризата му. Джак изстена. Докато той сваляше ризата си, тя започна да разкопчава роклята си.

Погледите им се срещнаха и Джак се спря за миг. Той осъзна какво щеше да направи и че не трябваше да го прави. Отвори уста, за да каже нещо, но тя вдигна пръст и го долепи до устните му, преди той да бе издал някакъв звук.

— Не го казвай — прошепна Елизабет. Тя се надигна и го целуна. Целувката ѝ го накара да забрави за всякакви възражения.

Когато тя разкопча роклята си, Джак ѝ помогна да я плъзне надолу до кръста. Същото стана и с комбинезона ѝ и гърдите ѝ останаха разголени пред погледа му.

— Толкова си красива — каза той с дрезгав от страст глас, докато посягаше да я докосне.

Зърната на гърдите ѝ се втвърдиха под милувките му и той я притисна плътно до себе си. Джак я целуна страстно и тя му отвърна без задръжки. Това го възбуди още повече и той започна да целува врата ѝ. Джак усещаше как тя трепери, докато устните му се спускаха надолу към гърдите ѝ. Когато тя изви гръб от удоволствие при допира на устата му върху кожата ѝ, той усети прилив на възбуда, по-силна отколкото някога бе чувствал. Джак осъзна, че трябваше да я обладае. Той я желаеше от мига, в който я бе видял за първи път.

Елизабет се изплъзна от ръцете му, но само колкото да свали роклята и комбинезона си. Тя се върна в леглото и разтвори подканващо ръце. Джак се хвърли в прегръдките ѝ и двамата потърсиха най-голямото удоволствие, което можеха да си доставят взаимно.

Беше изненадан, че Елизабет му отговаряше също толкова страстно. Бе очаквал, че тя ще се държи срамежливо, но тя се оказа тигрица. Елизабет го поведе към себе си, подканваше го, предизвикваше огнена буря в него. Когато тялото му потъна дълбоко в копринената ѝ плът, Джак изстена силно. Преди той да се осъзнае, тя започна да се движи под него и той бе погълнат от вълна от невероятни усещания. Джак никога не бе предполагал, че страстта може да бъде толкова изгаряща. Двамата се движеха бързо в търсене на върха на екстаза.

Когато го достигнаха, Джак бе изненадан от силата му. Той притисна Елизабет силно към себе си, докато бурята на удоволствието отмина. Тя бе имала също толкова голяма нужда от него колкото и той от нея.

Тази мисъл го развълнува, но когато страстта му се охлади и той си възвърна способността да мисли разумно, Джак внезапно осъзна какво беше направил и това го разстрои. Той винаги се беше смятал за мъж с висок морал и не можеше да повярва, че току-що беше спал с жената на друг мъж.

Тогава той забеляза, че Елизабет плаче тихо. Той се отдръпна от нея, за да се опита да я успокои, да ѝ се извини, че се беше възползвал от нея, но тя не му позволи.

— Моля те, не казвай нищо — каза му тя през сълзи. — Знам, че това не трябваше да се случва, но искам да ти кажа, че — тя се надигна на лакът и го погледна — никога няма да съжалявам, че се случи.

Погледът ѝ срещна неговия с удивление. Той бе очаквал да чуе съжаления и обвинения, бе очаквал, че сълзите ѝ са от съжаление и мъка.

— Ти си прекрасен мъж, Джак Логан. Надявам се, че няма да си промениш мнението за мен заради всичко това.

Джак не можеше да намери думи да изрази как се чувстваше и просто я целуна в отговор.

— Ти си много красива жена, Елизабет. Ще направя всичко по силите си, за да ти помогна — каза той, когато двамата се отдръпнаха.

Той е целуна още веднъж и тя въздъхна. Когато целувката свърши, тя отпусна глава на рамото му и сложи пръсти върху гърдите му. Точно в този миг на Джак не му се искаше да мисли за нищо и остана да лежи безмълвно до нея и да се наслаждава на краткото време, през което щяха да бъдат заедно. Страхуваше се, че този момент никога нямаше да се повтори.

Елизабет се отмести първа, стана неохотно от леглото и започна да се облича.

Кръвта му закипя, докато я наблюдаваше как се движи из стаята. Той изпита съжаление, че двамата може би никога нямаше да бъдат отново заедно. Любенето с нея се беше оказало едно от най-прекрасните преживявания в живота му и на него не му се искаше да я остави да си тръгне. Мисълта, че може би никога вече нямаше да има възможността да я прегръща и да я целува, го изпълваше със съжаление. Той не можеше да я остави просто да си тръгне и затова стана и бързо обу панталоните си. След това отиде до нея и я прегърна.

— Няма за какво да се тревожиш. Никой никога няма да разбере какво се случи между нас.

Тя го погледна.

— Никога няма да съжалявам за това, Джак.

Искаше му се да я целуне за последен път, но Елизабет се отдръпна. Тя отиде до вратата, спря се и погледна назад през рамо.

— Причината, поради която дойдох... Онова, което исках да разбера...

— Какво е то? — Джак виждаше, че нещо я тревожи силно.

— Джонатан се държи толкова... жестоко. Опитвах се да го окуража, да повдигна духа му, но той иска само да види, че Мейджърс и останалите бандити са заловени. След това иска да ги види как си плащат за онова, което са направили с него. Просто исках да знам дали нямаш никакви новини. Дали наградите, които обяви градът, са дали резултат?

Джак разбираше нуждата ѝ да се почувства по-уверена, но не можеше да ѝ предложи много.

— Знам, че има ловци на глави, които търсят Мейджърс и останалите, но засега нямам никакви новини. Но ти обещавам, че щом разбере нещо, ще те уведомя.

Тя се усмихна тъжно.

— Благодаря. Това ще зарадва Джонатан. — Тя тръгна да излиза, но се спря и погледна отново назад. — И означава много за мен. — По бузата ѝ се спусна самотна сълза. — Довиждане.

Вратата се затвори тихо след нея.

Джак остана загледан в затворената врата, като се опитваше да осъзнае какво се бе случило. Той не знаеше как така Елизабет беше решила да дойде при него, но се радваше, че го беше направила. Джак знаеше, че трябва да се чувства виновен, но споменът за синината на ръката ѝ не позволяваше на съвестта му да възроптае. Мъж, който посягаше на жена, не я заслужаваше.

Джак искаше да помогне на Елизабет. Той имаше нужда от нея. А тя бе направила нещо, което никоя друга не бе успяла да направи в продължение на много години. Беше докоснала сърцето му.

Джак остана да стои неподвижно в средата на стаята още няколко минути, като се мъчеше да се успокои и да проясни мислите си. След това самотата на стаята му се стори непоносима и той се отправи към кръчмата.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Коди беше напрегната. Ел Трахар се намираше само на няколко мили пред нея. Тя почти беше стигнала в града, но някакъв вътрешен глас я предупреждаваше, че трябва да внимава, че някой я наблюдаваше, че не беше сама. Тя подкара коня си още по-бързо. Нямаше да се почувства в безопасност, докато не влезеше в града, а и дори тогава безопасността ѝ щеше да бъде нещо твърде относително. Никой не ѝ се беше притекъл на помощ, когато Люк я бе метнал на коня си, и тя се съмняваше дали някой щеше да ѝ помогне сега, ако бандата отново тръгнеше след нея.

Хвърли един поглед назад, за да провери дали някой не я преследва, но всичко изглеждаше спокойно. Знаеше, че спокойствието може да бъде измамно, и затова продължи да язди бързо напред.

Коди измина няколко мили и тогава той се появи пред нея от скривалището си зад няколко скали и храсти. Тя се стресна, дръпна юздите и конят ѝ се закова на място. Сълзи замъглиха погледа ѝ. Миг по-късно вече бе на земята и тичаше към него с разтворени ръце.

— Дебнещ призрак! Ти си жив!

Индианецът я прегърна, след което се отдръпна от нея. Той се вгледа в Коди с обичайното си непроницаемо изражение. След това кимна леко, сякаш потвърждаваше, че тя е права, преди да я заговори.

— Къде е Мейджърс?

— В лагера. Ще ти разкажа всичко по-късно. Но какво стана с теб? Страхувах се, че си мъртъв.

— Добре съм — отвърна той, сякаш не желаше повече да обсъжда тази тема.

— Радвам се.

— И аз. Защо не доведе Мейджърс със себе си?

— Нямаше начин. Те бяха прекалено много. Придържах се към ролята на сестра Мери, докато можех, но миналата нощ ми се удаде възможност да избягам и аз не я пропуснах.

— Ще се върнем там заедно.

— Не. Няма да стане. Лагерът им се охранява твърде добре. Имам друга идея. Къде е каруцата?

— Оставих я в града.

— Тогава да тръгваме натам. Нямаме много време. Те може би ще ме преследват. Ще ти обясня всичко по пътя.

Двамата се качиха на конете си и поеха към Ел Трахар. Коди бързо се преоблече в дрехите на сестра Мери, преди да се появи пред гражданите. Хората бяха удивени, че тя бе успяла да се измъкне от ужасната банда.

Коди продължи да играе ролята на проповедничка, докато двамата не се отдалечиха достатъчно от града и не поеха по пътя за границата. Едва тогава тя се преоблече отново. Омръзнало ѝ беше да носи строгата рокля с висока яка и дълги ръкави. Искаше ѝ се да бъде самата себе си за известно време. След ден-два отново щеше да ѝ се наложи да се превърне в някоя друга, но засега можеше да се отпусне. Очакваше ги дълъг път.

Дните му бяха еднакво монотонни и Джонатан Харис изпадеше във все по-лошо настроение. Той мразеше престореното веселие, с което го обграждаха хората край него. Лекарят бе дошъл да го види по-рано този ден и му бе казал, че се възстановява. Да се възстановява ли? Та той никога вече нямаше да бъде способен да ходи! Какво му беше хубавото на това? Ако питаха Джонатан, лекарят можеше да върви по дяволите. Дългите седмици след раняването му бяха мъчителни за банкера и нямаше изгледи това да се промени в бъдеще.

Той седеше в омразната инвалидна количка до прозореца на дневната и гледаше към улицата в очакване на завръщането на Елизабет. Тя бе излязла до магазина да купи някои неща, но се беше забавила цял час. На Харис не му харесваше да стои сам. Той искаше тя да бъде до него всяка секунда. Елизабет беше негова съпруга и трябваше да се грижи за него. Когато тя най-накрая се появи, той вече беше ядосан и я чакаше до вратата.

— Здравей, скъпи — поздрави го тя.

— Къде беше, по дяволите? — попита той веднага щом вратата се затвори след нея.

— Нали ти казах. Бях в универсалния магазин.

— Почти цял час? Защо се забави толкова?

— Посетих господин Уейман. Той ми каза да ти предам поздравите му и че се надявал, че се чувстваш по-добре.

— Сигурно — изръмжа той, сграбчи я за китката и я дръпна към себе си. — Когато ти кажа да побързаш, ще бързаш!

— Но аз бързах, Джонатан — възрази тя и се опита да се измъкне от болезнената му хватка. — Понякога трябва да излизам и да се срещам и с други хора. Не мога да стоя вечно заключена в тази къща!

— И защо не? Аз вече ще бъда заключен тук!

— Знаеш, че това не е вярно, Джонатан. Тази сутрин докторът каза, че можеш отново да се върнеш на работа.

Погледът му бе леденостуден и той стисна още по-здраво ръката ѝ.

— Мислиш ли, че ще отида в банката, за да могат хората да идват да ме зяпат? За да ми казват колко много съжаляват, че съм половин мъж? Помисли си пак! Не искам съжаление от никого!

— Пусни ме, Джонатан. Причиняваш ми болка.

— Отсега нататък ще правиш каквото ти казвам! — Тонът му беше заплашителен. — Ако ти кажа да се върнеш след десет минути, ще се върнеш след десет минути. Ясно ли е?

— Не говориш сериозно. Това е лудост! Ами аз? А моят живот?

— Краят на твоя живот дойде заедно с края на моя в деня, в който стреляха по мен. А сега ми направи нещо за ядене и побързай! — изкрещя той и я отблъсна от себе си, сякаш се беше докоснал до нещо гнусно. Той обърна инвалидната количка и се върна отново до прозореца.

Когато Елизабет заговори мъжа си, очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Не знам какво ти става, Джонатан. Ти си още жив. Не си мъртъв. Трябва да излизаш и да се срещаш с приятелите си. Трябва да започнеш да живееш отново, а не да се криеш в тази къща.

— Да се крия? Аз не се крия. Просто се погребвам преждевременно.

— Но докторът каза, че можеш да водиш почти нормален живот. Джонатан се изсмя рязко.

— Почти нормален? И какво точно означава това? Предпочитам да съм на два метра под земята.

— Аз обаче не искам да бъда погребана с теб.

Той се обърна и я погледна заплашително.

— Не ме изкушавай, жено.

— Ти не си същият мъж, за когото се омъжих.

— Тук си адски права. Ще остана в тази количка до края на живота си.

— Но няма причина нещата да не тръгнат по старому.

— По старому? — На лицето му беше изписан див гняв. — Да мога отново да ходя? Да мога отново да бъда мъж? Не разбираш ли, че това няма да се случи никога? Никога! И всичко това само заради онзи... онзи Люк Мейджърс. Живея само за деня, в който ще го видя да увисва на въжето.

В гласа му имаше толкова много злоба, че Елизабет избяга от стаята. Тя се беше надявала, че мъжът ѝ ще се върне на работа и животът ще потече както преди, но сега осъзнаваше, че това беше невъзможно. Тя се питаше какво ли щеше да направи сега Джонатан.

Когато Елизабет най-сетне успя да се измъкне от къщата, вече се беше стъмнило. Джонатан си беше в спалнята и се напиваше и тя бе решила, че може да го остави сам за малко. Колкото беше пиан, той несъмнено щеше да спи цяла нощ.

Тя тръгна към дома на Сара Грегъри. Не бе имала възможност да говори с нея от деня, в който бяха срещнали Джак на улицата, и тя чувстваше нужда да види какво правеше старата ѝ приятелка.

— Добър вечер, Елизабет — каза Сара и се усмихна. — Влизай. Радвам се да те видя.

— Не е ли малко късно? Нали не преча?

— Никога. Точно сега имам нужда от приятели. — Двете жени се прегърнаха и Елизабет влезе в къщата; след това двете седнаха в дневната.

— Как си? — попита Елизабет.

— Ужасно. Сам беше смисълът на живота ми. Без него съм загубена — призна си тя с болка.

— Ужасно съжалявам. Той беше и мой приятел. Цялата тази история е един ужасен кошмар. Имаш ли някакви новини?

— Никакви въпреки че наградите, които обявиха, са огромни.

— Не разбирам как е възможно тези убийци просто да изчезнат. В това няма смисъл.

— Цялата тази трагедия е безсмислена. Загинаха хора... животът на други бе опустошен. О, Елизабет! — Сара хвана ръката ѝ. — Ти си толкова щастлива, че все още имаш Джонатан.

Погледите им се срещнаха, преди Елизабет да отговори.

— Нито той, нито аз се чувстваме щастливи. О, Сара, на Джонатан му се иска да беше загинал. Нали знаеш, че никога вече няма да може да ходи и...

— Не знаех. Когато чух, че бил по-добре, си помислих, че ще се оправи напълно.

— Не. Той никога няма да бъде същият. Толкова много се е променил. Толкова е ядосан. И си мисли само за отмъщение. Опитвам се да го успокоя, но вече не знам какво да му казвам.

— Това сигурно е ужасно за теб.

— Така е, но всеки път когато започвам да се самосъжалявам, осъзнавам каква съм егоистка.

— Ти не си егоистка. Ти си една прекрасна жена, която се опитва да бъде добра съпруга в една ужасна ситуация. Толкова си смела. Не знам как щях да се справя, ако бях на твое място.

— А аз не знам какво щях да правя, ако бях загубила Джонатан.

Двете жени се спогледаха с разбиране и тъга.

— По-добре да си тръгвам. Ако се събуди и открие, че ме няма, ще се ядоса много.

— Толкова се радвам, че дойде. Ако имаш нужда от нещо, можеш да се обърнеш към мен.

— И ти също. Никога няма да преживея смъртта на Сам, но животът продължава. Трябва да продължа да живея. Нямам друг избор. — Тя въздъхна. — Един ден справедливостта ще възтържествува и убиецът на Сам ще бъде обесен. Дотогава ще трябва да живея ден за ден и да се моля силите да не ме напуснат.

Сара я изпрати до вратата и Елизабет се отправи към дома си. Тя се беше замислила дълбоко, докато вървеше по тъмната улица. Все още нямаше никакви новини за бандата... абсолютно никакви.

— Елизабет?

Тихият глас я изтръгна от мислите ѝ за бандата и Люк Мейджърс. Тя вдигна очи и видя Джак да пресича улицата и да тръгва към нея.

— Джак. Не очаквах да те видя.

— Какво правиш сама навън толкова късно? — Той беше загрижен за нейната безопасност.

Елизабет му разказа бързо къде беше ходила.

— Сара каза, че все още няма никакви новини за бандата.

— Знам. Съжалявам, че и аз нямам какво друго да ти кажа. Искаш ли да те изпратя до вас? Не ми харесва да се разхождаш сама по тъмно.

Елизабет погледна красивия рейнджър, спомни си за всичко, което Джонатан бе казал и направил този ден, и осъзна, че последното място, където искаше да отиде, беше домът ѝ.

— Не искам да се прибирам, Джак. Не искам да се връщам там.

Джак забеляза отчаянието и самотата в погледа ѝ.

— Елизабет... — Гласът му беше дрезгав.

— Моля те, не ме карай да се връщам при него, не точно сега. Толкова съм самотна, Джак!

Той улови ръката ѝ и я дръпна в една тиха уличка зад ъгъла на някаква сграда. Погледът му беше напрегнат и изпепеляващ.

— Знаеш ли какво говориш?

Тя вдигна очи и той забеляза нуждата в дълбините на душата ѝ. Тя трепереше под допира на ръката му.

— Да — прошепна Елизабет.

Погледите им се срещнаха сякаш за цяла вечност. Най-сетне Джак наруши мълчанието.

— Това няма да бъде нито лесно, нито просто.

— С нас нищо не е просто или лесно.

— Нас? — повтори тихо той. — Има ли „нас“, Елизабет?

— Не знам какво щях да правя без теб. Ти стана много важна част от живота ми, Джак.

Той я прегърна и я целуна нежно, за да ѝ покаже, че и тя беше станала важна част от неговия живот. Когато целувката свърши, Джак беше задъхан.

— Не искам да излагам репутацията ти. Ти означаваш твърде много за мен.

— Има ли друг начин да се влезе в стаята ти? Откъде мога да вляза незабелязано?

Джак се намръщи и се опита да си спомни.

— Отзад до кухнята има едно стълбище.

— Мога да идвам при теб оттам.

Двамата се спогледаха с желание и тръгнаха безмълвно по улиците към задния вход на хотела. Там нямаше никого. Джак натисна бравата и откри, че вратата е отключена. Единствено една лампа хвърляше слаба светлина вътре и те успяха да видят тясното стълбище, което водеше до втория етаж.

Никой от тях не продума, когато Елизабет се промъкна вътре и изчезна бързо по стълбите. Джак остана да се увери, че нищо няма да ѝ попречи, след което зави зад сградата и влезе през главния вход. Той се качи право в стаята си и остави вратата отключена. Миг по-късно Елизабет се озова до него, прегърна го и започна да го целува жадно.

Много по-късно двамата лежаха един до друг в леглото.

— Трябва да тръгвам. Ако Джонатан се събуди, трябва да види, че съм си вкъщи.

Споменаването на името на съпруга ѝ стресна Джак, но удоволствието, което току-що бе изпитал в прегръдките на Елизабет, го накара да не обръща внимание на това.

— Не искам да си тръгваш — каза той и ръката му се плъзна нежно по гърба ѝ, докато тя се навеждаше да го целуне.

— Бих останала с теб, ако можех, но трябва да мислим за толкова много други неща.

Джак изпита съжаление, когато и двамата станаха и започнаха да се обличат. Тя тъкмо щеше да излезе, когато той застана до нея.

— Кога ще те видя отново? — Този път си позволи лука да се надява.

— Дълго ли ще останеш в града?

Той кимна.

— Докато този случай бъде разрешен.

— Тогава ще идвам колкото често мога. Ще трябва да бъде късно през нощта... много по-късно отколкото сега.

— Ще те чакам.

Тя вдигна ръка и докосна бузата му. Миг по-късно вече я нямаше. Джак остана само със спомена как я бе любил. Той не можеше да дочака да бъде с нея отново. Сега, когато знаеше каква беше болката ѝ, бе изпълнен с още по-голяма решителност да открие човека, който бе отговорен, че Елизабет бе наранена толкова силно.

— Как изглеждам? — попита Коди, докато се обръщаше да погледне Дебнещия призрак.

Той изсумтя.

Тя прие отговора му за ентузиазизирано одобрение и погледна отново в малкото огледало, което носеше със себе си. Премигна срещу квадратното стъкло и се опита да прецени вида си. Това беше една от най-амбициозните ѝ маскировки в целия ѝ живот и Коди искаше да бъде уверена, че щеше да бъде идеална. Естествено кестенявата ѝ коса беше гарвановочерна, а благодарение на смесите от диви билки, които бяха познати на Дебнещия призрак, бялата ѝ кожа бе тъмна като на мексиканка. Боите щяха да издържат доста дълго, така че Коди беше в безопасност — за известно време.

Оставаше само да получи работа в кантината в Рио Нуево. За целта Коди се бе преоблякла в ярка пола и бяла блуза с дълбоко деколте. Времето, което бе прекарала в кръчма, играейки ролята на Далила, я бе подготвило за онова, което можеше да очаква. Нямахше да ѝ бъде лесно. Първото и най-трудното нещо беше да бъде наета и да убеди собственика на кръчмата, че не беше курва, а просто изпълнителка. Тя щеше да пее, да сервира напитки и да танцува, но нямаше да върши нищо друго. След това трябваше да се настани и да си създаде репутация, преди бандата на Ел Диабло да се появи в града. Коди се надяваше, че планът ѝ ще се окаже успешен.

Когато приближиха граничния град, те спряха. Коди се радваше, че се бяха отървали от каруцата преди доста време. Тя не искаше да рискува Люк да я познае.

— Много е важно да не се показваш.

— Ще се справиш ли? — попита индианецът, който се тревожеше за нея, въпреки че лицето му беше напълно безизразно.

— Както винаги. Надявам се този път да успея. — Тя изглеждаше малко разтревожена от това, че трябва да влезе съвсем сама в граничния град. Коди знаеше, че няма да ѝ бъде лесно и че трябва да бъде подготвена.

— Ще бъда наблизко. У теб ли са ножът и револверът?

— Да. — Ножът бе прикрепен към бедрото ѝ, а револверът беше в дисагите ѝ. — Надявам се бандата да се появи скоро. Ако се справим със същия успех, с който се справихме с Ханк Андрюс, няма да ни

бъде зле. Големият проблем ще бъде да ги изчакаме да се появят. Когато дойдат, веднага ще се заема с него.

— Дотогава внимавай — предупреди я индианецът. Коди се усмихна.

— Не се тревожи. Последното нещо, което желая, е да се забъркам в неприятности, преди Мейджърс да се появи.

Коди подкара бавно коня си към града. Дебнещия призрак остана да я гледа известно време, след което също се отправи към града, но от друга посока. В Рио Нуево имаше няколко кръчми, или кантини, както ги наричаха тук. Коди избра кръчмата, която ѝ се стори най-чиста. Тя слезе от седлото и върза коня си пред заведението, без да обръща внимание на погледите на неколцината мъже, които се мотаеха наоколо. Тя влезе смело в кръчмата и тръгна направо към бара.

Коди огледа бързо заведението. То беше толкова чисто, колкото можеше да бъде една кръчма в граничен град. Клиентите бяха малко, но по това време на деня беше така. Мъжът зад бара я огледа похотливо. Коди знаеше какво си мислеше той и искаше да му избие незабавно тези мисли от главата.

— Казвам се Армита и искам да работя за теб — каза тя без заобикалки.

Барманът я огледа от главата до петите и се ухили доволно. Тя беше красива жена и той нямаше нищо против да я опита лично.

— Ще те пробвам лично, за да видя дали си достатъчно добра за клиентите ми.

Ръката на Коди се стрелна светкавично и ножът ѝ се озова пред очите на бармана.

— Аз съм певица — заяви тя с достойнство. — Ще пея за теб. Ще сервирам питиета за теб. Ще обслужвам клиентите ти за теб.

Очите на бармана се разшириха при вида на добре наточеното острие. Начинът, по който жената държеше ножа, му показваше, че тя беше свикнала да си служи умело с това оръжие.

— Жалко. Тук щеше да имаш много клиенти.

— Ще ти доведе повече клиенти с пеенето си. Другото го правя за собствено удоволствие през свободното си време, а не за пари — отвърна високомерно тя. — Искаш ли да ти попея?

Той се намръщи.

— Нямам нужда от певица.

— Не — каза саркастично Коди. — Имаш нужда от клиенти. — Тя махна с ръка към почти празното помещение.

Той изсумтя раздразнено.

— И ти си мислиш, че пеенето ти ще доведе клиентите тук?

— Какви забавления предлагаш?

— Само няколко момичета, които да ги задоволяват. Нищо повече.

— Значи е крайно време да предложиш повече. Когато ме наемеш, те ще идват да ме слушат как пея и ще харчат парите си при теб.

— Пей — нареди той, за да провери дали гласът ѝ беше толкова силен, колкото и духът ѝ.

Коди се отдръпна от бара и застана в най-далечния край на стаята. Тя искаше да му покаже колко силен бе гласът ѝ. Запя една приятна мелодия и ясният ѝ глас се разля из цялата кантина.

Неколцината мъже, които се намираха в заведението и които не бяха обърнали голямо внимание на разговора ѝ с бармана — бързо наостриха уши. Те се обърнаха и се загледаха в нея — първо с любопитство, а след това внимателно. Гласът ѝ беше прекрасен. Мелодията беше подбрана така, че да докаже колко силен е гласът ѝ, но не беше подходяща за бар. Барманът хареса гласа ѝ, но не и песента.

— Само това ли можеш да пееш? С такива песни няма да доведеш клиенти. Все едно, че слушам църковен химн. — Той се мръщеше, докато ѝ говореше.

Коди отметна коса през рамото си, изгледа го предизвикателно и запя една пиянска песен, чийто текст можеше да накара ушите на някои стари моми в Сан Антонио да почервенят. Тя бе научила текста на тази и на още много такива песни, докато бе работила под името Далила в кръчмата в Аризона. В мига, в който тя спря да пее, клиентите започнаха да ръкопляскаат въодушевено. Барманът се усмихна леко.

— Добре, Армита. Ти само изглеждаш невинна. Мисля, че знаеш какво правиш. Наета си.

— Благодаря. — Коди бе развълнувана. Тя бе започнала да се приближава към целта си. Беше получила работата.

— Няма нужда да ми благодариш. Ти си точно това, от което има нужда тази кантина, за да привлече клиенти. Кога можеш да започнеш?

Тя не се поколеба нито за миг.

— Довечера. Имаш ли стая за мен?

— Вземи някоя от онези, които другите момичета не използват.

— Той ѝ каза каква ще бъде заплатата ѝ, след което добави многозначително: — Знаеш, че винаги можеш да изкарваш повече...

Коди вдигна високо глава. Очите ѝ блестяха заплашително, докато се обръщаше към него.

— Ще пея за теб. Барманът сви рамене.

— Както искаш. Върви да се настаниш. Момчетата обикновено се навъртат насам малко след залез, въпреки че днес е делничен ден и вечерта ще бъде спокойна.

Коди го изгледа с победоносна усмивка, докато тръгваше към стълбите.

— Значи просто ще трябва малко да съживим това място, нали?

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

— Ел Диабло отново се свърза с нас — казваше доволно Хадли, докато седеше и пиеше на една маса в „Кантина дел Сол“ в Рио Нуево.

Известно време бандитите бяха изпитвали тревога, тъй като шефът им не ги беше потърсил. Но тогава се бе получило съобщението с подробностите за пратката с оръжие. Те вече бяха провели операцията и сега разпускаха в граничния град. Обирът бе кръвопролитен. Бандата беше избила всички пазачи и бе загубила двама от своите хора, но печалбата, която щяха да реализират от продажбата на оръжието, си струваше риска. Шефът щеше да бъде доволен от тях... особено след издънката в Дел Фуего.

— Оръжието е у нас. Ще го продадем утре сутринта, след което ни остава само да се скрием за известно време — вметна усмихнато Съли. Той се чувстваше доста доволен, тъй като лично бе убил поне трима от войниците, които бяха придружавали пратката.

— Ел Диабло никога не е бъркал — каза Джоунс. — Не знам как шефът успява да получи толкова точна информация.

— Осъзнавате ли колко много ще се страхуват от нас, когато новината за този удар се разчуе? — отбеляза Съли.

Люк стоеше до бара и едва успяваше да сдържи гнева си, докато ги слушаше. Той отпи поредната голяма глътка от уискито си, опитвайки се да удави в алкохола спомена за войниците, които бяха изклани по време на обира. Той не бе имал възможността да предотврати клането и това го караше да се чувства виновен и да се вбесява от собственото си безсилие.

Той изруга мислено положението си. Как се беше забъркал с такива хора? Те бяха напълно лишени от морал и изобщо не се замисляха какво бе добро и какво лошо. Те бяха мъже, които смятаха, че убийството е просто средство по-бързо да получат онова, което желаеха.

Вярно, че той също беше убивал хора през живота си, но това бе ставало по времето, когато той се бе борил за собственото си

оцеляване. Не беше убиец, независимо какво говореха хората, и да бъде в тази банда бе голямо изпитание за духа му. Люк искаше само да намери Ел Диабло, да види как го арестуват и да се разкара от бандата.

— И кога ще се срещнем с Ел Диабло, за да му кажем добрата новина? — попита Люк и допи остатъка от уискито си, докато се обръщаше към масата, на която седяха останалите. Беше му омръзнало да чака. Искаше му се всичко това да свърши и колкото по-бързо, толкова по-добре. Искаше му се да се върне обратно в ранчото си и да започне живота си на чисто.

Хадли сви рамене.

— Няма да е скоро. Трябва да се снишаваме и да не се показваме много. Уверен съм, че армията и рейнджърите ни търсят усилено. Когато му дойде времето, ще се покажем. Дотогава се радвай на успеха. — Той махна с ръка към помещението. Алкохолът се лееше в изобилие, а момичетата, които работеха тук, се бяха залепили към бандитите и се опитваха да ги привлекат в стаите си, за да ги направят щастливи на подходяща цена.

Люк стисна гневно зъби, когато осъзна, че отново го бяха отхвърлили. Беше нещо, което трябваше да очаква, но от това не му ставаше по-лесно да го търпи. Това търсене на загадъчния Ел Диабло ставаше все по-трудно с всеки изминат ден. Връзките на този човек и вътрешната информация, до която той успяваше да се добере, удивяваха Люк. Шефът на бандата бе изпратил човек, който им бе предал не само какво количество оръжие имаше в пратката, но и от колко души се състоеше охраната. Той сигурно имаше информатор във форта, щом можеше да получи такава секретна информация.

Положението започваше да тревожи Люк. Започваше да му се струва, че Джак, който си стоеше в града, може би беше по-близо до Ел Диабло, отколкото беше Мейджърс. Все пак Люк знаеше, че трябваше да има някаква връзка, и той трябваше да я намери колкото се можеше по-бързо и да я проследи до самия край. Както се развиваха събитията, изглежда, щяха да му бъдат необходими месеци, за да открие самоличността на шефа и тази мисъл го вбесяваше. По дяволите, колко само му се искаше да се махне от бандата.

Пианистът удари няколко акорда, за да привлече вниманието на посетителите, и Люк погледна към малката сцена.

— С гордост ви представяме красивата Армита! — извика той.

Всички бяха вперили очи в сцената, на която се появи една млада жена. Тя беше изключително красива и каубоите завикаха и заподсвиркваха одобрително при вида на прилепващата плътно по тялото ѝ червена рокля.

Люк се обърна отново към бара. Тази вечер не му беше до забавления. Той искаше само малко спокойствие и тишина — и много уиски.

Коди се усмихна на клиентите, когато пианистът засвири една весела мелодия, която трябваше да накара каубоите да пият повече. Днес започваше третата ѝ седмица като певица в кантината и новината за нейната поява вече се беше разнесла из града. Броят на клиентите растеше с всяка изминала нощ. Коди беше доволна, но това не я интересуваше. Единствената причина за нейното присъствие тук беше, че трябваше да намери и залови Люк Мейджърс.

Тя запя песента, която беше превърнала в своя запазена марка — весела, пиянска песен с мръсен текст, която беше научила в Аризона. Тя се движеше по сцената, като размяташе полите си, позволявайки на мъжете да зърнат за миг високите ботуши и стройните ѝ глезени, и опияняваше посетителите с излъчването си. Когато песента свърши, пияните каубои се развикаха одобрително. Тя запя нова, още по-мръсна, мексиканска песен, която накара тълпата да се разсмее.

Коди огледа помещението и за малко щеше да прекъсне песента си по средата, когато забеляза Хадли, Съли и няколко други бандити да седят край една маса в дъното на кантината. Като внимаваше да не се издаде, тя се огледа за Люк, но той не бе на масата.

Помисли, че е странно той да не седи с тях. Тогава Коди изпита нова тревога. Тя знаеше, че те бяха възнамерявали да извършат някакъв обир, и внезапно се разтревожи, че нещо може би се беше случило с Люк. Може би го бяха убили или ранили — или заловили.

Тревогата ѝ продължи съвсем кратко, защото, когато погледът ѝ се върна към бара, тя го забеляза да стои там с гръб към нея. Коди бе обзета от вълнение. Тя си каза, че всъщност не се радваше, че го вижда. Просто се вълнуваше, защото той щеше да ѝ донесе много пари. Нищо повече.

Доволна, че всичко ставаше според плана ѝ, тя започна да крои какво да направи сега. Трябваше само да го отведе в стаята си. Знаеше, че барманът щеше да се изненада, когато разбере, че е тръгнала да спи

с клиент. Откакто работеше в кръчмата, тя сервираше напитки, играеше карти, смееше се с клиентите, но никога не бе позволила на някой от тях да влезе в леглото ѝ. Тази вечер щеше да бъде различна. Коди щеше да направи всичко необходимо, за да вкара Люк Мейджърс в стаята си, и ако това означаваше, че щеше да се наложи да се престори, че го съблазнява, то тя нямаше нищо против. Люк Мейджърс беше неин! Тя щеше да го залови. Този път нямаше да се провали.

Люк не обърна никакво внимание на жената на сцената и на кръсъците на мъжете около себе си. Той не беше в добро настроение. Допи уискито си и тръгна към вратата. Сигурно в града имаше кръчма, която не беше толкова шумна. В този момент песента на Армита свърши и тя запя някаква тъжна балада.

Люк се изненада, че гласът на певицата звучеше като гласа на сестра Мери, когато бе пяла с децата. Той се спря. Мелодията докосна нещо дълбоко в душата му и той се обърна, за да погледне певицата.

Чернокосата жена беше една от най-красивите жени, които Люк беше срещал в живота си. По-рано той се бе питал защо барманът се бе хвалил толкова много с нощните забавления, които кантината му предлагала, но сега му стана ясно, че барманът имаше основание да се гордее. Люк откри, че певицата с гарвановочерната коса, го е омаяла.

Той се върна обратно, без да сваля очи от сцената. Тази Армита, която несъмнено беше любимката на всички насъбрали се в заведението, не беше обикновено кръчмарско момиче. Роклята ѝ беше съблазнителна, без да открива нищо. Ушита от яркочервен плат, тя прилепваше плътно по тялото ѝ и подчертаваше меките му извивки, без да открива твърде много плът. Полата ѝ беше дълга и закриваше краката ѝ. Тя излъчваше някаква невинност, която бе непонятна за Люк, но му действаше като магия.

— Дяволски е добра, нали? — каза му барманът Хал, когато Мейджърс се върна на бара.

— Много — отвърна той, без да сваля очи от сцената. Люк изпита огромно разочарование, когато песента свърши и певицата изчезна от сцената.

— Не се притеснявай. Тя ще се върне. Ще пее отново след около час, а понякога дори излиза и флиртува с клиентите.

Той едва бе завършил изречението си, когато Коди влезе в залата и започна да обикаля масите и да поздравява каубоите, които бяха

дошли да я чуят как пее. Всички се държаха с уважение с нея, за разлика от начина, по който се държаха с останалите момичета. Посетителите опипваха всички останали момичета, докато те преминаваха покрай тях, но към Армита се държаха с известно страхопочитание.

Коди си проправи бавно път през тълпата, като не изпускаше от очи плячката си. Най-сетне той беше точно там, където тя го искаше. Тя беше готова. В тази си роля Коди се чувстваше много по-уверена. Тя щеше да подмами Мейджърс на горния етаж и да даде на Дебнещия призрак уговорения сигнал. След това оставаше само да го измъкнат от града. Коди бе уверена, че ще се справят, стига да беше достатъчно късно и редовните посетители да бяха пили достатъчно.

Тя стигна до бара и се облегна на него, след което се усмихна на Хал.

— Добро изпълнение — похвали я барманът.

— Благодаря. Забавно ми е да разсмивам мъжете... особено, ако са толкова много.

— Това се дължи само на теб, Армита.

Коди се засмя тихо и погледът ѝ се спря на Люк.

— Нали ти казах, че ще ти доведе клиенти. — Докато говореше внимаваше акцентът да бъде мек, но достатъчно ясен за да подчертае произходът на героинята ѝ. Тя беше израсла в Сан Антонио и това не я затрудняваше особено.

Коди се усмихна на Люк, когато той погледна към нея.

— Пееш много хубаво Армита — каза Люк. — Ти си голяма рядкост в този град.

— О, благодаря — измърка тя на английски с мексикански акцент. Коди забеляза погледа му и пулса ѝ се ускори. Наложил се да си припомни коя беше и какво правеше. Не можеше да му позволи да я докосне или да я целуне. Коди си спомняше твърде ясно как бе реагирала на прегръдката му и не искаше това да се случи отново. Тя беше тук с него, той изглеждаше заинтересован от нея, така че тя беше постигнала целта си наполовина. Сега трябваше само да го отведе на горния етаж. Останалото щеше да бъде лесно. — Оттук ли си?

— Не. Току-що дойдох.

— С другите ли си? — попита тя и погледна към масата, на която седяха Хадли и Съли.

— Може и така да се каже. Мога ли да ти поръчам нещо? — предложи той.

— Старая се да не пия по време на работа, но тази вечер, с теб... — Тя млъкна и го погледна в очите. — Да. С удоволствие ще изпия едно уиски с теб.

Коди се усмихна, докато приемаше чашата от бармана. Тя отпи от силния алкохол, наслаждавайки се на парещата му топлина. Скоро Люк Мейджърс щеше да бъде неин.

— Искаш ли да седнеш? — попита я той.

— Разбира се, сеньор... Как да те наричам?

— Просто Люк.

— Добре, Люк — отвърна тя с гърлен глас. — Да си намерим маса, на която можем да останем сами.

Той я насочи към една усамотена маса колкото можеше по-далеч от останалите членове на бандата.

— Разкажи ми нещо за себе си — подкани го Коди, когато двамата седнаха един срещу друг в тихото ъгълче.

— Няма много за разказване.

— Защо си дошъл в Рио Нуево?

— За да те чуя как пееш — отговори Люк, без да сваля очи от нея.

— Значи новината, че пея тук, вече се е разнесла толкова надалеч из Тексас, че е привлякла дори известната банда на Ел Диабло да ме слуша? — Тя се усмихна закачливо на лъжата му.

— Колкото си добра, някой ден ще бъдеш световно известна.

Тя кимна.

— Искам да бъда най-добрата в онова, с което се занимавам.

— Вече не си ли?

— Ще видим — каза тя и отпи от чашата си. — Защо си тук, Люк? Сериозно.

— По работа. А ти? Как се озова на такова място?

— Понякога животът просто те отвежда на места, на които дори не си и сънувал, че ще отидеш — отбеляза тя, огледа се наоколо и старателно прикри отвлъчението, което изпитваше към заведението.

— Знам — съгласи се той.

Люк отпи голяма глътка от чашата си и я погледна в очите. Погледите им се срещнаха.

Коди се втренчи в бездната на сините му очи и почувства, че губи самообладание. Тя отпи голяма глътка от чашата си за кураж. Трябваше да бъде много предпазлива с него, защото знаеше какво можеше да се случи, ако му позволеше да я целуне. Трябваше да внимава, много да внимава. Тя си спомни последната им прегръдка и изпи остатъка от уискито си на един дъх.

— Трябва да вървя да се приготвя — каза тя. — Ще бъдеш ли тук, когато свърша?

— Нямам намерение да ходя никъде — отвърна усмихнат Люк. — Ела тук, когато свършиш, и ще те черпя още едно уиски.

— Ще дойда. — Тя се изправи и докосна бузата му. — Това е последното ми изпълнение за тази вечер. Може би след като си изпиеш питиетата...

Тя си тръгна и го остави да размишлява над тази възбуждаща мисъл.

Изпълнението ѝ премина гладко и Коди едва изчака да свърши. Тя слезе от сцената и тръгна право към масата на Люк. Тя едва бе седнала, когато чу зад себе си гласа на Съли. Тръпка на отвращение премина по гърба ѝ, когато бандитът я докосна, вдигна една къдрица от косата ѝ и я потърка между пръстите си.

— Виж ти, Мейджърс, изглежда, че вече си намерил с кого да замениш проповедничката — изломоти с пиянски глас Съли. — При това тази е красавица.

Коди се опита да се държи безгрижно, но само като го гледаше, кожата ѝ настръхваше. Тя вдигна чашата с уиски, която Люк ѝ беше поръчал, и отпи голяма глътка. Коди мразеше Съли и нямаше търпение да си свърши работата, за да не ѝ се налага повече да го вижда. Ако Логан я беше наел да намери него, тя щеше да има проблеми да го залови жив. Коди се обърна и погледна бандита, като се опитваше да не показва, че присъствието му ѝ влияе по какъвто и да било начин.

— Вие с Люк приятели ли сте? — попита учтиво тя.

— Стари приятели сме — изръмжа Съли. — Ако ти омръзне да се занимаваш с него, потърси мен. Ще ти покажа какво значи да си прекарваш добре времето.

— Ще запомня предложението ти, сеньор.

Когато той се отдалечи, тя изпита облекчение и радост. И Люк, и Съли я бяха гледали отблизо, но нито един от тях не бе успял да я познае. Маскировката ѝ бе свършила работа! Сега ако можеше само да примами Люк в стаята си...

— Тук има твърде много хора. Искаш ли да се махнем? Стаята ми е на горния етаж.

Люк се усмихна, но не направи никакъв опит да се помръдне.

— Защо се усмихваш така? — Тя бе очаквала, че той ще скочи веднага след като чуе предложението ѝ. Ако откажеше да се качи в стаята ѝ, на Коди щеше да ѝ се наложи да измисли друг начин да остане насаме с него.

— Усмихвам се, защото поканата ти ме радва. Твоят приятел барманът ми каза да не се надявам, защото ти не каниш мъже горе.

Коди изпита облекчение и се усмихна.

— Не канех... преди да срещна теб. Ти си мъжът с когото искам да бъда тази нощ. — Тя отпи отново от чашата си.

Люк вдигна чашата си я пресуши.

— Да вървим. — Той вдигна бутилката, която беше донесъл на масата, и тръгна след Коди.

Тя го поведе покрай масите, като от време на време спираше да поздрави каубоите. Когато стигна в подножието на стълбището, тя изчака Люк да дойде при нея, преди да тръгне нагоре.

На мнозина от онези, които забелязаха това, им се прииска те да са на мястото на мъжа, който вървеше с Армита. Тя бе отказала на всички, които я бяха пожелали. Редовните клиенти, които посещаваха кантината всяка вечер, никога не я бяха виждали да води клиент в стаята си. Те се питаха завистливо какво толкова имаше Люк, което да липсваше на тях.

Коди отвори вратата на стаята си и изчака Люк да влезе, след което я заключи.

— Мен ли заключваш вътре, или останалите навън?

— Искам те само за себе си — каза тя с дрезгав глас.

— Вече ме имаш — отвърна той с похотлива усмивка, докато оставяше бутилката на масата.

Коди знаеше, че трябва да отбягва опитите му да я повали на леглото, но нямаше как да направи това, без да събуди подозрение у него. Тя беше успяла да го подмами тук, сега оставаше само да си

изиграе ролята. С Андрюс се беше оказало лесно. Той ѝ се бе струвал отвратителен, но Люк...

Той я прегърна и я целуна.

Докосването на устните му накара коленете ѝ да се разтреперят. Коди се беше надявала, че няма да изпита нищо, но се оказа, че бе сбъркала. Всички чувства, които тя отричаше упорито изплуваха, освободени от уискито, което беше изпила. Коди усети как се притиска в Люк и обвива ръце около врата му, за да го придърпа още по-близо. Тя си каза, че след малко щеше да даде знак на Дебнещия призрак и щяха да заловят Люк, но точно сега искаше само да го целува.

Той я стисна по-силно и жената в нея се усмихна доволно. Люк я желаше.

Стаята сякаш се завъртя около нея, докато той я прегръщаше. В страстта му отсъстваше колебанието, което бе проявил, когато я беше прегръщал като сестра Мери. Той беше мъж, който я желаше и не се въздържаше.

Устните му започнаха да се движат върху нейните, караха я да задълбочи целувката и Коди му отвърна със същата страст. Когато най-сетне се отдръпнаха, тя едва успя да си поеме дъх. Втренчи се в него с удивление и не знаеше какво точно трябваше да направи сега. Забеляза бутилката уиски, която Люк бе оставил на масата, вдигна я и отпи една глътка. Горещината на алкохола се разля по вените ѝ, отпусна още повече силата на волята ѝ и намали самоконтрола ѝ.

— Какво имаше предвид онзи мъж, като говореше за теб и някаква проповедничка? — попита Коди, опитвайки се да разбере какво ставаше.

— Просто си говореше, за да се намира на приказка. — Люк се опита да приключи темата, защото тъкмо сега не искаше да мисли за сестра Мери. През краткото време, през което бе целувал Армита, той напълно беше забравил за проповедничката и това беше добре. Някак си не му се струваше правилно да мисли за сестра Мери, докато целуваше Армита.

— Тя е означавала нещо за теб. Защо не ми разкажеш за нея?

Люк вдигна бутилката и отпи. Посегна да я остави обратно на масата, но Коди я взе от ръката му и също отпи. Тя не обичаше алкохола, но тази вечер уискито ѝ се струваше вкусно. В стаята

нямаше столове и двамата седнаха на единия край на леглото, за да поговорят.

— Какво искаш да знаеш? — попита я Люк.

Той се втренчи в Армита и макар да знаеше, че това е пълна лудост, си помисли, че тя му прилича на сестра Мери. Двете изобщо не си приличаха, ако се изключеше фактът, че и двете имаха зелени очи. Иначе бяха различни като деня и нощта. Сестра Мери беше чиста и непорочна. Армита имаше голям опит с мъжете. Сестра Мери беше нежна, любезна и скромна. Армита несъмнено беше фурия. Тя трябваше да бъде такава, за да работи в кантина. Той бе забелязал как тя се справя с тълпата в заведението. Сестра Мери беше руса. Армита имаше гарвановочерна коса. Сестра Мери се обличаше като божия жена, която не се интересува от светските неща. Армита се обличаше така, че да подчертава красотата си и да привлича изпълнените с възхищение погледи на мъжете.

— Коя е била тя? — Въпросът ѝ прекъсна размисъла му за проповедничката. — Къде сте се срещнали?

— В един малък град, който се казва Ел Трахар. Тя беше пътуваща проповедничка, чиято основна цел в живота беше да спасява душата на грешници.

— А успя ли да спаси своята?

Люк се изсмя презрително.

— За моята душа няма спасение, Армита. Тя е по-черна от катран. Особено сега. — Споменът за избитите по време на обира войници се върна с пълна сила и той отново отпи от бутилката. След това я подаде на певицата. — Сестра Мери беше честна, чиста и скромна. Една наистина нежна душа. Тя беше всички онези прекрасни неща, които би трябвало да бъде една жена. Аз не я заслужавах и се радвам, че тя успя да избяга от мен. Имам работа за вършене.

Коди слушаше описанието му за самата нея и ѝ се наложи да отпие отново от бутилката, за да се успокои. Тя осъзна смъртно, че вече не помнеше колко бе пила, но си каза, че все още беше в състояние да се контролира. Нещо, което той бе споменал, я озадачаваше и тя го попита:

— Ти каза, че имаш работа за вършене. Да не би да наричаш язденето с бандата на Ел Диабло работа?

Изражението на Люк потъмня.

— Всъщност, наричам го ад — отвърна грубо той.

Тя забеляза мрачните чувства в погледа му и се запита на какво се дължеше това. Ако Люк наистина беше толкова лош, колкото твърдяха всички, какво значение щеше да има за него какво върши бандата? Дали наистина беше извършил всички онези ужасни неща, които му приписваха?

Объркването ѝ не изчезна. Коди забеляза болката в изражението на Мейджърс и изпита дълбока, непреодолима нужда да му помогне да спре да се измъчва. Мислите за Дебнещия призрак, който чакаше търпеливо сигнала ѝ, избледняха и съвсем изчезнаха. Единственото важно нещо беше да прегръща и целува Люк. Тя го прегърна. Когато целувката свърши и Коди се дръпна назад, за да каже нещо, той я спря.

— Говорихме достатъчно, Армита.

— Знам. Ти каза, че животът ти е ад. — Погледът ѝ улови неговия и го задържа. — Тази нощ ще ти покажа част от рая.

Алкохолът ѝ бе дал кураж и тя наистина мислеше онова, което казваше.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Коди вдигна ръце, улови лицето на Люк и го целуна. Ръцете му се обвиха около тялото ѝ. В този миг логиката и здравият разум, с които тя толкова много се гордееше, се изпариха като утринна роса под парещите лъчи на слънцето. Коди желаше това. Тя желаше Люк.

Когато Люк свали ризата си, Коди протегна жадно ръце към него. Тя не беше забравила гледката на голите му гърди от онази нощ в лагера на бандата и досега не бе осъзнавала колко много ѝ се искаше да го докосва, да прокарва пръсти по мускулите на гърба и раменете му. Той беше образец на мъжката красота — толкова строен, толкова мускулист и силен. Ръцете на Коди се плъзнаха по тялото му и той потръпна. Мисълта, че може да предизвика такава реакция у него, я развълнува и зарадва.

Тя не се възпротиви, когато Люк свали роклята от раменете ѝ и оголи гърдите ѝ.

— Толкова си красива — измърмори той, докато целуваше нежната ѝ плът.

Коди изви гръб при допира на устните му. Чувства, за чието съществуване тя дори не беше подозирала, се пробудиха дълбоко в нея. Тя загуби ума и думата и когато Люк започна да сваля и останалите ѝ дрехи, тя с желание му помогна. Коди остана да лежи съблечена на леглото, докато чакаше той също да се съблече. Люк легна до нея и тя усети тялото му до своето. Той се премести върху нея, дамгоса тялото ѝ със страстта си и тя се отвори под него като цвете под слънцето.

Вълни на удоволствие обляха тялото ѝ когато пръстите му започнаха да се плъзгат по плътта ѝ. Тя беше неопитна в тези неща, но нуждата в нея я караше да се движи срещу него и да иска онова, което само той можеше да ѝ даде. Когато най-накрая Люк се приготви да я обладва, Коди застина от удивление от интимността на допира му.

Люк не знаеше, че тя е девствена, и затова не се погрижи да бъде внимателен. Той смяташе, че тя има голям опит с мъжете, и едва когато влезе в нея и усети как разкъсва доказателството за нейната

девственост, осъзна какво съкровище бе получил току-що. Той застина, както беше навлязъл в нея. Люк бе изненадан от откритието си и се надигна на лакти, за да я погледне. Очите ѝ бяха затворени и по бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Армита? — каза тихо Люк. Сълзите ѝ го накараха да се почувства ужасно. Сигурно я беше наранил, а това бе последното нещо, което бе искал. Той искаше да ѝ достави удоволствие, а не болка.

— Няма нищо. — Тя го погледна и му се усмихна, докато вдигаше ръце, за да го придърпа към себе си. — Всичко е наред.

— Но...

— Желая те, Люк.

Устата му потърси нейната в страстна целувка и двамата се потопиха във водовъртежа на нуждата си. Той не знаеше как така една певица в бар в граничен град можеше да бъде девствена, но сега не беше моментът да мисли за това. Тя го желаше също толкова колкото и той нея. Това беше единственото, което имаше значение.

Люк се опита да се овладее, да не бърза, но скоро страстта му го погълна и той загуби самообладание. Двамата свършиха едновременно. Удоволствието ги заля и ги отнесе в небесата и отвъд тях. А след това остана само чист екстаз докато телата им се сливаха в прегръдка.

— Съжалявам, ако съм те наранил. Не знаех — прошепна Люк, докато я притискаше към себе си.

Коди се усмихна леко и го целуна. Тя бе желала това... бе имала нужда от това... да се слее в едно с него. Тя въздъхна.

— Люк...

След това тя затвори очи и се сгуши до него. Алкохолът беше притъпил сетивата ѝ, а Люк бе угасил треската, която бе бушувала в душата ѝ.

Люк остана загледан в нея известно време. Отдавна не бе виждал невинност от какъвто и да било вид. Само познанството му със сестра Мери го беше убедило, че нежността и добротата все още съществуват. Сега, по някаква необяснима причина, той бе получил подаръка на любовта на Армита. Люк лежеше неподвижно и се наслаждаваше на спокойствието на мига.

Малко по-късно той се измъкна безшумно от леглото. Армита не усети нищо и продължи да спи спокойно. Не му се искаше да си тръгва

по този начин, но бандата трябваше да отпътува преди зазоряване за срещата с мексиканците, които щяха да купят откраднатото оръжие.

Люк се облече бързо и безшумно, след което се обърна и остана загледан в нея известно време. Той си помисли дали да не ѝ остави бележка, но реши да не го прави. Щеше да се върне веднага щом направеха размяната. Той се наведе, целуна я леко и излезе от стаята.

Коди се събуди от слънчевите лъчи, които нахлуваха през прозореца. Ярката светлина я накара бързо да затвори очи и тя остана да лежи неподвижно, като се чудеше на какво се дължи ужасното ѝ главоболие. След малко тя се размърда леко, протегна се и в този миг осъзна, че е гола, и замъглените от уискито спомени за миналата нощ изплуваха в съзнанието ѝ.

— Люк!

Тя седна в леглото и изстена от съжаление за онова, което беше направила снощи. Коди сграбчи одеялото и го притисна към гърдите си, като се опитваше да не обръща внимание на пулсиращата болка в слепоочията си. Къде беше той? Къде беше отишъл? Трябваше да го намери!

Тя се изправи и огледа стаята, но наоколо нямаше и следа, която да показва, че той изобщо бе идвал тук. Люк го нямаше, беше се изпарил и тя бе останала сама и едва сега осъзнаваше какво беше направила.

Коди се втренчи в почти празната бутилка върху шкафа. Тя поклати тъжно глава и разбра, че по-скоро адът щеше да се заледи, отколкото тя да докосне отново алкохол. Тя огледа с отвращение стаята си и се изруга за слабостта си. Тя бе знаела, че е опасно да остава насаме с него. Знаела бе как ѝ влияе той, но въпреки това го беше целунала, а след това беше забравила всичко, освен, че го желаше.

Тя хвърли един поглед на леглото, забеляза свидетелството за изгубената си невинност върху чаршафа и изпита съжаление. Коди седна на леглото и въздъхна, когато в съзнанието ѝ изплуваха спомените за начина, по който Люк я бе любил — допирът му, целувките му, нежността и загрижеността му.

А сега него го нямаше.

Тя го беше изгубила заради собствената си слабост. Коди се зарече, че това няма да се повтори. Довечера щеше да го потърси отново. Щеше да го вкара в стаята си и да го замъкне обратно в Дел

Фуего. Но дори докато си даваше тази клетва, тя си спомняше за усещанията, които предизвикваха у нея целувките му и за огъня на страстта му. Нямаше да ѝ бъде лесно да забрави Люк, нито пък да му устои, когато отново се окажеха сами заедно, но тя щеше да се справи. Имаше работа за вършене.

Денят мина бавно за Коди. Понякога тя крачеше из стаята си и си мислеше, че вечерта никога няма да настъпи. Но най-сетне се стъмни и дойде времето за първото ѝ изпълнение. Тя беше готова. Тази вечер Коди щеше да намери Люк, да го завлече в стаята си, да даде знак на Дебнещия призрак и двамата щяха да го измъкнат от града. Тази вечер. Вече бяха загубили твърде много време.

Докато обмисляше следващия си ход, в главата ѝ се въртеше разговорът ѝ с Логан. Сега тя разбираше защо рейнджърът бе казал, че се съмнява във вината на Люк. Тя също имаше своите съмнения. Но Коди си напомни, че това беше нещо, с което щеше да се справи, когато му дойде времето.

Музиката засвири и тя излезе на сцената готова да направи каквото беше необходимо, за да остане отново насаме с Люк. Тя бе шокирана, когато не забеляза нито Люк, нито останалите членове на бандата. В кантината бяха дошли само редовните клиенти.

Коди не позволи на отсъствието им да се отрази на пеенето ѝ. Тя направи изпълнение, което накара мъжете да я гледат задъхано, и дори след това излезе между масите, за да си поговори с тях. Коди смяташе, че Люк ще се появи за второто ѝ изпълнение, изчака музиката да засвири отново и пак се качи на сцената. Него обаче го нямаше.

Люк си беше тръгнал.

Тя бе имала възможност да го залови и я беше пропуснала.

След последното си изпълнение Коди отиде за малко при каубоите, след което си проправи път до бара, за да си поръча едно питие от Хал.

— На уиски ли си тази вечер? — попита я той.

— Вода — отвърна сериозно тя.

Барманът се разсмя.

— Те бяха страхотни, нали?

— Кои?

— Бандата на Ел Дябло. Всеки път, когато се появят, се плаша до смърт.

— Къде отидоха? — попита безгрижно тя.

— От онова, което чух, щели да се срещнат с някого на два дни път от града. Не знам дали след това ще се върнат или не.

Малко по-късно Коди се прибра в стаята си. Тя определено не беше щастлива.

Джак беше в кабинета на шерифа и разговаряше с Фред, когато отвън се чува възбудени викове.

— Пипнали са един от тях! Мисля, че е Мейджърс! — крещеше някакъв мъж.

Джак и Фред се втурнаха към прозореца и видяха, че по улицата яздеше един ловец на глави, който водеше друг кон с вързан през седлото мъж. Докато двамата стояха и гледаха, гражданите наизскачаха навън от домовете и канторите си. Тълпата се увеличаваше бързо и заобиколи ездачите.

— Да обесим копелето веднага! — извика някой. — Процесът да върви по дяволите!

— Да! Знаем, че е виновен! Да го обесим!

— Ако накараме този да си плати, те ще се замислят, преди да решат отново да ограбят банката ни!

Тълпата изрева одобрително. Хората се притиснаха колкото можеха по-близо до ловеца на глави, когато той спря коня си пред кабинета на шерифа. Беше висок, тъмнокос мъж, брадясал и покрит с прах от дългия път. Той отиде до втория кон и свали пленника си от седлото.

Фред тръгна напред, за да огледа по-добре лицето на вързания мъж.

— Кого водиш, приятелю? — попита той.

— Водя Люк Мейджърс и си искам хилядата долара — отвърна мъжът и бутна пленника си към Джак и Фред.

— Това е Мейджърс! — извика някой.

Викът му беше подхванат от останалите и настроението на тълпата се влоши. Хората тръгнаха напред с намерението да докопат мъжа, за когото вярваха, че е хладнокръвен убиец.

Джак осъзна какво щеше да се случи. Той измъкна револвера си и тръгна напред, за да покрие пленника. Когато го погледна в лицето,

рейнджърът моментално разбра, че това не беше Люк.

— Това не е Мейджърс! — извика той, но тълпата беше твърде ядосана, за да се вслуша някой в думите му. Той се обърна към Фред. — Вкарай ги вътре. Аз ще се оправя.

Той застана срещу тълпата с револвер в ръка и хората замръзнаха по местата си. Въпреки че по лицата им все още се четеше гняв, те знаеха, че тексаските рейнджъри са хора, които не можеха да бъдат подценявани, когато извадеха оръжието си.

— Ако се наложи, ще използвам този револвер, за да ви спра. Направете както ви каза Фред и си вървете по домовете.

— Той е убиец!

— Току-що видях мъжа, който беше доведен от ловеца на глави, и той не е Люк Мейджърс.

— Лъжеш! — извика някой.

Джак се обърна и погледна заплашително към посоката, от която бе дошъл викът. Когато заговори, тонът му беше студен.

— Никой в града не иска Мейджърс повече от мен. Само че това не е той. А сега се махайте отгук, освен ако не искате утре да присъствате на погребението на някого от вас.

Те усетиха, че Джак говореше сериозно, и отстъпиха с недоволно мърморене.

Когато Джак се увери, че тълпата се беше разпръснала, той влезе в кабинета на шерифа, за да разбере какво си мислеше, че прави този ловец на глави.

— Този тук не е бандитът, когото търсим — казваше Фред.

— Казвам ти, че това е Люк Мейджърс! — спореше Гари Рийд, ловецът на глави. — Погледни го — той отговаря на описанието!

— Познавам Мейджърс и това не е той — потвърди Джак, когато влезе при тях.

— Но той прилича на него! И се опита да избяга от кръчмата в Сан Анхело, когато тръгнах след него! — Гари Рийд беше бесен при мисълта, че си беше загубил времето.

— От дни се опитвам да му кажа, че не съм Мейджърс, но той не ме слуша! — обади се в своя защита мъжът. — Казвам се Уолт Кинсел.

— Е, Уолт Кинсел, търсят ли те за нещо някъде? — попита Джак, докато се приближаваше към него и се питаше защо той беше побягнал от Рийд.

Кинсел изглеждаше засрамен.

— Търсят ме, но не законът.

— Какво означава това, по дяволите? — попита Рийд.

— Мислех, че може да ме гониш, защото оставих едно бременно момиче в Остин. Баща ѝ заплаши, че ще тръгне да ме гони, затова си помислих, че е изпратил теб.

Фред беше отвратен.

— Може би ще му изпратя телеграма, за да го уведомя, че си тук. Дотогава ще те държа заключен в някоя килия, докато той не дойде тук със свещеник.

— Нямаш право да правиш това с мен!

— Той е прав — каза Джак. — Пусни го. Господин Рийд, съжалявам, но не сте довели човека, когото търсим.

— Все още не съм се отказал. Ще се върна. — Ловецът на глави излезе ядосано от стаята.

Кинсел изчезна още щом го развързаха.

— Размина ни се на косъм — каза Фред, като си мислеше колко бързо се беше събрала тълпата и колко враждебно се бяха настроили гражданите.

— Така е — съгласи се Джак. — Това изобщо не ми харесва. Люк е невинен, докато не бъде доказано противното. Никой не го е видял да застрелва Сам Грегъри или заместник-шерифа.

— Да, но имаме свидетели, които твърдят, че той е застрелял Харис.

— Свидетелите може да грешат.

— Защо си толкова убеден, че не е бил той? Целият град вярва във вината му, а, честно казано, и аз съм съгласен с тях.

Джак погледна новия шериф, забеляза изражението му и разбра, че Фред наистина вярваше във вината на Люк.

— Грещиш, Фред.

— Откъде си толкова сигурен? — Фред се намръщи и го изгледа подозрително. — Чакай малко... Докато говореше с Рийд, ти каза, че познаваш Мейджърс. Колко добре го познаваш?

В продължение на много дни Джак бе обмислял дали да се довери на Фред или не. Сега обаче знаеше, че трябваше да му каже истината. В града беше твърде опасно. Ако някой ловец на глави доведеше Люк, когато Джак не бъдеше наблизо, гражданите може би

щяха да го обесят веднага и той нямаше да бъде в състояние да помогне на приятеля си. Настроенията в града не му бяха по вкуса и той трябваше да направи нещо. Но преди всичко му трябваше съюзник, който да му помогне да опази Люк, ако той бъдеше заловен и доведен в Дел Фуего.

— Трябва да ти кажа нещо, което никой друг освен мен не знае. Но преди това искам да ми дадеш думата си, че няма да го разкажеш на никого. От това зависи животът на много хора.

Фред се втренчи озадачено в него.

— Имаш думата. Какво имаш да ми казваш?

Джак му разказа набързо какво се бе случило преди бягството на бандитите от затвора.

— Но той е застрелял Харис! — възрази недоверчиво шерифът.

— Грещиш. Бандитът извадил револвера си, Люк извадил своя и започнали престрелка. Бандитът, а не Люк застрелял Харис. Люк е бил в банката, за да иска заем, а не за да я обира.

Фред поклати объркано глава.

— И през цялото това време ти чакаш вест от него?

— Ако той може да открие самоличността на Ел Диабло и да ме уведоми за това, ще го направи. Тогава ще можем да приключим веднъж завинаги с тази банда. Но трябва да защитаваме Люк с всички средства.

Известно време Фред не каза нищо.

— И Сам не ми повярва отначало.

— Ти май наистина вярваш на Мейджърс.

— Бих му поверил живота си, а в момента той е поверил своя на мен.

— Ще запазя тайната и ако Мейджърс бъде заловен, ще се погрижа да бъде в безопасност, докато ти дойдеш тук.

— Ще уведомя и капитана си, просто за всеки случай. Не искам да стане някаква грешка с Люк. Той работи за нас, а не против нас.

Фред кимна и двамата си стиснаха ръцете.

Много по късно същата нощ Елизабет лежеше прилепила тяло до Джак и се радваше на близостта му. Той беше чудесен любовник и тя нито веднъж не бе изпитала съжаление, че споделяше леглото му. Той изглеждаше заспал. Тя не искаше да губи нито минута от малкото време, с което разполагаха, и сложи длани върху гърдите му, след

което ги остави да се плъзнат надолу, докато най-накрая успя да привлече вниманието му.

— Спеше ли? — попита гърлено тя, докато го възсядаше.

— Не, почивах си. Ти ме изтощаваш, жено — каза с усмивка той, докато тя се отъркваше в него.

— Е, ако си твърде изморен...

Тя се престори, че се надига, но Джек сграбчи бедрата ѝ и я притисна обратно надолу.

— Не съм казвал, че съм твърде изморен. — Той се ухили. — Никога не съм твърде изморен за теб.

Той се опита да се претърколи и да се озове отгоре ѝ, но тя не му позволи. Елизабет се наведе напред и му предложи гърдите си, след което започна да го язди. Тя контролираше играта им. Тя определяше бързината. Тя го приближаваше до върха, след което спираше достатъчно, за да намали възбудата му и да го остави подивял от страст. Тя искаше да го пороби със страстта си. Едва тогава той щеше да ѝ даде онова, от което тя имаше нужда... което искаше. Те достигнаха заедно до върха и Елизабет се отпусна в прегръдките му. Дватамата останаха да лежат задоволени и изтощени.

Малко по-късно тя повдигна въпроса, който я измъчваше.

— Имаш ли някакви новини за бандата?

— Днес имаше малко вълнение край затвора. Един ловец на глави се появи и каза, че е заловил Мейджърс.

Тя го погледна с надежда.

— И?

— Не беше той. Беше довел друг човек, но когато се чу, че води Мейджърс в града, за малко да избухне бунт.

— Значи нямаш никакви новини?

— Не, но напоследък мисля много за бандата на този Ел Диабло. Започвам да се питам дали той няма информатор с големи връзки в града или във форта. Как иначе са успели да разберат точната дата на пристигането на пратката с оръжие?

— Може би не са знаели — предположи тя. — Може би просто са си държали очите на четири и са извадили късмет.

— Възможно е, но не мисля така. Тази банда е твърде умна, за да се довери на случайността.

— Как ще ги заловите? Градът иска справедливостта да възтържествува. Затова и хората са толкова ядосани.

Той обвини ръце около нея.

— Знам и съжалявам, че събитията се развиват толкова бавно. Правя всичко по силите си. Просто трябва да имаме търпение. Има неща, за които не знаеш.

— Така ли? — Елизабет го погледна въпросително. Джак замълча известно време, като се питаше дали да не ѝ каже, за да повдигне малко духа ѝ. Най-накрая ѝ отговори.

— Причината да остана толкова дълго в града е, че имам вътрешен човек в бандата. Когато той успее да узнае кой е Ел Диабло, ще се свърже с мен и тогава ще заловим цялата банда. Дотогава просто трябва да стоя тук и да чакам.

Елизабет го погледна с уважение.

— Колко умно! Не знаех, че си направил такова нещо. Сигурно ти е трудно да чакаш така.

— Не е лесно и не му се вижда краят. Просто се надявам всичко да си дойде на мястото, за да мога да ти помогна и да заловя Ел Диабло. Искам да спра него и бандата му, преди да са наранили още някого.

— Ако някой може да се справи, това си ти, Джак. — Тя се наведе и го целуна.

Не му трябваше втора покана. Те продължиха да се любят, докато най-накрая Елизабет не се измъкна от леглото, за да се прибере у дома си.

Водена от Хадли, бандата влезе в скривалището на мексиканците. Люк яздеше отпред с намерението да чуе колкото може повече имена, места и подробности от предстоящите преговори.

— Карлос! Здравсти! — извика Хадли, когато спря коня си пред тежковъоръжените бандити, които ги очакваха пред дома на водача си. Тези мексиканци имаха славата на също толкова жестоки хора, колкото бяха и бандитите на Ел Диабло, и Хадли се държеше с тях с уважение. — Отдавна не сме се виждали, приятелю.

— Така е, амиго — отвърна мексиканецът и огледа бързо ездачите, които придружаваха Хадли. — Но сърцето ми се къса. Къде е

твоята дяволски красива сестра? Очаквах с нетърпение отново да се срещна с нея. Да не би известният Ел Диабло да е спрял да язди със собствената си банда? За втори път идваш при мен, а тя не е с теб.

Хадли се усмихна, но не беше доволен, че Карлос бе казал толкова много пред Люк.

— Ел Диабло е зает да планира следващия ни удар.

— О, Хадли, да не би най-сетне да признаваш, че тя е мозъкът на бандата ви?

— Най-сетне ли? — Той се разсмя хладно на обидата. — Та кога сме го отричали? Защо иначе ще се наричаме бандата на Ел Диабло? Ела, да пийнем по едно и да си поговорим за старите времена, преди да се заемем с работата.

Хадли потупа Карлос по гърба и двамата поведоха останалите към място, на което щяха да могат да седнат и да си поговорят.

Люк слезе от коня си и последва Карсън и Джоунс. Мозъкът му обмисляше трескаво онова, което беше научил току-що. Ел Диабло беше жена! Но коя? Той бе изпълнен с напрежение. Люк знаеше, че едва ли щеше да се доближи повече до самоличността на водачката на бандата и че трябваше да се върне в Дел Фуего и да каже на Джак какво беше научил.

— Жена! Идеята беше възмутителна, но и същевременно невероятно умна. Кой друг би се справил по-добре да се вслушва незабелязано в разговори и да предава информацията на Хадли? Това беше идеалният сценарий. Никой не би заподозрял, че водачът на жестоката банда е жена. Люк не можеше да си представи как една жена може да бъде толкова хладнокръвна убийца, но това нямаше значение. Сега имаше значение единствено това, че той можеше да помогне на Джак да я залови и че трябваше да се свърже възможно най-бързо с приятеля си.

Люк осъзна, че нямаше да му бъде лесно да се измъкне от бандата. Когато го направеше, трябваше да се увери, че ще има голяма преднина, ако не искаше бързо да стане храна на лешоядите. А мъртъв нямаше да може да помогне на Джак.

Люк внимаваше да не изпъква и да не привлича вниманието. Той говореше малко, наблюдаваше внимателно всичко, което ставаше около него, и чакаше нетърпеливо сделката да бъде сключена. На няколко пъти през последните ден и половина той се бе улавял, че

мисли за красивата Армита и се бе оказало трудно да я пропъди от мислите си.

Невинността ѝ го беше изненадала и зарадвала. Не му харесваше, че се беше наложило да я напусне така посред нощ, но не бе имал друг избор. Люк щеше да се зарадва да се срещне отново с нея. Тя се беше оказала единственият светъл лъч в живота му напоследък.

Коди се срещна с Дебнещия призрак на едно усамотено място в покрайнините на града. Никой не обръщаше голямо внимание къде ходеше тя през деня, а тъй като бандата не беше в града, тя не се тревожеше особено, че може да бъде забелязана с индианеца.

— Няма ли новини за тях?

— Не. Хал не знае дали ще се върнат изобщо — не че мога да отида и да го попитам направо. Той каза, че се радвал, че ги няма, но момичетата искат те да се върнат, защото харчат много пари.

— А ти? — попита той, тъй като инстинктивно осъзнаваше, че този път нещо беше различно.

Коди не беше казала на Дебнещия призрак какво се беше случило онази нощ. Тя му бе казала само, че не бе успяла да примами Люк в положение, от което да успее да го залови. Досега индианецът никога не бе имал причини да се съмнява в правотата на преценките ѝ и този път не бе направил изключение.

— Какво искаш да кажеш?

— Този означава нещо за теб.

— Не, аз...

— Личи си по очите ти — заяви той. Дебнещия призрак я познаваше твърде отдавна и четеше в душата ѝ като в отворена книга.

Коди въздъхна раздражено.

— Когато Логан ме нае, ми каза, че причината да иска Люк да бъде заловен жив е, че има съмнения във вината му. Аз също се съмнявам. В него има нещо, което не подхожда на тази банда. Виж само как се държа той, откакто го намерихме. Първо ме спаси от Съли в Ел Трахар, въпреки че това не беше негов проблем и можеше да не си помръдне пръста. Ако не се беше намесил, сега може би и двамата щяхме да сме мъртви. След това миналата нощ говорих с него. Той

каза, че е с бандата, защото имал работа за вършене. Когато се опитах да го накарам да ми каже нещо повече за това, той каза, че да язди с бандата било ад. — Коди погледна към равнината. — Мястото му не е при тези хора. Знаем, че е стрелец, но сърцето ми подсказва, че не е хладнокръвен убиец.

— Ще заловиш ли Мейджърс?

Това беше въпросът, който я измъчваше от дни. Тя беше дала на рейнджъра думата си, че ще му доведе Мейджърс жив. Ако не го направеше, някой друг ловец на глави можеше просто да го застреля и едва след това да почне да задава въпроси. Коди знаеше как трябваше да постъпи — заради Люк и заради себе си.

— Нямам избор. Дадох думата си на Логан. Ще заловя Мейджърс.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Коди беше стигнала до средата на последното си изпълнение, когато Люк и останалите от бандата се завърнаха. Тя не можа да повярва на тръпката, която премина по тялото ѝ, когато го видя да влиза в кантината. Той изглеждаше мръсен и изморен, но погледът му не слизаше от нея и тя усети горещината му чак от другия край на помещението. Коди свърши изпълнението си под въодушевените аплодисменти на клиентите и тръгна към Люк, който се беше изправил до бара.

— Липсваше ми — каза тя.

— Трябваше да се погрижим за една работа, но вече се върнахме.

Коди изпита отчаяна нужда да го докосне и положи ръка върху гърдите му. Тя усети мощното туптене на сърцето му под дланта си и вдигна изпълнения си с копнеж поглед към него.

— Искаш ли да се качиш горе?

— Много.

— Мога да ти уредя една гореща вана.

— Искам нещо повече от вана. — Гласът му беше тих и приличаше на ръмжене.

Коди се усмихна и остави ръката си да се плъзне по-надолу. Докато беше работила под името Далила, тя бе забелязала как барманката Кенди бе правила това с каубоите в кръчмата. Коди си спомняше, че това действие безотказно бе привличало вниманието на мъжете. Така стана и този път.

— Донеси си бутилка. Ще отпразнуваме завръщането ти в стаята ми.

Люк си взе нещата и тръгна след нея. Нещата се нареждаха идеално. Той щеше да тръгне с нея, сякаш всичко беше нормално, но при първа възможност щеше да се измъкне и да се махне от това място и от бандата. Предложението ѝ за една гореща вана след дългите часове, които беше прекарал на седлото, му се струваше доста добро, а мисълта за онова, което щеше да последва, го възбуждаше.

На Коди не ѝ се нравеше онова, което щеше да направи, но нямаше как да го избегне. Тя имаше едно флаконче с течност, която двамата с Дебнещия призрак използваха, за да упоят някои затворници, и докато помагаше на Люк да се изкъпе, щеше да излее част от съдържанието му в уискито на Мейджърс. Само след няколко минути той щеше да заспи и с помощта на индианеца те скоро щяха да бъдат на път за Дел Фуего.

Не им отне много време да вкарат ваната в стаята ѝ и да я напълнят с вода. Това не беше най-горещата баня в живота на Люк, но точно сега това нямаше голямо значение. Той искаше само да се изкъпе колкото може по-бързо и да обладае Армита.

Но, както изглежда, тя имаше други планове. Той видя, че тя го наблюдава, докато се събличаше, и се усмихна, когато тя намали осветлението до леко мъждукане на лампата. Люк влезе във ваната и седна, готов да започне веднага да се мие. Тя обаче го спря.

— Облегни се. Отпусни се. — Коди приближи една малка маса до него и сложи върху нея чаша с уиски.

Люк се облегна доволно назад и изпъшка. Миналата вечер тя му беше показала част от рая и по всичко личеше, че тази нощ му предстоеше да види още една част. Тази мисъл му се стори твърде привлекателна. Армита беше страстна жена, която знаеше как да задоволи един мъж. Времето, прекарано с нея, беше тъкмо онова, от което се нуждаеше той, и когато свършеха, той щеше да направи необходимото. Засега обаче Люк смяташе да изчака и да се наслади на преживяването си, защото ако го забележеха да излиза твърде рано от стаята ѝ, това можеше да предизвика неудобни въпроси.

— Искаш ли да ти измия гърба? — попита тихо тя и застана зад него.

— Можеш да ми измиеш каквото пожелаеш — отвърна той със закачлива усмивка, докато я поглеждаше през рамо.

— В такъв случай ще започна оттук, докато ти се отпускаш. Пийни си — подкани го тя и погледна към чашата с уиски.

— След малко. — Люк въздъхна и се наведе напред, за да ѝ позволи да изтърка гърба му. — Точно сега искам да се поотпусна. — Той нямаше никакво намерение да прекалява с пиенето тази вечер. Онова, което беше намислил, бе свързано с твърде много рискове и той трябваше да бъде трезвен, ако искаше да се справи.

Коди се вцепени за миг. Тя обаче нямаше друг избор, освен да продължи да разиграва сценария, който беше съставила. Поне беше успяла да остане насаме с Люк. Сега оставаше да го накара да изпие проклетото уиски.

Тя потопаи кърпата във водата, насапуниса я добре и започна да търка гърба му. Раменете му бяха мощни и мускулите му се стягаха под допира ѝ. Гледката беше невероятна и Коди не бързаше много.

— Така е добре — каза Люк. — Нали няма да спреш?

— Какво имаш предвид?

Ръката му се стрелна, уви се около кръста ѝ и той я придърпа към себе си.

— Имам и други части, които могат да се възползват от вниманието ти.

Коди се разсмя гърлено, коленичи до ваната и изстиска кърпата. Тя се опитваше да не гледа към интимните му части, беше вперила очи в гърдите му и се стараяше да гледа над равнището на водата.

— Наистина трябва да пийнеш. Само така ще успокоиш напрежението, което усещам у теб — каза тя.

— Има само едно нещо, което ще намали напрежението у мен.

Тя погледна Люк и бе изненадана от горещината на погледа му. Коди замръзна на мястото си, омагьосана от желанието, което прочете в очите му.

Люк се наведе към нея, плъзна едната си ръка зад тила ѝ и я дръпна към себе си. Устните му се впиха страстно в нейните и той я вдигна на ръце. Люк излезе от ваната, тръгна към леглото и я сложи върху чаршафа.

Хадли седеше на една маса в кантината заедно с останалите членове на бандата. Когато започна да чете бележката, която пратеникът току-що му беше предал, лицето му прие сериозно изражение. Когато вдигна поглед от листа към мъжа, който бе донесъл бележката, очите му гледаха диво и заплашително.

— Можеш да си вървиш — каза той.

Мъжът изчезна бързо. Личеше си, че новините не бяха добри. Той знаеше всичко за бандата и не му се искаше да бъде наблизо, за да разбере какво предстоеше да се случи.

— Какво има, Хадли? — попита Джоунс, който забеляза едва сдържания гняв на лицето на Хадли.

— Изглежда, че трябва да се погрижим за един малък проблем — отвърна той и хвърли бележката на масата, за да бъде прочетена от останалите.

Съли я докопа пръв и я прегледа набързо. Когато погледна към Хадли, на лицето му беше изписана хищническа усмивка.

— Копелето е мое.

— Кой е твой? За какво става дума? — Джоунс издърпа листа от ръцете на Съли, който междувременно беше станал от мястото си.

— Отдавна очаквам този момент и смятам да се позабавлявам добре.

— Ще ти помогна! — предложи Джоунс.

— Не! — срязва го Съли. — Аз ще убия Мейджърс. Той си го търси от седмици и времето за разплата настъпи.

— Не искаш ли някой да дойде с теб за всеки случай? — попита Джоунс.

Погледът на Съли беше страховит.

— Нямам нужда от помощ — нито от теб, нито от някой друг. Стойте си тук и гледайте някой да не тръгне след мен. Може да се позабавя малко. Това може да се окаже интересно.

— Добре — каза Джоунс. Той не виждаше причина да си навлича гнева на Съли за такава дреболия. Ако той искаше да убие Мейджърс, Джоунс нямаше нищо против.

— Мейджърс е мой. — С тези думи бандитът погледна към бармана. — Коя е стаята на певицата?

— В дъното на коридора — отвърна Хал, който знаеше, че няма смисъл да се опитва да лъже. Той се интересува само от собственото си оцеляване и искаше да доживее до следващия ден.

Съли тръгна по стълбите.

— Съли — извика Хадли след него.

— Да? — Той се спря и погледна назад.

— Гледай да го направиш както трябва. Искам го мъртъв. Този път няма място за грешки. — Хадли си спомняше колко много неща беше изпуснал Карлос пред Мейджърс. Сега Мейджърс знаеше, че Ел Диабло е жена, и те не можеха да му позволяват да напусне бандата с тази информация.

Съли кимна и продължи да върви нагоре.

Беше късно и в коридора на втория етаж нямаше жива душа. Бандитът тръгна безшумно към дъното. Това щеше да бъде изненада... голяма изненада.

Коди знаеше, че трябва да се противопостави на Люк. Въпреки че всяка негова целувка и милувка я докарваха все по-близо до загубата на самообладание, предупредителният глас в съзнанието ѝ не спираше да ѝ напомня, че не може да си позволи да повтори отново грешката си. Но макар да знаеше, че трябва да го спре, тя не можеше да събере достатъчно сили, за да му откаже. Коди знаеше, че трябва да направи нещо, за да отвлече вниманието му, да го накара да започне да пие и да говори, но с всяка страстна целувка губеше повече и повече от здравия си разум. В нея се надигаше силна горещина, която я караше да иска той да продължава, да не спира...

Люк се претърколи заедно с нея и тя се озова отгоре му. Тогава Коди осъзна, че ѝ се удава възможност да се измъкне поне за малко. Тя го целуна страстно и се освободи от прегръдките му.

— Къде отиваш? — попита той с блестящи от страст очи.

— Помислих си, че може да поискаш едно питие, докато се събличам — отвърна тя с дрезгав глас, докато вървеше към масата, за да вземе чашата му.

Люк се надигна на лакти.

— Единственото нещо, което искам сега, е...

Той не можа да довърши. Заключената врата се отвори с трясък и Съли се появи в стаята с револвер в ръка.

— Мой си, копеле мръсно! — изрева бандитът.

Люк реагира инстинктивно, като се хвърли на земята, за да се прикрие, ругаейки мислено факта, че беше гол, а револверът му не беше наблизко.

Коди реагира хладнокръвно и смъртоносно. Тя сграбчи револвера на баща си от мястото, на което го беше скрила върху шкафа, и изстреля един куршум, който улучи Съли в гърдите. Той бе отхвърлен назад, удари се във вратата и я затвори.

— Армита? — На Люк не му бяха убегнали бързината и точността ѝ. — Добре ли си?

— Добре съм — отвърна Коди през стиснати зъби. Тя мразеше убийствата, но знаеше, че понякога това беше единственият начин човек да спаси живота си. Нищо чудно, че баща ѝ я беше обучил толкова добре да запазва самообладание и да реагира бързо в неочаквани ситуации.

— Съли?

— Мъртъв е.

— Трябва да се махна оттук — каза Люк, докато ставаше и започваше да се облича бързо. — Те ще дойдат да го потърсят.

— Идвам с теб.

Люк се спря и я погледна. За миг той си помисли да я остави в кръчмата, но след това се сети, че тя беше натиснала спусъка. Ако бандитите научеха за това, щяха да я убият, без да се замислят.

— Можеш ли да яздиш в тази рокля?

— Изглежда, че скоро ще разберем — отвърна тя. — Помогни ми.

Люк отиде до нея и двамата издърпаха тялото на Съли встрани от вратата, след което го подпряха на нея така, че да забавят всеки, който се опиташе да влезе в стаята.

— Да се махаме оттук.

Люк закопча колана с револвера си, облече бързо ризата си и сграбчи шапката си. Той бе имал намерението да си тръгне тази нощ, но не беше планирал да го направи точно по този начин. Люк отиде до прозореца и го отвори широко. След като се изкачи върху козирката над верандата, той се обърна, за да помогне на Армита.

Коди се бе забавила само колкото да облече блузата си върху голите си рамене и да скъса множеството дантелени украси на роклята. Тя сграбчи малката си чанта и натика револвера на баща си в нея. След това пое ръката на Люк и се измъкна през прозореца. Затвори го зад себе си и се промъкнаха бавно и безшумно към най-тъмната част на сградата. Люк скочи на земята и вдигна ръце, за да поеме Армита.

— Имаш ли кон?

— В конюшнията е — прошепна тя в отговор. Той кимна.

— Не знам с колко време разполагаме. Трябва да се махнем оттук много бързо. Иди в конюшнията. Ще взема коня си и ще се срещнем тук.

Коди се отдалечи бързо, като се придържаше към сенките, които хвърляха сградите. Тя се надяваше, че Дебнещия призрак бе наблюдавал стаята ѝ и бе видял всичко, тъй като Коди нямаше достатъчно време да го потърси или да му изпрати съобщение.

Когато Люк стигна до тъмната, пуста конюшня, Коди вече оседлаваше коня си. Няколко минути по-късно двамата напуснаха града.

През останалата част на нощта Коди и Люк яздиха колкото можеха по-бързо. Небето беше ясно и луната хвърляше достатъчно светлина, за да им позволи да виждат накъде се движеха. Те спираха само колкото да дадат възможност на конете си да си починат, след което продължаваха отново, без да си дават лукса да се замислят; те знаеха само, че трябваше да яздят колкото можеха по-бързо, ако искаха да оцелеят.

Едва малко преди разсъмване Коди повдигна въпроса накъде се бяха запътили, тъй като бе забелязала, че Люк ги води на изток.

— Ако рейнджърите те търсят, няма ли да бъде по-добре да яздим по-навътре в Мексико вместо на изток? Къде отиваме?

— В Дел Фуего. Това е единственото място, на което ще бъдем в безопасност. Там имам приятел.

Коди не можеше да повярва на късмета си. Нещата се нареждаха идеално. Люк яздеше точно там, където тя искаше да го отведе. Оставаше само тя да го залови, когато приближаха града.

— Твоят приятел ще успее ли да те спаси не само от бандата, но и от закона?

Изражението му беше мрачно и той не ѝ отговори. Просто продължи да язди. Трябваше да стигне до Джак колкото се можеше по-бързо.

Хадли и останалите бандити бяха шокирани, когато разбраха, че Съли е мъртъв, а Люк и певицата са изчезнали.

— Да тръгнем след тях! — извика трескаво Джоунс, на когото му се искаше да види Мейджърс мъртъв за това, че се беше опитал да ги предаде.

— Да тръгваме. — Хадли беше вбесен не само защото Мейджърс се беше измъкнал, но и защото Съли се беше оказал достатъчно глупав

да позволи да бъде убит, след като Ел Диабло беше предупредил хората си колко опасен беше стрелецът.

Хадли поведе бандата след бегълците, но тъмнината им пречеше. През деня те вероятно щяха да успеят да проследят Мейджърс и певицата, но след няколко часа опити да яздят по следите им, бандитите се отказаха. Нищо нямаше да спечелят, ако бъдеха открити. Те бяха обявени за издирване и колкото повече навлизаха в Тексас, толкова по-голяма ставаше вероятността да бъдат разкрити.

Хадли дръпна юздите на коня си и останалите се събраха около него. Той изпитваше облекчение, че бяха разкрили Мейджърс, преди стрелецът да беше успял да научи твърде много, но все още искаше да го види мъртъв.

— Какво искаш да направим? — попита го Джоунс, който беше готов да продължи преследването.

— Искам ти и Карсън да тръгнете към каньона. Кажете на останалите какво се случи и да си държат очите на четири. Останалите се връщайте в Рио Нуево и чакайте.

— Ти къде отиваш?

— Да разкажа на Ел Диабло какво стана. Останете в Рио Нуево, докато не ви потърся.

Джак седеше срещу генерал Ларсън в кабинета на генерала във форт Томпсън, откъдето бяха откраднати оръжията. Войниците на Ларсън бяха избити по време на обира и той желаше бандата, която беше отговорна за това, да бъде заловена час по-скоро.

— Мисля, че този човек е много по-умен, отколкото го мислят — казваше Джак, след като бе информирал генерала за всичко, което знаеше за бандата. — Убеден съм, че Ел Диабло има информатор, който знае какво става тук, или пък е близък на човек, който знае това.

— Нападението им е било организирано идеално — съгласи се Ларсън. — Хората ми са били заварени напълно неподготвени.

— Точно затова искам да знам имената на всички, които са знаели за доставката.

Генералът изброи набързо всички от форта, които знаеха деня на пристигането на пратката с оръжие.

— А в града? Да сте говорили с някого в града?

Генералът се умълча, докато се опитваше да си спомни разговорите си с всички цивилни.

— Споменах за доставката на няколко от най-близките си приятели, но това беше преди доста време.

— И те са...? — Джак беше готов да си запише имената им.

Изражението на Ларсън се помрачи.

— Казах на Сам Грегъри и Джонатан Харис една вечер. Може да съм споменал и на Фред Халоуей.

Джак кимна и си записа имената.

— Благодаря. Можете ли да си спомните някой да е чул разговорите ви или да е имал достъп до информацията за пратката?

Генералът поклати глава.

— Никой, ако се изключи жена ми.

Джак стана и се ръкува с него.

— Благодаря ви за помощта.

Докато яздеше обратно към града, рейнджърът беше разтревожен. Той беше убеден, че Ел Диабло имаше достъп до вътрешна информация. Разговорът му с Ларсън не му беше помогнал с нищо. Сега поне Джак знаеше кой бе разбрал предварително за доставката. Той не предполагаше каква връзка щеше да открие между обира и имената, които беше научил, но нямаше намерение да се отказва да я търси. Тази банда не подбираше целите си случайно, както бе предположила Елизабет. Някъде във всичко това имаше нещо, което можеше да му позволи да разгадае загадката, и Джак вярваше, че когато откриеше какво бе, то щеше да му даде пряка връзка с бандата, а може би дори и със самия Ел Диабло.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Беше почти тъмно и докато се грижеше за коня си, Коди почувства колко бе изтощена. Не ѝ се случваше често да си признае, че бе стигнала до границите на възможностите си, но сега нямаше как да отрече това. Ако беше облечена в обичайните си дрехи, ездата нямаше да ѝ се струва толкова трудна, но в дрехите на Армита си беше истинско изпитание. Когато се погрижи за коня си, тя изстена тихо и седна на земята.

Люк я чу и погледна към нея от мястото си.

— Добре ли си? — попита я загрижено той. Тя беше необикновена жена. Люк не познаваше много мъже, които бяха в състояние да поддържат темпото му от последните двадесет и четири часа.

— Не съм сигурна — отвърна уморено тя. Гласът беше на Армита, но мислите си бяха на Коди. Толкова много неща се бяха случили за толкова кратко време. Тя се надяваше, че Дебнещия призрак бе станал свидетел на бягството им, но не можеше да бъде уверена, че индианецът ги следваше, докато не го видеше с очите си.

Люк остави коня си и коленичи до нея. Той не можа да се въздържи и улови лицето ѝ между дланите си.

— Ти си прекрасна жена, Армита. Ти ми спаси живота.

Коди се опита да му се усмихне, но погледът ѝ беше мрачен.

— Какво има?

Тя си пое дълбоко дъх. Изтощението, физическо и емоционално, я беше отслабило.

— Досега не ми се е налагало да убивам човек.

Люк забеляза болката в очите ѝ и я притисна към себе си, за да я защити от угризенията на съвестта, които тя несъмнено изпитваше.

— Да убиеш човек, е нещо ужасно. Никога не можеш да свикнеш с това, без значение дали си убил, за да спасиш собствения си живот. Това просто те променя завинаги.

— Говориш от личен опит — каза тя, доловила вълнението в гласа му.

— Убивал съм хора, но винаги само за да оцелея. Това не ме радва, нито пък ме кара да се гордея и съжалявам, че ти се замеси в моите проблеми със Съли. Не знам какво му беше станало, но не съжалявам за смъртта му. Ако вниманието ми не беше толкова отвлечено от прекрасната жена, с която щях да се любя, щях да бъда подготвен за появата му.

— Значи животът ти винаги е такъв? — попита тя и вдигна очи, за да го погледне. — Винаги ли живееш в постоянен страх, без да знаеш какво може да ти се случи в следващия момент?

— Това продължава вече повече от десет години.

— Но как издържаш? Никога ли не ти се е искало да водиш спокоен живот?

Той я погледна.

— Опасно е да желаяш онова, което никога не можеш да имаш.

— Можел си да напуснеш бандата и да се установиш някъде — каза искрено тя, тъй като виждаше, че в него има много доброта и не ѝ харесваше, че той се движеше с хора като Съли и останалите.

— Но тогава никога нямаше да те срещна — отвърна Люк с надеждата да отвлече вниманието ѝ от тази тема. Не му се искаше да мисли за ранчото си. Не точно сега. — Ако не беше ти, сега щях да съм мъртъв. Благодаря ти.

Коди повдигна треперещи устни към неговите.

— Радвам се, че те спасих — прошепна тя.

Когато целувката свърши, Люк я притисна към себе си и двамата останаха прегърнати известно време; след това се отдръпнаха и се заеха да подреждат лагера си. Тази вечер не можеха да си позволят да запалят огън, нито пък да тръгнат на лов. Те не знаеха дали бандата беше тръгнала след тях и ако да, колко близо беше. Люк не искаше да издаде местоположението им със светлина или изстрел.

След като се измиха с вода от малкия ручей, те хапнаха малко сухари от запасите, които бяха останали в дисагите на Люк след посещенията му в Мексико, и се приготвиха да си лягат. Намерението им беше да отпътуват на зазоряване и трябваше да си починат колкото можеха повече.

Коди наблюдаваше Люк, докато той простираше одеялото си на земята. Той, изглежда, усети, че тя го гледа, и ѝ хвърли един поглед през рамо.

— Готова ли си за лягане? Имаме само едно одеяло, така че ще трябва да си го поделим.

Тя дори не си помисли да му откаже, а се приближи и легна до него.

— Понякога съм бил готов да дам всичко, за да мога да лежа под звездите с красива жена до себе си... и ето, че мечтата ми се сбъдна — каза той, докато се подпираше на лакът, за да я види по-добре. — Предполагам, че във всяка ситуация, дори и в най-неприятната, има по нещо хубаво.

Люк я придърпа към себе си и я целуна леко. Когато тя му отвърна, страстта му започна да се разгаря. Той заби език в устата си и я притисна силно към себе си, за да ѝ покаже колко силно я желае.

Коди го остави да прави с нея каквото иска. Мислите за умора и желание за почивка се изпариха под допира му. Само допреди няколко секунди тя не бе смятала, че може да забрави за съня и да реагира с такова вълнение, но беше сгрешила. Докато отвърщаше страстно на целувката му, като обвиваше ръце около врата му и го прегръщаше, тя осъзна колко близо до смъртта бе бил Люк миналия ден. Тази мисъл даде още по-голяма сила на страстта ѝ. Тя почти го беше загубила...

Ако можеше да разсъждава логично, Коди щеше да изпита ужас, но милувките на Люк замъгляваха здравия ѝ разум и тя не можеше да мисли за нищо.

Тази нощ между тях нямаше никакви лъжи. Те бяха просто мъж и жена, които се сливаха в огнена страст, и всеки от тях искаше да даде на другия най-незабравимото любовно преживяване.

Когато най-сетне Люк я облада и потъна дълбоко в нея, двамата се сляха в едно. Те се движеха заедно, споделяха щастието си, даваха и вземаха едновременно. Красотата на любенето им ги погълна. Двамата се бяха вкопчили силно един в друг и се наслаждаваха на този миг на спокойствие в изпълнения си с мъка живот.

Коди не можа да заспи дълго време. Мислите ѝ бяха объркани и хаотични. Тя се беше отдала свободно на Люк. Бе искала да се люби с него. Този път алкохолът не бе повлиял да решението ѝ. Тя не се бе

опитала да го прелъсти, за да го упои и залови. Тя бе желала всичко това.

Коди изпита срам. Люк Мейджърс беше обявен за издирване бандит. Как можеше да изпитва такива чувства към него?

Но дори когато поставяше под съмнение действията и чувствата си, тя знаеше дълбоко в сърцето си, че Люк не бе извършил онова, в което го обвиняваха. Той й беше признал, че бе убивал хора, но винаги при самоотбрана. Люк не беше хладнокръвен убиец на невинни хора.

Коди се опита да оправдае действията си пред себе си. Ловецът на глави в нея знаеше, че при толкова висока награда, обявена за него, ако тя не го заловеше, някой друг щеше да направи това. И може би нямаше да се интересува дали щеше да го залови жив или мъртъв. Тя бе решена да го отведе жив на Логан и да се погрижи невинността му да бъде доказана.

Коди затвори очи. Тя се помоли мислено за помощ от бога, защото се страхуваше, че започваше да се влюбва в Люк Мейджърс.

Двамата станаха, преди слънцето да беше изгряло, и когато то се появи над хоризонта, вече бяха на път. Трябваше да стигнат до Дел Фуего колкото се можеше по-бързо и тази мисъл ги караше да забравят за глада и умората си.

— По пътя ни има един малък град, в който можем да спрем. При скоростта, с която се движим, би трябвало да стигнем там утре сутринта.

— Добре. Там може би ще успея да си намеря други дрехи. — Люк й се усмихна.

— Искаш да кажеш, че не ти харесва как си облечена?

— Това облекло е подходящо за бал, но едва ли е най-доброто за езда. Мъжете сте късметлии, че носите панталони. Точно сега щях да се почувствам много щастлива, ако можех да облека чифт мъжки дрехи.

Изражението на Люк се смекчи малко при мислите за сестра Мери, които предизвикаха у него думите на Армита. Той си спомни за нощта, през която проповедничката бе облякла мъжки дрехи.

— Познавах една друга жена, която обичаше да носи мъжки дрехи.

— Сигурно е била много смела, щом го е правила.

— Така. Тя беше много смела.

Двамата продължиха напред. Пътуването беше дълго и изморително. Люк чувстваше облекчение от това, че нямаше признаци някой да е тръгнал след тях, но не можеше да си позволи да намали бдителността си. Те яздеха бързо и спираха само колкото да нахранят и напоят конете. Когато започна да се смрачава, двамата намериха подходящо за лагер място. Отново нямаше да могат да запалят огън и да излязат на лов. Едва на следващия ден, когато стигнеха в града, който се намираше малко по на север, щяха да имат време да спрат да се нахранят добре.

След като помогна на Люк да се погрижи за конете, Коди се загледа в малкия поток, който течеше наблизо. Беше горещо и тя беше потна и много ѝ се искаше да скочи във водата и да се изкъпе.

— Искаш ли да се измиеш? — попита я Люк, който я бе наблюдавал.

— Всъщност, исках да се изкъпя. Мислиш ли, че...?

— Давай — подкани я усмихнато той, като си мислеше колко хубава щеше да бъде гледката, преди да осъзнае, че щеше да се наложи да стои на пост. — Изкъпи се.

Коди не можа да се въздържи. Тя отиде право до него и го целуна по бузата.

— Благодаря.

— Само не се бави много.

— Няма. Обещавам.

Люк отиде до място, от което можеше да забележи всеки, който се опиташе да се приближи към лагера им. Откакто бяха напуснали Рио Нуево, двамата не бяха срещнали нито един ездач, но това не означаваше, че наоколо нямаше хора. Не се знаеше кога можеше да се появи някой. Люк се настани така, че можеше да наблюдава околността, без да има възможност да гледа към красивата Армита.

Коди седна на една скала и започна да се съблича. Тя погледна нагоре към Люк и откри, че той се бе втренчил в противоположната посока. Тя се усмихна. Той беше джентълмен, независимо дали го признаваше или не.

Тя събу ботушите си, захвърли ги встрани и свали чорапите си. Коди протегна едната си ръка към скалата, за да се подпре, докато се изправяше да свали роклята си, и тогава го чу — заплашителното тракане на гърмяща змия, което не можеше да бъде сбъркано с друг

звук. Тя застина на мястото си, тъй като знаеше колко смъртоносна е отровата на това влечуго. Коди плъзна поглед по посока на звука и забеляза змията навита близо до ръката ѝ. Змията изглеждаше гадна, грозна и готова да я нападне.

— Люк... — повика го тя, без да се помръдва от мястото си; гласът ѝ беше дрезгав шепот.

Той погледна назад, намръщи се и се запита защо гласът ѝ беше толкова странен; след това видя змията. Кръвта изчезна от лицето му. Мозъкът му работеше трескаво, докато Люк обмисляше как да постъпи. Ухапване от гърмяща змия с такива размери можеше да убие Армита.

— Не мърдай.

Тя не каза нищо, но изпълненият ѝ с ужас поглед срещна неговия, докато Люк вадеше револвера си и се приближаваше към нея. Трябваше да улучи от първия път, тъй като не можеше да рискува Армита да бъде наранена.

— Не мърдай — повтори той.

Люк се прицели внимателно в змията и стреля. Коди изпищя и отскочи назад, когато куршумът хвърли парченца скала във въздуха. Змията беше мъртва и лежеше на земята с откъсната глава.

— О, Люк, благодаря ти. — Тя изтича към него и се хвърли на врата му.

— Добре ли си? — Той е притисна до себе си и я целуна. Люк се радваше, че за първи път точната му стрелба бе спасила, а не отнела човешки живот.

— Добре съм. — Тя трепереше, тъй като бе осъзнала какво би могло да се случи, ако той не бе убил змията. — Ти беше прекрасен.

Той я погледна и се усмихна нежно.

— Не можеш да позволя нещо да се случи с теб. — Двамата се целунаха нежно, след което Армита се обърна и отиде да се изкъпе, а Люк се върна на наблюдателния си пост. Сега изражението му беше мрачно. Звукът от изстрела можеше да бъде чул на няколко мили разстояние и можеше да привлече някого към лагера им. Той си нареди да си държи очите на четири.

Гари Рийд кръстосваше ядосан околността на Дел Фуего. Не му се случваше често да прави грешки и той беше вбесен от това, че си беше загубил времето със залавянето на Кинсел.

Откакто бе напуснал града, ловецът на глави бе претърсил систематично всички градове на запад и на юг от Дел Фуего. Мейджърс трябваше да се крие някъде там и ако инстинктите на Рийд не го лъжеха, стрелецът и бандата щяха да разположат лагера си близо до границата като допълнителна мярка за сигурност в случай, че нещо се объркаше. Той бе спрял в градчето Мейсън Уелс, за да поразпита хората, но те не бяха виждали бандитите и се радваха на това.

Рийд бе останал да преспи в градчето и сега отново беше на път. Той беше упорит човек. Рийд искаше тази награда. Той щеше да намери Люк Мейджърс, а в настроението, в което се намираще, изобщо не му пукаше дали щеше да го залови жив или мъртъв.

Той търпеливо бе обиколил местността първо на юг, а след това беше направил кръг и се бе върнал обратно на север, но без успех. Сега той отново се беше отправил на юг, тъй като инстинктивно чувстваше, че там го очакваше успех. Тогава той чу изстрела.

Рийд спря коня си и се послуша, но не чу втори изстрел. Нищо не нарушаваше тишината. Някъде пред него ставаше нещо, а вече беше почти тъмно. Той трябваше да намери човека, който бе стрелял, преди слънцето да залезе; в противен случай щеше да му се наложи да изчака до сутринта, освен ако човекът или хората пред него не запалеха огън.

Коди съблече всичките си дрехи и се хвърли във водата. Това не беше най-чистата вода, в която се бе къпала през живота си, но все пак беше хладна и освежаваща. Тя се потопа до брадичката. Коди знаеше, че не може да се бави много, но ѝ се струваше толкова прекрасно да се отърве за малко от жегата, че изобщо не бързаше отново да облече потните си, мръсни дрехи.

Люк се опитваше да бъде джентълмен, но не можа да се сдържи да не погледне към нея. Той забеляза красивите, стройни форми на тялото ѝ и дългите ѝ крака, преди тя да се потопа във водата. Той се усмихна при спомена колко хубаво му беше да гали това копринено тяло. Тази вечер обаче трябваше да внимава. Рискът беше твърде голям.

Гари Рийд се гордееше с уменията си да залавя издирвани престъпници. Той се придвижваше предпазливо в посоката, от която се бе чул изстрелът, знаейки, че някой беше наблизо... много наблизо. До слуха му достигна тихото цвилене на кон и той слезе от седлото. Рийд измъкна карабината от калъфа ѝ, остави коня си и продължи пеша.

Той чу звука от разплискване на вода и се опита да разбере какво ставаше при потока. Продължи да се промъква напред, приведен ниско над земята, като използваше прикритието на скали и храсти и се опитваше да се слее със сенките на настъпващата нощ. Той се появи откъм далечната страна на потока и веднага забеляза красивата жена във водата. Рийд остана на мястото си, за да огледа местността за приятелите на жената, които сигурно бяха наблизо.

Ако беше човек, чието внимание можеше да бъде отвлечено лесно, Рийд може би щеше да забрави за какво беше дошъл тук, но той искаше само едно нещо — наградата за Люк Мейджърс. Всичко беше толкова просто — той искаше тези хиляда долара и щеше да ги получи.

Пропълзя малко по-напред, за да вижда по-добре. Жената му спести доста усилия, като извика:

— Люк? Ще ми подадеш ли роклята?

Люк се огледа бързо наоколо и слезе да вдигне роклята, която Коди беше оставила на брега.

— Не мърдай, Мейджърс! — проехтя гласът на Рийд в нощната тишина. Той едва се бе въздържал да не изкрещи от радост, когато бе чул жената да го нарича Люк. Този път беше заловил онзи, когото търсеше!

Коди изпищя и Люк се обърна рязко по посока на гласа, уловил револвера си в едната ръка и роклята на Коди в другата.

— Дори не си го и помисляй, стрелецо — предупреди го Рийд. — Взел съм те на мушка с карабината си. В обявата за издирването ти пише, че те искат жив или мъртъв, така че нищо няма да ми попречи да ти пратя един куршум и да им занеса трупа ти.

— Люк? — Коди беше бясна. Тя беше чисто гола във водата, а оръжието ѝ не беше с нея. Коди знаеше какъв ужас бе почувствал Люк, когато Съли бе нахълтал в стаята им в кантината, но тази ситуация беше много по-опасна.

— Кой си ти?

— Човекът, който току-що те залови. — Рийд се разсмя. — А сега бавно хвърли револвера си. Без номера. Не се знае кой може да пострада.

— Какво ще правиш с него? — попита Коди, която реши, че най-добрата стратегия е да се прави на тъпа.

— Той е обявен за издирване, сеньорита. Ще го върна на властите, за да бъде съден за убийство.

— Но той не е направил нищо!

— Това не ме интересува. За него е обявена награда и аз смятам да я получа. А сега млъквай. Вече ми омръзна да те слушам. Стой си на мястото и не мърдай. Ако правиш каквото ти казвам, всичко ще бъде наред.

На Люк му се искаше да прати един куршум към ловеца на глави, но нямаше как да го направи. Армита беше между двамата и можеше да бъде наранена. Той се наведе бавно и сложи револвера си на земята.

— Радвам се, че не си глупак, Мейджърс. Изритай оръжието встрани от себе си и жената.

Люк направи каквото му беше наредено, като през цялото време се ругаеше мислено. Изстрелът ги беше издал. От друга страна, той не бе имал голям избор. Люк просто не можеше да позволи Армита да бъде наранена.

— Обърни се и вдигни ръце.

Люк направи това и Рийд излезе от скривалището си. Той отиде до Мейджърс и сложи белезници на ръцете му.

— Какво ще направиш с жената? — попита го Люк.

— Жено — извика ловецът на глави към Коди, която все още стоеше потопена до шията в потока. — Стой си на мястото. Ще ти оставя нещо, с което да се покриеш, и ще хвърля останалите ти дрехи на около миля по-напред. Там ще намериш и коня си. Можеш да си вървиш. Ти не ми трябваш. Искам само Мейджърс.

— И ще ме оставиш тук?

Коди беше вбесена. Тя не можеше да направи нищо, за да помогне на Люк. Беше съвсем безполезна и ругаеше мислено глупостта си за това, че бе решила да се изкъпе. Коди наблюдаваше как Рийд събира нещата ѝ и подкарва Люк към конете.

Люк нямаше намерение да улеснява този човек. Ловецът на глави не се интересуваше дали щеше да го отведе в Дел Фуего жив или

мъртъв, но Люк нямаше намерение да се връща мъртъв. Той знаеше, че Армита боравеше добре с револвер; ако успееше да направи нещо, за да отвлече вниманието на Рийд достатъчно дълго, за да ѝ даде възможност да вземе своя или неговия револвер, може би щяха да успеят да се измъкнат от този човек. По пътя към мястото, на което бяха завързани конете, имаше един скалист участък и той щеше да опита нещо, когато стигнеха там. Ако Люк успееше да повали Рийд, той може би щеше да изпусне оръжието си и тогава...

Рийд не беше глупак. Той знаеше, че Мейджърс няма да му се даде толкова лесно и очакваше някакъв номер от него. Когато Люк се опита да го ритне, ловецът на глави отскочи встрани, за да не се спъне. Люк си помисли, че е успял да го повали, и се затича приведен напред, като бягаше на зиг-заг. Рийд беше подготвен за това. Той не си губи времето да вика, а просто стреля два пъти след беглеца и видя как Люк пада на земята и остава да лежи неподвижно.

Коди също видя това и изпищя.

— Люк!

— Млъквай, жено, или ти ще си следващата.

Коди остана на мястото си, като гледаше ужасена как Рийд завлича Люк до конете. Вече се беше стъмнило толкова, че тя не можеше да види дали той беше жив или мъртъв. По бузите ѝ се стичаха сълзи, но тя не се помръдна от мястото си. Ако Люк беше жив и тя се опиташе да му помогне, Рийд щеше да я убие. Преди тя се бе усъмнила в думите му, но сега всичките ѝ съмнения се бяха изпарили.

Люк не издаде никакъв звук, докато ловецът на глави го качваше на седлото и го връзваше.

— Ние тръгваме, сеньорита — каза Рийд. — Ще намериш вещите си утре сутрин. Дотогава те съветвам да останеш там, където си. Човек не знае какво може да се случи с една жена, която се разхожда сама из тази пустош.

На Коди ѝ се искаше да му отвърне с „или на един мъж“, но си замълча. Щеше да му дойде времето, когато тя отново щеше да се изправи лице в лице с този човек и когато това се случеше, той никога нямаше да забрави името Коди Джеймсън.

Коди остана безмълвно на мястото си, вслушвайки се в звука на отдалечаващите се коне. Ако онзи си мислеше, че тя щеше да си седи

тук цяла нощ, преди да тръгне след него, то беше сбъркал. Тя не беше някаква тъпа певица в кръчма. Тя беше Коди Джеймсън.

Коди щеше да последва този мъж дори в ада, за да си върне Люк. Люк Мейджърс беше неин... във всеки смисъл на думата!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Изпълнена с решителност, Коди тръгна след ловеца на глави и Люк облечена само в корсет, чорапи и ботуши с високи токове. Трябваше да намери Люк и да се увери, че той беше още жив.

Тя бе обзета от гняв, страх и чувство за вина. Коди осъзнаваше, че змията бе станала причината да бъдат открити от Рийд. Ако Люк не бе стрелял, за да спаси живота ѝ, той все още щеше да бъде с нея. Вместо това той беше ранен и може би дори умираше... опитвайки се да намери място, където да се скрие, но след това чу гласа на Дебнещия призрак и се успокои.

— Коди!

— Дебнещ призрак! Тук съм!

Той се появи от тъмнината като някакъв свиреп индиански войн. Изражението му беше мрачно, докато я оглеждаше.

— Чух изстрели.

— Появи се друг ловец на глави и застреля Люк!

— Той мъртъв ли е?

— Не знам. Трябва да го намеря!

Индианецът посегна зад себе си, свали един вързоп, вързан на гърба на коня му, и ѝ го хвърли.

— Тръгваме, щом се облечеш.

Коди взе дрехите си, които приятелят ѝ бе донесъл, и отиде да се преоблече зад един храст. Няколко минути по-късно тя се появи отново. Толкова прекрасно беше да бъде облечена отново в роклята си за езда, удобната си блуза и мъжките ботуши.

— Ето и шапката ти — каза индианецът.

Протегна ръка и когато Коди я улови, той я издърпа зад себе си на коня с едно плавно движение.

— Онзи човек каза, че ще остави дрехите и коня ми на около една миля по-напред.

Дебнещия призрак кимна, но не каза нищо.

— Мейсън Уелс е право на север оттук и оттам минава единственият път към Дел Фуего. Ако Люк е жив, ловецът на глави сигурно е тръгнал натам — каза Коди.

— Ще проверим.

Индианецът подкара бавно коня си, като се вслушваше в нощните звуци. След по-малко от половин час те намери коня и дрехите ѝ. Коди скочи на земята и изтича до дрехите си и започна да рови из тях, докато не намери чантата си.

— Не! — Думата беше изречена с отчаяние.

— Какво има?

Той е взел револвера на баща ми.

— Да тръгнем към града. Ще намерим този ловец на глави.

Придвижването им беше бавно. Те приближиха предпазливо едно изоставено ранчо, което се намираще по пътя им. Решиха, че има вероятност Рийд да се е подслонил там за през нощта, и слязоха безшумно от конете си, за да проверят. Индианецът беше въоръжен за всеки случай, но в ранчото нямаше нищо, освен рушащи се сгради и една счупена каруца. Дватама продължиха да яздят напред.

Около час по-късно стигнаха до покрайнините на Мейсън Уелс. Градът изглеждаше, сякаш беше изоставен за нощта. Дори барът беше затворен. Те обиколиха улиците, търсейки някакъв признак, че Люк е тук, и Коди се развълнува, когато забеляза коня му вързан до коня на Рийд пред една малка постройка. Отпред висеше табела, на която пишеше „ЗЪБОЛЕКАР“, а в единия прозорец се виждаше светлина.

— Жив е! Сигурно е жив, иначе ловецът на глави нямаше да спре тук! — Коди погледна приятеля си, който не сваляше очи от къщата. — Ще се промъкна там и ще се опитам да чуя какво си говорят.

— Не. Ти ще останеш тук, а аз ще отида. — С тези думи той слезе от коня си, подаде ѝ юздите и изчезна в тъмнината.

— Пази се.

Коди се отдалечи с конете и зачака завръщането на Дебнеция призрак. Всяка минута ѝ се струваше дълга като цял час. Дали Люк щеше да умре? Дали раната му беше сериозна? Тя си наложи да мисли само как да спаси Люк.

Очите ѝ се изпълниха със сълзи, но тя не се разплака. Точно сега нямаше време за излишни емоции. Трябваше да мисли ясно и логично. Ако искаше да спаси Люк от ловеца на глави, трябваше да действа

бързо. Проблемът беше, че докато пътуваше пеша и облечена в тези дрехи, бързината беше последното нещо, което щеше да постигне.

Коди продължи да върви напред, концентрирана най-вече върху това да намери дрехите си. Луната хвърляше слаба светлина по пътя ѝ, но тя продължаваше да върви. Нищо не можеше да я спре. Трябваше да намери Люк.

Когато чу зад себе си звука от приближаващ конски тропот, Коди изпита паника за миг. Тя се огледа трескаво. Мейсън Уелс не можеше да се нарече процъфтяващ град. Тук имаше само един бар, един универсален магазин и малък хотел. Останалите сгради не можеха да бъдат описани. Тя се радваше, че тази нощ всичко беше спокойно. Не ѝ се искаше Рийд да разбере, че вече го е настигнала. Коди беше уверена, че беше последният човек, когото той очакваше да види. Ловецът на глави щеше да бъде много изненадан, но преди това тя трябваше да разбере какво беше състоянието на Люк. Тя зачака колкото спокойно можеше.

Рийд беше напрегнат, докато стоеше и наблюдаваше мъжа — който беше най-близкото подобие на лекар, което можеше да се намери в Мейсън Уелс — да обработва Мейджърс.

— Колко ще продължи това? — попита нетърпеливо Рийд.

— Не знам — отговори Абнър Фокс, докато ровеше из рамото на Люк в търсене на куршума. — Не мога да го хвана.

Люк измърмори някаква ругатня, свързана с грубостта на зъболекаря.

— Успокой се, мистър. Стой неподвижно и мълчи. Ако не си бягал от закона, нямаше да си в това състояние. — Абнър не харесваше хора като Мейджърс. Той бръкна още по-дълбоко в раната, без да се интересува дали пациентът му изпитваше болка.

Люк стисна зъби, но не издаде никакъв звук. Нямаше да даде на този садист удовлетворението да знае, че му е причинил болка.

— Ето! Извадих го! — Фокс гордо показва куршума и го пусна в металната купа, която беше сложена на нощната масичка до леглото. — Сега трябва да погледна главата му.

Той се наведе над Люк и разгледа кървавата рязка на слепоочието му.

— Ти си голям късметлия. Ако Рийд беше по-добър стрелец, несъмнено щеше да си мъртъв.

Абнър сметна, че шегата му е много смешна, и се разсмя истерично, докато очите му не срещнаха случайно погледа на Люк. Студената омраза, която видя в тъмните очи на стрелеца, го смрази. Той изпита желание да отстъпи крачка назад, за да се отдалечи от този човек. Зъболекарят знаеше защо стрелецът беше обявен за издирване. Никога през живота си Абнър не беше виждал такъв поглед.

— Главата му е наред. Просто драскотина. Ще превържа рамото му и утре сутринта ще можете да продължите по пътя си.

— Няма ли да може да язди тази нощ? — попита Рийд, на когото му се искаше да си тръгне колкото се може по-бързо.

Абнър сви рамене.

— Можеш да опиташ, но той е загубил много кръв и ако припадне или умре, докато яздите, ще те забави.

Изражението на Рийд беше мрачно. Много по-добре щеше да бъде, ако беше убил Мейджърс. Така стрелецът нямаше да му създава неприятности по пътя.

— Добре.

— Ще го задържа тук. Можеш да си вземеш стая в хотела.

— Няма начин да се отделя от него. Твърде много време ми отне да го заловя. Нямам намерение да го изпускам от очи.

— Както искаш. — Зъболекарят сви отново рамене. След това превърза рамото на Люк. — Утре сутринта ще му хвърля още един поглед.

— Добре.

— Ще ти струва десет долара. — Абнър избърса окървавените си ръце и зачака.

Рийд му плати.

— Лека нощ, господин Рийд.

— Е, Мейджърс — каза Рийд, когато Абнър излезе от стаята, — по-добре се наспи хубаво тази нощ, защото на сутринта тръгваме за Дел Фуего. — Той се настани в един стол пред вратата и извади револвера си. — Не се опитвай да правиш глупости. Не ми се иска да те убивам, след като съм похарчил десет долара, за да извадя онзи куршум от теб, но няма да се поколебая да го направя, ако ме принудиш. Разбра ли ме?

Люк му хвърли един поглед.

— Чух те.

Затвори очи и се опита да мисли логично. Това не беше лесно. Главата го болеше адски. Той знаеше, че беше извадил късмет. Ако куршумът бе минал на сантиметър встрани, щеше да е мъртъв. Тази мисъл не беше много приятна. Той обмисляше възможностите си за бягство, но докато мърдаше рамото си, за да прецени състоянието му, болката, която го прониза, му показа, че положението му беше плачевно. Той беше твърде слаб и едва ли щеше да успее да избяга.

А и Рийд не беше за подценяване. Ловецът на глави го наблюдаваше като ястреб. До Дел Фуего оставаха още три дни път. Люк си каза, че трябва да изчака подходяща възможност. Засега щеше само да почива и да си възвърне колкото можеше по-голяма част от силите. Той се надяваше, че Джак щеше да го чака в Дел Фуего.

Коди си мислеше, че ако остане да чака още малко, сигурно щеше да полудее от неизвестността. Най-накрая Дебнещия призрак се завърна.

— Как е той? — попита бързо тя, след като се опита безуспешно да разбере нещо по изражението на лицето му.

— Твоят човек е жив.

Тя въздъхна и затвори очи за миг.

— Да излезем извън града и да поговорим. Имам да ти разказвам доста неща.

— Но не трябва ли да останем да ги наблюдаваме?

— Не. Те няма да тръгнат до утре сутрин.

Двамата се качиха на конете си и се отдалечиха. Спряха на едно пусто място, където нямаше опасност някой да чуе разговора им.

— Какво стана? Какво успя да чуеш?

— Мейджърс е улучен два пъти. Едната рана е в дясното му рамо, а другата е дракотина на слепоочието му. Мъжът в къщата извади куршума.

— Значи Люк ще се оправя?

— Така каза мъжът. Ловецът на глави е Гари Рийд.

— Чувала съм за него. Говори се, че е много добър.

— Сега той пази Мейджърс. Ще тръгнат на зазоряване.

— Значи разполагаме само с няколко часа, за да измислим как да го надхитрим. — Коди започна да крачи напред-назад, като обмисляше трескаво възможностите. — Трябва да си го върна, Дебнещ призрак.

Той не каза нищо, както правеше винаги, когато тя мислеше.

— Трябва да се маскираме по начин, който ще заблуди Рийд. — Тя се спря и погледна индианеца. — Намираме се в средата на щата, Мога да се облека като момче и да се опитам да извадя оръжието си по-бързо от него, но това е опасно. Не искам повече убийства. Вече загинаха достатъчно хора.

— Какво би накарало Рийд да спре?

— Ако се преоблека като Далила или Армита няма да се получи нищо. Той не ми обърна абсолютно никакво внимание, докато стоях чисто гола в потока. — Тя отново започна да крачи напред-назад, след което си спомни за напуснатото ранчо и погледна индианеца. — Мислиш ли, че ще можеш да поправиш каруцата, която видяхме в ранчото?

Той кимна.

— Мисля, че знам какво ще направим. Но ще се наложи да се върнем още веднъж в града, за да се снабдя с някои неща.

Дебнещия призрак се качи на коня си и изчака Коди да направи същото. Двамата се върнаха тихо в Мейсън Уелс, като използваха задните улици, за да не бъдат забелязани.

С помощта на индианеца Коди разби задната врата на универсалния магазин и се промъкна вътре. Тя взе всичко, от което се нуждаеше, като първоначално изненада другаря си с избора си, а след това почти си спечели одобрителната му усмивка. Коди остави кратка бележка на тезгяха заедно с достатъчно пари за всичко, което беше взела и за поправката на разбитата врата. След това двамата изчезнаха безшумно в мрака.

Когато стигнаха до изоставеното ранчо, Коди бързо запали огън в огнището и започна да се преоблича, докато индианецът се зае с поправянето на каруцата. И на двамата не им се искаше да използват конете си като впрегатен добитък за каруцата, но нямаха друг избор. Трябваше да изпреварят Рийд и да заложат капана си.

Когато довърши маскировката си, Коди извика Дебнещия призрак. Светлината на огъня не бе достатъчна, а малкото огледало, което беше взела от магазина, не ѝ позволяваше да види твърде много, но тя бе направила всичко по силите си. Сега Дебнещия призрак трябваше да ѝ каже дали маскировката ѝ беше правдоподобна или не.

— Е, какво мислиш? — попита Коди, когато той влезе в къщата.

Индианецът застана в рамката на вратата и я огледа внимателно.

— Сложи бонето — каза той най-накрая. Коди го послуша. Дебнещия призрак кимна.

— Можем да тръгнем след няколко минути. Твоят кон не харесва сбруята и ще трябва да го държим изкъсо.

— Е, моли се поне да стигнем до другия край на града, преди той да се опита да ни изиграе някакъв лош номер. Когато стигнем до мястото на засадата, вече няма да ме интересува дали конят ми някога отново ще бъде впрегнат в каруца.

Индианецът отиде да впрегне животните в каруцата.

Люк не можа да заспи. Болката в рамото и главата му не му позволяваха да мигне. Когато малко преди зазоряване Рийд му каза да става, той вече беше готов. Единственото хубаво нещо, за което можеше да мисли, беше, че Джак щеше да го чака в Дел Фуего. Рийд окова ръцете му пред него и го побутна с дулото на карабината си. Люк се качи с мъка на седлото си и се приготви за тръгване. Докато излизаха от града, той си мислеше за Армита. Люк се надяваше, че тя беше добре и щеше да намери дрехите и коня си когато се съмнеше.

Слънцето се появи над хоризонта и те се бяха отдалечили на повече от пет мили от града, когато забелязаха пред себе си една възрастна жена да стои до каруцата си; жената очевидно имаше нужда от помощ.

— Слава богу, че се появихте — каза възрастната жена. — Младежо, вие сте отговорът на молитвите ми. — Това не беше лъжа. — Можете ли да ми помогнете?

— Госпожо — каза Рийд и докосна ръба на шапката си. Старицата носеше слънчево боне, което защитаваше очите ѝ от палещите лъчи, обикновена рокля и дамска чантичка.

Жената му напомняше донякъде за собствената му баба, която живееше в Мисури. — Проблем ли имате?

— Тръгнах за града от къщата си на хълмовете и това колело ми изигра лоша шега. — Тя посочи към счупеното колело на старата каруца.

— Дайте да видя какво мога да направя за вас. — Рийд нямаше намерение да ѝ отдели много време, но ако можеше да поправи

каруцата ѝ така, че тя да успее да измине оставащите няколко мили до града, нямаше нищо против да го направи.

— Затворник ли водите? — попита небрежно старицата, когато забеляза белезниците на ръцете на Люк.

— Обявен е за издирване в Дел Фуего.

— И какво е направил?

— Той е убиец, госпожо, и аз ще го предам на закона. — Той върза коня на Люк за каруцата така, че можеше да го държи под око.

— Почтените граждани са късметлии, че има хора като вас, които да ги пазят от такива бандити.

— Благодаря, госпожо. — Рийд застана с гръб към старицата и приклекна, за да огледа по-добре оста на колелото.

Коди за малко щеше да извика „алелуя“, когато видя това. Тя отстъпи безшумно една крачка назад, отвори чантичката си, бързо извади револвера си и го насочи в гърба на Рийд.

— Не мърдайте, господин Рийд.

— Какво става, по дяволите? — Той застина на мястото си. Внезапно гласът на жената не звучеше старчески и умолителен. Ловецът на глави хвърли бърз поглед през рамо и видя насочения към него револвер. — Госпожо, нося със себе си много малко пари; няма смисъл да ме ограбвате. Хей... Чакай малко. Откъде ми знаеш името?

— Знам не само името ти, а и не те ограбвам. Ти ограби мен.

— Какво? — Той очевидно беше шокиран от обвинението ѝ.

Същото можеше да се каже и за Люк. Той се бе втренчил в старицата и не я изпускаше от погледа си. Когато тя свали бонето си и разпусна косата си, той не можа да повярва на очите си.

— Армита?

Въпреки брашното, с което беше посипала косата си и тежкия грим върху лицето ѝ, нямаше никакво съмнение, че това беше Армита.

— Как се появи тук? Добре ли си? Какво правиш?

— Не сега, Люк. — Тя му хвърли един поглед, след което отново насочи вниманието си към ловеца на глави. Коди знаеше, че Рийд е опитен и много опасен противник, и нямаше намерение да му даде възможност да направи нещо.

— Позволете ми да се представя, господин Рийд. Казвам се Коди Джеймсън, а вие направихте голяма грешка, като ми откраднахте моя човек миналата нощ.

— Вие сте Коди Джеймсън? — не можа да повярва Рийд.

— Но...

— Коди Джеймсън? — повтори Люк, без да сваля очи от нея. На лицето му беше изписано пълно объркване.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Люк се намръщи на жената, която се превръщаше в друг човек пред очите му. Тя беше Армита, но в нея имаше нещо смътно познато...

И тогава Дебнещия призрак се появи на близкия хълм.

— Какво, по...? Сестра Мери? — Люк местеше поглед от индианеца към старицата и внезапно осъзна връзката. Старата дама беше Армита, но беше и сестра Мери. А той беше глупак. Тази жена беше Коди Джеймсън!

Люк се почувства предаден и това го вбеси.

— Имаш ли нещо против да се изправя, Джеймсън? — попита Рийд.

— Но много бавно — отвърна Коди. — Не ми се иска да използвам сила, но ще го направя, ако се наложи.

— Чувал съм, че си един от най-добрите ловци на глави в щата — отбеляза Рийд, докато се изправяше бавно и се обръщаше с лице към нея. — Вече знам защо.

— Няма нужда от комплименти, просто свали колана с револвера си много бавно и го хвърли на земята.

Той направо каквото му бе наредено.

— Значи Мейджърс не е знаел, че е заловен?

— Не. И нямаше да разбере, ако ти не се беше намесил.

— Съжалявам, ако съм ти развалил купона — каза Рийд. Колкото и да се ядосваше, че беше загубил Мейджърс, нямаше как да не се усмихне. Джеймсън беше дяволски добра. Тя дори бе успяла да заблуди и него. Коди сви рамене.

— Известно време нещата висяха на косъм, но сега всичко ще се оправи. — Тя посочи към колана му. — Ритни това насам.

Той я послуша.

— Сега искам да тръгнеш към приятеля ми на онзи хълм. Не прави резки движения.

Рийд се отправи към възвишението, като не спираше да се пита какво беше намислила тя.

— Дебнещ призрак, слез тук да пазиш Люк, докато аз се погрижа за господин Рийд.

Индианецът кимна и се приближи до Люк, докато Коди изчезваше зад хребета на хълма.

Коди вървеше зад ловеца на глави, като държеше оръжието си насочено в гърба му. Едва когато изминаха половин миля, тя му каза, че може да спре.

— А сега какво, мадам?

— Събличай се. — Тя беше планирала това, докато все още се бе намирала до потока, и възнамеряваше да се наслади на всяка секунда неудобство, което сега щеше да му причини.

— Да се съблека?

— Много добре ме чухте, господин Рийд. Вие ме оставихте чисто гола по средата на прерията и сега аз ви връщам услугата.

— Много любезно от ваша страна.

— Радвам се, че мислите така. — Тя се ухили. — Хайде. Сваляй дрехите, че нямам много време.

Рийд запази доброто разположение на духа си, но само на косъм, докато сваляше шапката и ризата си. Той застана пред Коди с ръка на копчетата на панталона си.

— Сигурна ли си, че искаш да направя това?

— Абсолютно.

— И ще гледаш?

— И още как. — Тя махна с револвера си, за да го подкани да продължи.

— Ще трябва да седна, за да си сваля ботушите, преди да събуя панталона.

— Давай.

Рийд седна на земята, свали ботушите си, изправи се и събу панталоните си. Сега той стоеше пред Коди само по долни гащи.

— Е? — подкани го тя, докато се наслаждаваше на неудобството му.

— Сигурно не искаш наистина да събуя и тях? Аз все пак ти оставих обувките и бельото.

— Така е, господин Рийд. И аз оценявам любезността ви. Проблемът е, че аз не съм толкова любезна колкото вас.

Погледът му стана леденостуден, когато той си представи най-лошото — как щеше да се появи в Мейсън Уелс чисто гол. Нямаше да бъде приятно преживяване и определено не му беше весело. Рийд не беше човек, който бе свикнал да се моли, но се чувстваше задължен да се опита да разубеди тази жена.

— Виж, когато дойдох в лагера ви миналата нощ, не знаех, че си Джеймсън, и определено не знаех, че си заловила Мейджърс и го водиш обратно.

Тя кимна.

— Аз работя по различен начин. Опитвам се да надхитря мъжете, които преследвам, а не да ги застрелям.

— При мен това ти свърши работа.

— Ще оставя ботушите ти и останалите ти дрехи на една миля от града по пътя за Дел Фуего.

— А конят ми?

Коди се втрени в него и се опита да прецени характера му. Той може и да беше груб и безмилостен, но все пак бе отвел Люк при лекаря в Мейсън Уелс, въпреки че бе имал възможността да го остави да страда по пътя до Дел Фуего.

— Ще направя с теб една сделка.

— И каква е тя? — Рийд беше предпазлив.

— Забравяш напълно за Мейджърс. Той е само мой и аз ще го предам на властите. Не искам повече неприятности с теб.

— И?

— И аз ще ти кажа къде се намира бандата на Ел Диабло, както и точното местоположение на скривалището им. Можеш да тръгнеш веднага и да заловиш колкото искаш от тях. Наградата за всеки е петстотин долара. Съгласен ли си?

— А ако откажа?

— Тогава ще ти взема и долните гащи. — Тя погледна демонстративно към краката му. — Заедно с коня ти и всички пари, които успея да намеря във вещите ти, след което ще оставя всичко на шерифа в Дел Фуего. Ако се съ согласиш обаче, ще ти оставя долните гащи, ще оставя ботушите ти в каруцата и ще оставя коня ти на мястото, на което ще оставя и дрехите ти. — Тя зачака отговора му. На

Рийд не му трябваше да мисли много какво да направи. Той беше по средата на прерията, бос, облечен само в долните си гащи и без пари.

— Съгласен.

— Желая ти успех, Рийд. — Тя му разказа набързо за кантината в Рио Нуево, за каньона и опасностите, които го очакваха в него. — Сега се отдалечи и седни на земята. Искам да изчакаш около половин час, преди дори да си помислиш да се изправиш.

— Ти си дяволски ловец на глави, Джеймсън.

— От теб ще приема това за комплимент. — Тя се приближи, за да вземе ботушите и дрехите му, след което му се усмихна. — Довиждане, Рийд.

Коди се върна при каруцата и видя, че индианецът вече ѝ беше оседлал коня. Люк седеше на седлото си с каменно лице.

— Намери ли револвера ми? — попита тя Дебнещия призрак.

Той ѝ даде оръжието, а тя му върна неговия револвер. Индианецът ѝ даде и кобур, който Коди закопча на кръста си и в който прибра оръжието на баща си. Тя остави ботушите на Рийд в каруцата и завърза останалите му дрехи към седлото на коня му.

— Отивам да се преоблека. След това тръгваме.

Дебнещия призрак кимна, но Люк не можа да се въздържи.

— И в кого ще се превърнеш сега, сестра Мери? — Гласът му беше твърд и жесток.

— Няма нужда от повече превъплъщения — отвърна Коди и го погледна в очите. Студенината, която видя в погледа му, я накара да потръпне вътре в себе си.

— Няма, нали? Вече имаш „твоя човек“? — В тона му се долавяше омраза.

Коди взе дрехите си за езда и се отдалечи. Точно сега не можеше да направи нищо, за да промени мнението на Люк.

Тя бе очаквала със страх този момент, но не беше очаквала той да настъпи толкова скоро. Коди не бе смятала да се разкрие пред него, преди да бяха стигнали на един ден път от Дел Фуего. Тя бе мислила, че разполага с още два дни, през които можеше да остане с него като Армита, но появата на Рийд беше объркала плановете ѝ.

Коди не бе искала да накара Люк да я намрази, но като си мислеше затова, осъзнаваше, че нямаше как да го избегне. В мига, в

който той бе открил истинската ѝ самоличност, всички топли чувства, които бе изпитвал към нея, бяха изчезнали.

Коди се преоблече и се качи на коня си. Люк не каза нищо.

— Готова съм — каза тя на Дебнещия призрак. — Ще водя коня на Рийд. Ти води коня на Люк. Аз ще яздя след теб.

Индианецът направи каквото му беше казала и тримата продължиха напред към Дел Фуего.

Докато яздеха, Люк имаше време да обмисли всичко и мислите му не бяха много щастливи. Спомените за времето, което бе прекарал със сестра Мери, не искаха да напуснат съзнанието му. Та той я бе защитавал, за бога, а през цялото време тя се беше опитвала да го залови заради наградата, която беше обявена за него! Той се разсмислено на това как се бе оставил да бъде заблуден. Беше го засипвала с думи за радостта от познаването на бога и за спасението на душата му, а самата тя се бе държала просто като една малка измамничка. Бе дошла в Ел Трахар, за да го залови, но се беше замесила с бандата по-дълбоко, отколкото бе предполагала.

Люк си спомни как бе мислил, че сестра Мери е всичко, което трябва да бъде една жена — честна, откровена, нежна и загрижена. Той бе смятал, че не е достатъчно добър за нея. И беше сгрешил. Тя бе използвала всички познати ѝ трикове, за да го залови, а като Армита беше използвала дори тялото си!

При тази мисъл той се скастри мислено. Не можеше да има съмнение, че тя бе девствена, когато легна с него. Ако имаше нещо, което сестра Мери-Армита-Коди Джеймсън не беше, то тя не беше лека жена.

Споменът за прекараните с нея нощи го накара да се запита каква жена беше в действителност Коди Джеймсън. Дали беше грешница или светица? Дали беше долна измамница или умен ловец на глави?

Люк се опита да си представи, че реакциите ѝ, докато се бяха любили, бяха престорени, но инстинктивно осъзна, че това не беше така. Тя го бе желала също толкова колкото и той нея.

Но вече не.

Коди Джеймсън го беше заловила. Тя щеше да го предаде на властите и да получи обявената за залавянето му награда. След това щеше да тръгне след следващата си плячка. За нея той бе просто работа. Нищо повече.

Настроението на Люк беше мрачно. Единственото добро нещо, за което той можеше да се сети, беше, че времето, прекарано с бандата, не се беше оказала напразно. Той беше научил, че Ел Диабло е жена. Поне с това можеше да помогне на Джак.

Дебнещия призрак водеше, а Коди трябваше просто да го следва и това я радваше. Денят се бе оказал доста дълъг и тя беше изтощена, въпреки че не можеше да си позволи да отстъпи пред изтощението. Щеше да има възможност да си почива колкото си иска, след като Люк бъдеше предаден на Логан, но не и преди това. Щом Рийд бе успял да ги намери, то и други ловци на глави можеха. Коди възнамеряваше да пътуват бързо и безшумно. На около миля от каруцата те бяха спрели колкото да оставят коня и дрехите на Рийд. След това отново бяха поели напред, като спираха само за да нахранят конете.

Коди държеше Люк под око. Тя знаеше, че той сигурно изпитва болка от раните си, въпреки че не се оплакваше. Когато започна да се смрачава, потърсиха място за лагер близо до един малък поток. Коди забеляза, че Люк слезе от седлото си с трудност и видя признаците на болка и напрежение върху лицето му. Тя тръгна да му помогне, но той я спря с леден поглед.

— Добре ли си? Как е рамото ти? — попита го Коди.

— Жив или мъртъв, наградата за мен е една и съща, така че какво те засяга? Ще си получиш парите.

— Не се притеснявах за парите — възрази тя, но той ѝ обърна гръб.

Сърцето на Коди се сви. Искеше ѝ се да беше в състояние да направи нещо, за да промени нещата, но не можеше. Тя бе знаела още от самото начало, че все някога ще трябва да предаде Люк на властите. Това беше работата ѝ. Беше дала думата си на Логан, че ще го направи.

Миналата нощ Рийд ѝ беше доказал, че има ловци на глави, които стреляха по жертвите си, без да се замислят. Люк може би не осъзнаваше това в момента, но тя му осигуряваше безопасност. И щеше да го предаде на рейнджъра жив.

Коди се погрижи за конете, след което извади храната, с която разполагаха. Тримата се нахраниха, без да кажат нито дума. Люк легна на земята, а Дебнещия призрак застана на пост. Коди все още не беше готова за сън, така че извади сапуна, който бе взела от универсалния

магазин, и се отправи към потока. Крайно време беше да се отърве от брашното и боята в косата си.

Коди изми гъстата си коса колкото можеше, като търкаше силно, за да измие всички следи от брашното и черната боя за косата на Армита. На тъмно ѝ беше трудно да определи доколко бе успяла да се справи, но това не я интересуваше. Сега поне се чувстваше малко по-чиста и повече като самата себе си. Коди сплете косата си на плитка и легна да се наспи.

Докато лежеше, вперила очи в нощното небе, Коди си спомни как се беше любила с Люк и осъзна, че никога нямаше да може да го забрави. Той я бе защитавал и се беше държал добре с нея, когато бе играла ролята на сестра Мери. След това я бе залял със страст, докато беше играла ролята на Армита.

Истината проникна в съзнанието ѝ бавно и тя я прие, колкото и болезнена да беше. През цялото време, докато тя малко по малко се беше влюбвала в Люк, той изобщо не бе имал никакви чувства към нея. Бе изпитвал загриженост към сестра Мери. Бе се любил с Армита, но никога не беше познавал Коди Джеймсън. С тази мисъл дойде и силна болка, защото част от Коди Джеймсън беше сестра Мери, а друга част беше Армита. Но Люк никога нямаше да разбере това.

Когато най-сетне успя да заспи, бузите ѝ бяха мокри от сълзи.

Капитан Стив Лафлин от тексаските рейнджъри гледеше сериозно Джак, който седеше срещу него на една уединена маса в бара на следващия ден.

— Добре, кажи ми какво става. Телеграмата ти беше доста неясна.

— Знам. Това беше нарочно.

— Значи има някакво развитие по въпроса с Ел Дябло?

Джак се огледа, за да се увери, че никой не можеше да ги чуе.

— Нека да ти разкажа какво направих, откакто дойдох тук.

Джак разказа на капитана за връзката си с Люк и как го беше помолил да работи за него под прикритие.

— Той какво ти съобщи?

— Засега нищо, а когато бяха обявени такива високи награди за залавянето на бандитите, аз започнах да се тревожа, че някой може да

го застреля заради наградата. Затова наех ловец на глави да го намери.

— Какво си направил?

— Нали си чувал за Коди Джеймсън?

Стив се замисли за няколко секунди, след което кимна.

— Не е ли същият онзи, който е познат с това, че води издирваните живи?

— Точно така и това беше причината да телеграфирам на Джеймсън. Когато Джеймсън се появи в града, за да обсъдим работата, аз я наех.

Стив го изгледа изненадано.

— Нея ли каза?

— Джеймсън е жена.

— Ама ти сериозно ли говориш? — Недоверието на капитана беше очевидно.

— Напълно, а тя е много добра в работата си. Не й казах, че Люк работи за мен, тъй като не исках да го подлагам на още по-голям риск. Тя работи на тъмно. Джеймсън тръгна след Люк преди седмици и оттогава нямам новини от нито един от тях.

— И докъде е стигнало разследването в такъв случай?

— Точно това исках да ти кажа. Успях да разбера кои са знаели предварително за доставката на оръжието. От тях има двама, от които не можах да сваля изцяло подозрението — Фред Халоуей, новият шериф на Дел Фуего, и Джонатан Харис, банкерът, който беше ранен по време на обира в банката.

Стив се намръщи.

— Ако Харис е Ел Диабло, защо му е било да стрелят по него?

— Този въпрос тревожи и мен. Не знам дали Харис няма някой близък, на когото случайно да е дал някаква информация, която да е довела до обира на банката му. Други имена не се появиха.

— Ще проверя по-задълбочено Халоуей. Ти се заеми с банкера. Може би ще успеем едновременно да разрешим този проблем и да помогнем на твоя приятел Мейджърс.

— Тук трябва да има някаква връзка. Колкото по-бързо я открием, толкова по-скоро Ел Диабло ще бъде заловен. Тогава цялата тази част на щата ще се почувства в много по-голяма безопасност.

— Кой друг, освен нас двамата, знае за Мейджърс?

— Не исках да правя това, но казах на Халоуей за Люк.

Стив го изгледа изненадано.

— Преди около седмица един ловец на глави доведе човек, за когото твърдеше, че е Люк Мейджърс, и гражданите за малко щяха да го линчуват. Тогава казах на Фред. Не искам животът на Люк да бъде застрашен, когато той се върне тук.

— Не те обвинявам, не и след всичко, което той е преживял.

Джак си помисли дали да не каже на капитана, че бе споменал нещо и на Елизабет, но реши, че не трябва. Онова, което споделяше с нея, беше лично. Тя вече бе преживяла твърде много неприятни моменти и на него не му се искаше да я забърква в това.

— Нещо друго?

— Не. Това е всичко, което знам засега.

— Е, да отидем в кабинета на шерифа, за да ме представиш на Халоуей. Този Ел Диабло е едно хладнокръвно копеле и аз искам той да бъде заловен.

— И аз също — съгласи се Джак.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Много по-късно същата нощ Джак седеше в тъмната си стая и се опитваше да разбере как Джонатан беше намесен във всичко. Той не можеше да мисли за банкера, без Елизабет да се намеси в мислите му.

Джак не знаеше дали Елизабет щеше да дойде при него тази нощ. Дватамата не се бяха виждали известно време и тя му липсваше. Днес той я беше забелязал за миг, докато тя бе влизала в някакъв магазин, но не бе имал възможност да говори с нея. Копнееше да я прегърне отново. Тя беше толкова страстна и го възбуждаше толкова силно, че на него му се искаше нещата да стояха по различен начин, за да можеха двамата да бъдат завинаги заедно. Но това беше невъзможно, защото той знаеше, че Елизабет никога нямаше да напусне Джонатан, докато той имаше нужда от нея.

Джак си наложи да забрави за чувствата си и да започне да мисли логично. Той стана и почна да обикаля стаята, като търкаше тила си с ръка. Джонатан бе знаел всичко за банката, а бе знаел и за пратката с оръжие.

На вратата се почука и когато отвори, той видя Елизабет да стои в коридора. Тя влезе бързо в стаята и още щом вратата се затвори зад тях, се хвърли в прегръдките му и започна да го целува.

— Липсваше ми — прошепна тя срещу устните му. — Когато не видях светлина през прозореца, си помислих, че може би не си тук.

— Почти бях изгубил надежда, че ще дойдеш при мен тази нощ — каза ѝ той, докато се радваше на близостта ѝ.

Дори само ароматът на тялото ѝ беше в състояние да го възбуди. Джак вече изпитваше желание да я обладае твърдо и бързо. Устните му потърсиха нейните и той започна да търка тялото си в нейното, за да ѝ покаже какво точно искаше от нея, от какво се нуждаеше.

Елизабет беше готова. Тя бе мислила за него цял ден и бе броила часовете до момента, в който щеше да успее да се измъкне и да остане насаме с Джак. Ръцете ѝ се плъзгаха смело по тялото му.

Двамата паднаха върху леглото и започнаха да се събличат трескаво. Когато най-сетне останаха голи, Джак се качи върху нея и навлезе дълбоко в тялото ѝ. Тя беше готова за него, обви крака около кръста му и изви тяло нагоре. Ноктите ѝ се забиваха в гърба му и тя търсеше удоволствие в болката му. Той ѝ отвърна, като увеличи темпото и започна да се забива мощно в нея.

Елизабет достигна до върха и потръпна, докато вълните на екстаза я обливаха. Джак усети реакцията ѝ и потърси своето освобождаване, след което се отпусна изтощен върху нея. Никога не бе имал любовница, по-дива от Елизабет. Тя беше напълно непредсказуема — в един миг нежна и спокойна, в следващия — страстна и необузdana — и той си помисли, че точно това го възбуждаше най-много. Никога не знаеше какво можеше да очаква от нея.

— Ти си великолепен — каза тихо Елизабет, докато се отместваше встрани.

Джак я целуна и започна да гали тялото ѝ. Не можеше да се въздържи да не я гали, когато тя лежеше толкова близо до него.

Ръцете му се спряха за малко върху красивите ѝ гърди, след което продължиха да се плъзгат по цялото ѝ тяло. Тя лежеше неподвижно. Когато огънят ѝ се разгоря отново, Елизабет пое инициативата и го възбуди до полуда, преди да го поеме дълбоко в себе си. Джак потръпна, когато тя установи темпото и започна да изсмуква жадно страстта му с всяко движение на бедрата си.

Елизабет го контролираше и това усещане я радваше. Да владее мъж като Джак, беше по-възбуждащо за нея отколкото каквито и да било фантазии. Той беше силен, но тя можеше да си играе с него чрез тялото си. Тя му се усмихна и спря да се движи. Джак реагира незабавно, като я подкани да продължи, но тя отказа.

— Искаш ли ме, Джак? Наистина ли ме желаеш?

— Знаеш, че те желая — прошепна в отговор той и я придърпа към себе си, за да я целуне.

— Откъде да знам, че ме желаеш?

— Не го ли усещаш?

— Не. Искам нещо повече от теб, Джак. Повече... Той се претърколи заедно с нея, озова се върху нея и започна да се движи,

докато Елизабет не почувства удоволствието, което търсеше. Едва тогава Джак си позволи да свърши.

Много по-късно Джак лежеше по гръб и гледаше тавана, сбърчил чело, докато си мислеше за Джонатан и възможността той да бе свързан с бандата и как това можеше да се отрази на Елизабет. Не му се искаше тя да бъде замесена в това.

— Какво има? — попита го тя и го погледна, сякаш се опитваше да проникне в мислите му и да разбере какво го тревожеше. — Изглеждаш толкова мрачен... разтревожен.

Джак погледна към нея и се усмихна леко.

— Не съм разтревожен. Просто напоследък се случват толкова много неща и аз се страхувам, че можеш да бъдеш наранена. — Той вдигна ръка и я погали по бузата.

— За какво говориш?

Джак си пое дълбоко дъх. Той се бе питал колко можеше да й каже и внезапно реши, че трябваше да бъде напълно откровен. Всъщност, да й се довери, може би беше най-умното нещо, което можеше да направи. Елизабет може би беше чула случайно нещо, което можеше да му помогне — или да обвини съпруга й, или да докаже невинността му.

— Твоят съпруг...

— Какво за него? — Тя не можеше да си представи, че Джонатан можеше да има нещо общо с каквото и да било. Елизабет го държеше в инвалидната му количка, той се оплакваше и правеше живота й непоносим, но като се изключеше всичко това, той беше напълно безполезен за нея, освен когато...

Джак се подпря на лакът и я погледна.

— Мислех върху дейността на бандата и съм убеден, че Ел Диабло има информатор в града. Успях да намаля броя на заподозрените до двама.

— И кои са те? Твоят информатор обади ли се?

— Още не. За това се досетих сам.

Елизабет изглеждаше объркана, докато се опитваше да си представи до кого беше стигнал Джак.

— И какво научи?

— В Дел Фуего има само двама души, които са знаели предварително за пратката с оръжие. Фред Халоей и...

— Не може да е бил Фред — бързо застана тя в защита на шерифа.

— И... — той замълча, тъй като не му се искаше да каже това. — Твоят съпруг.

— Джонатан? — Тя се втренчи с широко отворени очи в него и пребледня. — Смяташ, че Джонатан е свързан по някакъв начин с Ел Диабло?

— Ако не е самият Ел Диабло — заяви твърдо Джак. — Съжалявам, но двамата с Фред са най-вероятните заподозрени.

— Но Джонатан е парализиран! Той не може да е бил замесен в обирите. Господи, защо му е било да стрелят по него в банката, ако е Ел Диабло?

Джак сви рамене.

— Може би нещо е объркало плановете им. Може би Джонатан е трябвало само да бъде леко ранен. Не знам. А що се отнася до това, че е парализиран, той все още е в състояние да изпраща съобщения до съответните хора, ако приемем, че той е информаторът. Според генерала във форта...

— Искаш да кажеш...

— Нали познаваш генерал Ларсън?

— Да, той и съпругата му са наши близки приятели.

— Е, според него Джонатан е бил един от малкото хора, които са знаели подробностите за пратката с оръжие, а онзи, който е информирал Ел Диабло, определено е знаел всички подробности.

— Няма начин това да е бил Джонатан — защити тя съпруга си.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно. Джонатан може да е много неща, но не е престъпник.

— Тогава можеш ли да се сетиш за някой, с когото той може да е споделил случайно за пратката с оръжие или за парите в банката? Някой, който незабавно би уведомил Ел Диабло и бандата му?

— След престрелката при него идваха толкова много хора. — Тя изглеждаше объркана, докато се опитваше да си спомни всички, които бяха посетили банкера. — Не знам дали мога да посоча някого от тях като човека, когото търсиш. Всички те са ни близки приятели.

— Помисли. Някой да е говорил с него насаме? Някой да се е държал тайнствено?

— Не. Аз бях с него почти през цялото време. Не може да е Джонатан. Просто не е възможно. Като негова съпруга, мислиш ли, че нямаше да знам, ако той беше Ел Диабло? Мислиш ли, че нямаше да забележа странни съобщения или отсъствия? Джонатан не се е държал така. Никога.

Джак замълча и започна да обмисля връзките на Фред като се опитваше да си представи новия шериф като информатор на бандата и се чудеше дали Стив се бе справил успешно.

— Вярваш ми, нали? — попита го разтревожено Елизабет.

— Разбира се — увери я той, придърпа я към себе си, за да я целуне, и сложи главата ѝ на рамото си.

Елизабет се почувства по-спокойна. Последното нещо, от което се нуждаеше Джонатан, бе да разбере, че го подозираха в съучастие с Ел Диабло.

— Просто ми се иска да можем да открия липсващата брънка.

— Може да не е замесен само един човек — предположи тя.

— Възможно е, но аз лично се съмнявам в това. Когато има замесени няколко души, хората са склонни да започнат да говорят, а бандата на Ел Диабло е позната със своята тайнственост.

— Стига вече с този Ел Диабло — каза тихо Елизабет и го целуна леко, за да отвлече вниманието му от мислите за бандата.

— Права си.

И двамата забравиха за бандата.

След повече от час тя се облече и се приготви да си тръгне. Джак я прегърна и я целуна още веднъж.

— Не искам да си тръгваш... никога.

— Искан ми се да остана, но няма как. И без това да идвам тук е достатъчно опасно.

— Знам и съжалявам, че те поставих в такова положение.

— Вината не е твоя. Аз идвам, защото имам нужда от теб, Джак. Никога няма да разбереш колко много означава за мен времето, прекарано с теб.

Той я притисна към себе си за малко, след което я остави да си тръгне. Елизабет излезе безшумно от стаята.

— Какво правиш тук? — попита Ел Диабло, когато застана пред Хадли, който я очакваше в сенките на предната веранда.

— Ти къде беше? — попита Хадли. — Чакам те от часове.

— Това не е твоя работа. Нямахме уговорена среща. Моят живот засяга само мен.

— Не за дълго — каза мрачно Хадли.

— За какво говориш?

— Мейджърс уби Съли и избяга.

— Винаги съм знаела, че Съли е идиот!

— Е, сега вече е мъртъв идиот, но това не променя нищо. Трябва да се махнеш оттук. Когато Мейджърс се върне и разкаже на Логан какво знае, те ще се досетят коя си.

— С колко време разполагам?

— Кой знае? Учудвам се, че съм успял да го изпреваря, но той пътува с певицата от кантината и това вероятно го е забавило малко.

— Може би имам нещо, с което мога да го забавя още малко — каза замислено Ел Диабло. — Доколкото знам, никой в града не е информиран, че Мейджърс работи за Логан. Ако Логан го няма, за да го спаси, когато се върне, можеш да пишеш Люк Мейджърс за мъртвец.

— Защо смяташ така?

— Преди няколко седмици един ловец на глави доведе мъж, за когото твърдеше, че е Мейджърс, и градът за малко щеше да се разбунтува. Няма да повярваш колко бяха възбудени всички. Логан и Халоуей едва успяха да разпръснат тълпата. Ако Логан умре и Мейджърс се появи в града, несъмнено ще увисне на въжетото.

— Харесва ми начинът ти на мислене.

— Както винаги. — Ел Диабло се усмихна.

— Да се погрижа ли за Логан?

— Не. Ти не се показвай.

— А Джонатан?

— Не се тревожи за него. Той е в леглото си и няма да мръдне оттам, ако не го преместя.

— Горкото копеле — отбеляза Хадли.

— В това за копелето си прав. Когато свърша с Логан, ще се махнем оттук. Колкото повече се отдалечим от този град и хората в него, толкова по-добре. Това място отдавна ми е омръзнало. Имаш ли пари?

— Дяловете ни от продажбата на оръжието са у мен.

— Добре. С тях можем да стигнем далеч, и то бързо.

Ел Диабло изчезна в къщата. След десет минути водачката на бандата се появи облечена изцяло в черно. Хадли кимна одобрително.

— Ако се придържаш към сенките, никой няма да те забележи.

— Точно това искам. Така успях да вляза в затвора и да разбера за шериф Грегъри.

— Пази се. Ще те чакам.

— Ще се върна.

Ел Диабло изчезна в тъмнината.

Джак бе останал да лежи известно време, замислен над всичко, което се бе случило, и разтревожен за безопасността на Люк. Той се надяваше, че приятелят му беше добре. Най-накрая Джак се унесе в сън. Той спеше дълбоко, легнал по корем на леглото, когато някакъв звук в стаята го събуди. Джак отвори очи и се усмихна.

— Ти се върна — каза радостно той.

— Трябваше — отвърна Елизабет.

Тя се приближи към леглото, коленичи над тялото му, измъкна един голям нож и го заби в гърба му.

Той се надигна с рев, отворил широко очи в агония и объркване. Елизабет отскочи назад и се втурна към прозореца, през който се беше промъкнала току-що.

— Ти? — успя да промълви той и се опита да я настигне, но болката беше твърде силна, а краката му не го държаха. — Значи ти си била?

Елизабет се усмихна хладно, докато рейнджърът падаше на пода, където остана да лежи неподвижно.

— Да, Джак, миличък, аз бях. През цялото време.

Без да погледне назад, тя излезе от стаята и изчезна в нощта.

Брат ѝ я чакаше пред къщата на банкера.

— Мъртъв ли е? — попита Хадли.

Тя му хвърли изпълнен с отвращение поглед, раздразнена от това, че той поставяше под съмнение действията ѝ.

— Намушках го в гърба, докато си лежеше полузаспал в леглото. Да тръгваме.

— Взе ли си всичко необходимо?

Елизабет хвърли един поглед на къщата, в която беше прекарала последните три години от живота си. Ако беше сантиментална жена, може би щеше да изпита малко съжаление, че я напуска. В крайна

сметка, тя се беше омъжила за банкера най-вече за да има неговия начин на живот. Беше ѝ омръзнало да живее, бягайки постоянно от закона, и бракът със самотния банкер ѝ се бе сторил идеалният начин да се установи на едно място и все пак да успява да намира информацията, от която се нуждаеше бандата. Джонатан не бе разбрал нищо. Той бе приемал за чиста монета измислиците ѝ, че отива да се види с брат си, всеки път когато тя отиваше да се срещне с Хадли и останалите, и никога не бе поставял думите ѝ под съмнение, нито пък ѝ бе предлагал да я придружи. Ако Джонатан бе проявил желание да тръгне с нея, те винаги можеха да уредят някаква отегчителна среща, след което на него едва ли щеше да му се прииска да я придружи за втори път. Но съпругът ѝ не беше авантюрист, така че това не беше твърде вероятно.

Сега всичко бе свършило. Елизабет щеше да си тръгне, без дори да се обърне назад. Джонатан не бе означавал нищо за нея, когато се беше омъжила за него, а сега означаваше още по-малко. Той просто ѝ бе послужил като средство да постигне целите си. Тя го беше използвала, докато бе могла, но собственият ѝ живот беше твърде ценен за нея, за да остане при мъжа си, когато положението станеше твърде напечено.

— Не — отговори най-накрая Елизабет. — Вътре няма нищо, което да искам да взема със себе си. Можем да тръгваме.

Тя тръгна с Хадли към мястото, на което той беше вързал конете. Двата се качиха на седлата и се отдалечиха безшумно.

— Къде искаш да отидем? — попита я Хадли.

— Далеч оттук — отвърна тя.

Когато стигнаха до края на града, двамата пришпориха конете си в галоп, без да се обръщат назад.

Джонатан лежеше в леглото си и гледаше втренчено тавана. Елизабет и Хадли бяха част от бандата на Ел Диабло и това го изпълваше с ужас.

Очевидно беше, че те бяха знаели, че той може да чуе разговора им. Но той бе чул всяка тяхна дума и сега разговорът им не напускаше съзнанието му. Той не беше в състояние да направи каквото и да било, за да ги спре. Ако се беше развикал или се беше опитал да повика

помощ, никой, освен тях, нямаше да го чуе. Единственият резултат от такава постъпка щеше да бъде, че вероятно щяха да го убият, също като тексаския рейнджър.

Джонатан трепереше. Елизабет и Хадли бяха казали, че си тръгват, но той им нямаше доверие. Банкерът нямаше намерение да издаде нито звук до сутринта. Едва тогава щеше да измисли начин да уведоми шерифа.

През остатъка от нощта той се измъчваше със спомени за Елизабет. Елизабет, неговата красива невеста и съпруга до края на живота му. Всичко се беше оказало една ужасна лъжа. Тя никога не го беше обичала. Очевидно само го беше използвала. Дори беше ограбила неговата банка! Тя беше истинската виновница за осакатяването му.

Той усети как го изпълва силна омраза. Може и да се беше държал малко жестоко с нея откакто беше в инвалидна количка, но ако я видеше още веднъж, тя щеше да научи какъв беше истинският смисъл на думата жестокост.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

— Днес ще стигнем в Дел Фуего — обяви Коди, докато оседлаваше коня си на втората сутрин.

Дебнещия призрак кимна.

— Би трябвало да стигнем в града рано следобед. Люк не каза нищо; той просто седеше и ги чакаше да се приготвят за път. Откакто Коди го беше отнела от Рийд, той не говореше много и отваряше уста само когато бъдеше попитан нещо. Нямаше смисъл от приказки. Когато се срещнеше с Джак, щеше да разкаже на приятеля си всичко, което знаеше, а дотогава щеше да прави каквото му кажеха Коди и индианецът и да се моли да стигнат в Дел Фуего възможно най-бързо.

Когато разкажеше всичко на Джак, той щеше да си вземе парите, които му дължеше рейнджърът, и щеше да се върне в „Тройката“. Люк възнамеряваше да остане в ранчото заедно с Джеси, докато не им свършеха провизиите. Точно сега му се искаше да остане далеч от хората. През последните няколко седмици толкова много се беше нагледал на „цивилизования живот“, че му беше достатъчно до края на дните му. Сега той искаше само тишина и спокойствие.

Коди хвърли един поглед на Люк, докато привършваше да оседлава коня си. След няколко часа тя щеше да го предаде на Логан и вероятно никога повече нямаше да го види. Искаше ѝ се той да разбере някак, че онова, което се беше случило между тях, не беше престорено. Искаше ѝ се той да знае, че тя оценява любезността и защитата, която ѝ бе дал, докато се бе правила на сестра Мери. Коди искаше да му каже и че се радваше, че го беше спасила от Съли, но беше уверена, че той щеше да я обвини, че го беше направила само заради парите.

Когато Дебнещия призрак се отдалечи, Коди реши, че сега бе моментът да поговори насаме с Люк, и се приближи до него.

— Има няколко неща, които искам да ти кажа, преди да влезем в Дел Фуего.

Той вдигна очи от мястото, на което седеше, и я изгледа с леден поглед.

Коди едва се въздържа да не потръпне от студенината и презрението, които забеляза в очите му. Тя изпита желание да се обърне и да се отдалечи, да се откаже, но не го направи.

— Първо искам да ти благодаря.

Той ѝ се усмихна подигравателно.

— Да ми благодариш ли? За какво?

— За начина, по който се държа с мен, когато ме мислеше за сестра Мери. Ти беше много добър, защитаваше ме и...

— И сега, когато знам толкова много за теб, осъзнавам, че ти щеше да се справиш и без мен. Бях глупак.

— Не, ти беше джентълмен. Това е рядко срещано качество у...

— Давай, Джеймсън, кажи го. Това е рядко срещано качество у един убиец. Е, твоята благодарност не е нито необходима, нито желана. Ако зависеше от мен, никога нямаше да се срещнем.

— Аз щях да те намеря.

— Защото такава ти е била задачата — отвърна той.

— Аз те връщам жив. Това е повече, отколкото биха направили някои други — възрази Коди.

— За да мога да бъда обесен от тълпата — завърши Люк.

— Няма да те линчуват. Властите ще се погрижат за това. Когато бях в града, духовете бяха доста разбунтувани, но тогава гражданите все още бяха ядосани заради начина, по който беше убит шериф Грегъри.

— Начинът, по който е бил убит шерифът? — Люк наостри уши, тъй като се уплаши, че може да е ударил шерифа твърде силно.

— Бил е застрелян хладнокръвно, докато си е стоял заключен в килията. — Коди се вгледа в него и се опита да прочете мислите му. — Може да се каже, че е бил езекутиран. Един от заместниците му, който е бил на пост по това време, също е бил убит. Повечето от хората казваха, че ти си убил шерифа.

— Грегъри беше жив, когато напуснах затвора! Аз лично се погрижих за това! Аз излязох последен!

— Е, той е бил убит същата нощ!

— Ел Диабло... Трябва да е Ел Диабло — каза тихо Люк. Сестрата на Хадли. Дали пък водачката на бандата не се намираше в Дел Фуего?

— Кой е Ел Диабло? — попита го Коди.

— Никога не съм го срещал. Не знам. — Това беше истината.

— Бил си член на бандата и никога не си го срещал?

— Никога не се е появявал в лагера по време на моето присъствие там.

— Защо избяга, когато застрелях Съли? Ако си бил от бандата, те нямаше да те обвинят за това, че си го убил при самоотбрана.

— Не исках да поемам излишни рискове. — Той се умълча, тъй като се страхуваше, че може би беше казал твърде много. Онова, което знаеше за Ел Диабло, беше предназначено само за ушите на Джак.

Стив Лафлин бе останал да работи с Фред цялата нощ. В един от баровете бе имало някакво спречкване и те бяха прекарвали по-голямата част от дългите нощни часове, опитвайки се да накарат пияните каубои да изтрезнеят. Сега те чакаха Джак да се появи в кабинета на шерифа, за да ги смени.

— Колко е часът, Фред? — попита капитанът, който се питаше какво беше задържало Логан.

— Минава девет. Мислиш ли, че Джак е имал някаква друга работа тази сутрин?

— Не ми е споменавал нищо. Ще отида да го потърся. Искаш ли да дойдеш с мен, или предпочиташ да ме изчакаш тук?

— Ще те изчакам. Ти върви.

Стив отиде в хотела и се качи в стаята на Джак. Той почука на вратата, но никой не му отговори.

— Джак... вътре ли си? — извика той и почука отново. Едва тогава той го чу — тих, едва различим стон, който дойде отвътре.

— Джак? — Стив долепи ухо до вратата и дочу отново същия звук.

Той изтича по стълбите и спря пред рецепцията.

— Трябва да вляза в стаята на рейнджър Логан — заяви той на служителя.

— Страхувам се, че не мога да ви пусна без негово разрешение.

— Виж, аз съм шефът му и мисля, че нещо не е наред. Откъм стаята му чух странен шум, който ми прозвуча като стон. Вратата трябва да бъде отключена, за да проверя какво става.

Мъжът, изглежда, не му повярва напълно, но все пак се съгласи. Той имаше намерението да остане с този мъж през цялото време, за да се увери, че нищо в стаята нямаше да бъде докоснато.

— Господин Логан? — извика служителят, когато почука на вратата на Джак.

Когато никой не му отговори, той отключи вратата. Двамата влязоха вътре и за ужас на служителя видяха тялото на Джак проснато на пода.

— Извикайте лекар, веднага! И някой да повика шериф Халоей! — започна да издава заповеди Стив на вцепенения мъж до себе си.

Служителят на хотела излетя през вратата; Стив се надяваше, че той беше запомнил инструкциите му.

Капитанът огледа приятеля си, който лежеше неподвижно на пода, и голямата рана на гърба му, от която бе изтекла много кръв. Той опипа пулса му и се успокои малко, когато го намери.

— Джак? Чуваш ли ме? — Той се наведе към устните му, в случай че Джак можеше да говори. — Кой направи това с теб? Ел Дябло ли беше?

Но Джак не му отговори. Той лежеше неподвижно и дишаше тежко и на пресекулки.

На Стив му се строи, че измина цяла вечност, преди лекарят да се появи; когато докторът най-сетне влезе в стаята, капитанът изпита огромно облекчение.

— Не съм го местил. Страхувах се да го направя, преди да го прегледате.

— Можем да го преместим сега. Искам го на леглото — каза доктор Майкълс.

Двамата вдигнаха внимателно Джак върху леглото и лекарят започна прегледа. Стив отиде да затвори вратата на стаята.

— Ще оживее ли? — попита капитанът, който вече не можеше да понася неизвестността.

— Изглежда, че острието е било отклонено от ребро; в противен случай той вече щеше да е мъртъв.

— Ще се оправи ли?

— Мисля, че да, но е загубил много кръв.

— Направете всичко по силите си, за да го спасите — настоя Стив. — Не искам този човек да умре.

— Нито пък аз — отвърна лекарят и продължи работата си.
На вратата се почука и Стив я отвори. Отвън бе застанал Фред Халоуей.

— Какво е станало? — Той погледна покрай Стив към леглото, на което Джак лежеше по корем.

Капитанът излезе навън и затвори вратата след себе си.

— Миналата нощ някой се е опитал да убие Джак.

Фред беше шокиран.

— Но кой? Защо?

— Ел Диабло. Кой друг? Джак сигурно е започнал да се приближава твърде много до истината.

Той се радваше, че беше прекарал цялата нощ с Фред. Това сваляше подозренията от шерифа.

— Значи знаеш кой е Ел Диабло?

— Имам доста добра представа. Когато се уверя, че Джак ще се оправи, двамата с теб ще отидем да посетим един от най-известните граждани в Дел Фуего.

— Кой е той? Как успя да го откриеш?

— Джак работеше по няколко следи. Той успя да научи имената на всички, които са знаели предварително за пратката с оръжие за форта. Ларсън му казал, че само двама души в града са знаели — ти и Джонатан Харис.

— Искаш да кажеш, че аз също съм бил заподозрян?

— Никой не беше извън подозрение известно време, но вече знаем истината.

— Харис не може да е направил това! Та той е парализиран! Невъзможно е да е дошъл незабелязано тук, камо ли да е надвил Джак — възрази Халоуей.

— Това е вярно, но Ел Диабло има на разположение цяла банда. Можел е да нареди някой от хората му да свърши работата. Сигурно е сметнал, че никой друг не е знаел какво е научил Джак и че ако го елиминира, ще остане на свобода. Само че е сгрешил.

Фред поклати глава с отвращение.

— Какво е състоянието на Джак?

— Лекарят каза, че ще се оправи. Да влезем вътре и да изчакаме, докато свърши.

Двамата се върнаха обратно в стаята и видяха, че лекарят вече си мие ръцете.

— Някой от вас ще може ли да остане при него? — обърна се докторът към Стив. — Тук трябва постоянно да има човек, докато той не дойде в съзнание.

— Разбирам — каза капитанът. — Аз ще остана.

Лекарят кимна.

— Добре. Трябва да се върна в кабинета си. Ще изпратя една от жените, които работят за мен, да остане с вас и да го наблюдава. Ако състоянието му се промени, уведомете ме незабавно.

— Няма ли да бъде по-добре да го закараме в кабинета ви?

— Не ми се иска да го местим още сега. Уведомете ме, ако започне да се свестява.

— Ще го направя — обеща Стив.

Той се разкъсваше между нуждата да тръгне след Ел Диабло и необходимостта да остане при приятеля си.

— Ще се върна в затвора и ще кажа на заместник-шерифа какво се е случило. След това ще дойда пак тук. Имаш ли нужда от нещо? — попита Фред.

— Точно сега единственото нещо, от което имам нужда, е да заловя Ел Диабло — отвърна капитанът, без да сваля очи от Джак, който лежеше пребледнял върху леглото.

Джак имаше чувството, че беше обгърнат от пронизващата болка, която чувстваше. Искаше му се да изпищи, да извика пред всички, които искаха да го чуят, името на жената, която го беше предала, но не можеше да събере достатъчно сили за това. Той дочуваше гласове, които сякаш бяха отдалечени много от него, но не можеше да им каже нищо. Стори му се, че всичките му усилия бяха безнадеждни, и той отново се остави да бъде обгърнат от студената тъмнина и болката. Отново изпадна в безсъзнание.

Няколко часа по-късно Джак се събуди. Той отвори очи и видя Стив да седи близо до прозореца и да гледа навън. Джак се опита да го повика, но успя само да изпъшка.

— Капитан Лафлин. Той започва да се съвзема — каза сестрата.

Стив отиде бързо до леглото.

— Джак! Аз съм, Стив. — Той се наведе над приятеля си, за да чуе какво се опитваше да му каже Джак.

— Стив... — Гласът му бе едва доловим.

— Кой направи това? Кой те намушка? — попита капитанът.

Спомени за миналата нощ започнаха да се преплитат в трескавия мозък на Джак. Той затвори очи, когато усети болката от предателството на Елизабет. Никога не бе смятал, че е способна на такава измама. Но тя го беше направила. Той я беше видял. Елизабет Харис се беше опиталата го убие.

— Харис... — беше единственото, което успя да каже. Думата беше изречена почти като стон и Стив едва успя да я долови.

— Прав беше. През цялото време си бил прав — каза му капитанът. — Оттук нататък аз ще се погрижа за всичко.

Джак искаше да го спре, да му каже, че говореше за Елизабет, а не за Джонатан, но не можа да събере достатъчно сили, за да го повика отново. Искаше му се да попречи на Стив да се появи неподготвен при нея, но беше твърде слаб, за да му каже кой Харис беше Ел Диабло. Болката отново го обгърна и той изгуби съзнание за пореден път.

— Бил е Харис — каза Стив на Фред.

— Да отидем да разберем как копелето е успяло да направи това. Сигурно е имал помощник.

— Ще останете ли с него? — попита Лафлин сестрата.

— Да, но вие трябва да кажете на доктор Майкълс, че пациентът му е бил в съзнание за няколко минути.

— Ще му кажем по пътя.

Двамата тръгнаха да излизат от стаята, но Стив се спря на вратата, за да хвърли един последен поглед на Джак. Докато стоеше там, той извади револвера си и провери дали е зареден. Когато го върна обратно в кобура, вече беше готов да се изправи лице в лице с човека, който се наричаше Ел Диабло, водачът на печално известната банда убийци.

Те спряха за малко в кабинета на лекаря, след което продължиха по пътя си.

— Не мислиш ли, че трябва да вземем няколко заместници с нас? — попита Халоеуй. — Харис може да е опасен.

— Ако се опита да ми създава неприятности, няма да живее много дълго — отвърна тихо капитанът.

Фред кимна и не каза нищо повече, докато вървяха по улиците към къщата на банкера. Когато стигнаха до къщата, двамата се качиха

на предната веранда и почукаха на вратата.

— Мислиш ли, че е напуснал града? — попита Фред, когато никой не им отвори.

— Защо да го прави, ако мисли, че Джак е мъртъв? — Стив заудря отново по вратата, този път по-силно. Когато чу някакви викове отвътре, той нареди на Фред: — Мини отстрани и виж дали можеш да видиш нещо през прозорците.

Фред изчезна зад ъгъла.

— Стив! Разбий вратата!

Стив се хвърли с рамо срещу вратата и я разби. Миг по-късно Фред вече беше зад него.

— Какво видя?

— Харис. Лежеше в леглото си и викаше за помощ. — Стив извади револвера си. Двамата влетяха в спалнята и намериха банкера да лежи в леглото си.

— Слава богу, че дойдохте! — извика Джонатан, когато ги видя. След това забеляза револвера в ръката на капитана и потръпна. — Значи знаете...

— Какво да знаем?

— За Елизабет и брат й!

— За какво говориш? — попита Фред.

— Не знам как съм могъл да бъда толкова глупав. Тя е била през цялото време! Елизабет е член на бандата!

— Жена ти? — Фред беше шокиран.

— Да! Тя им е давала информация. Тя знаеше всичко за банката, а и беше с мен на вечерята, по време на която генералът и аз обсъждахме подробностите по доставката на оръжието.

— Това не доказва нищо — каза Стив, който се съмняваше в разказа му и мислеше, че Джонатан се опитва да го подведе по лъжлива следа. — Къде е тя, Харис? Искам да говоря с нея.

— Точно това се опитвам да ви кажа. Тя замина! Брат й се появи тук миналата нощ. Те стояха на верандата, но аз успях да чуя всичко, за което си говореха. Не знаеха, че мога да ги чуя, иначе вече щях да съм мъртъв. — Лицето му почервения от гняв, докато им разказваше какво беше чул. — Проверихте ли вече как е Логан? Тя искаше да отиде в хотела, за да го убие, и сигурно го е направила, защото след малко се върна и двамата с брат й тръгнаха веднага.

— Казваш, че според теб собствената ти жена е член на бандата на Ел Диабло?

— Точно това ви казвам! Всъщност, ще ви кажа нещо повече! Елизабет не е просто член на бандата. Тя е Ел Диабло!

— Ел Диабло е жена? — Фред бе изпълнен с възмущение, когато си спомни всичките си разговори с Елизабет след обира в банката. Тя беше успяла да заблуди всички.

— Кой е бил по-подходящ от нея да събира информация? Кой би я заподозрял? Трябваше да се досетя по-рано, но продължавах да вярвам, че... — Той се задави от емоциите си и няколко секунди не беше в състояние да каже нищо.

— В какво си продължавал да вярваш, Джонатан? — подкани го Халоуей с надеждата, че банкерът можеше да им даде някаква следа.

— Продължавах да вярвам, че тя ме обича.

Стив и Фред се спогледаха недоверчиво; те все още не можеха да повярват на разказа му.

— Рейнджър Логан е бил нападат миналата нощ, но не е убит — информира го Стив.

— Слава богу. Той може да ви каже, че съм прав! Той може да ви каже, че Елизабет се е опитала да го убие!

— Джак говори за кратко с нас, но успя да изрече само „Харис“.

— И вие сте решили, че става дума за мен? Мислите, че съм замесен във всичко това? Затова нахълтахте тук с извадено оръжие! — Банкерът се втрени в тях с объркване и гняв.

— Точно така.

— И според вас аз съм планирал обира на собствената си банка и след това съм казал на бандитите да стрелят по мен, за да изглежда по-убедително? Твърде страхлив съм, за да се реша на такова нещо. И ако наистина смятате, че съм бил аз, как бих могъл да напада Логан? Няма начин да стигна до него, а дори и да имаше, какво би могъл да направи един мъж в инвалидна количка на един силен мъж, какъвто е Логан?

— Можел си да накараш някой от бандата да свърши работата вместо теб.

— И затова съм се оставил да лежа тук съвсем сам в това легло в продължение на повече от дванадесет часа! Казвам ви, че е била

Елизабет. Тя е човекът, когото търсите. Ние сме женени само от няколко години и през цялото време тя ме е използвала.

Фред и Стив знаеха, че той е прав. Те осъзнаха също така, че бяха изпуснали възможността да арестуват водача на бандата. Единственото им утешение беше, че след като вече знаеха самоличността на Ел Диабло, можеха да намерят Елизабет и да я изправят пред правосъдието.

— Какво ще правите с мен? — попита bankerът, докато двамата се съвещаваха на тих глас.

— Нищо, Джонатан. Ще изпратим някой да се погрижи за теб.

— Ще тръгнете ли след нея? Те заминаха миналата нощ, но не знам накъде са се отправили.

— Ще тръгнем след тях веднага щом се подготвим.

— Надявам се да я заловите. Надявам се да я обесите. — Отмъщението беше единственото нещо, за което той можеше да мисли. Жената, която беше обичал, беше отговорна за това, че той щеше да прекара остатъка от живота си в инвалидна количка. Тя беше крадла, лъжкиня и убийца. Джонатан се надяваше Елизабет да бъде заловена скоро.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Люк почти се зарадва, когато забеляза Дел Фуего в далечината. Той не можеше да нарече това място свой дом, но поне отново бе успял да се върне при Джак и най-накрая можеше да оправи цялата бъркотия, в която се беше замесил. Той се надяваше Джак да е в кабинета на шерифа, когато пристигнеха, защото след смъртта на Грегъри не му беше известно кой знаеше за работата му под прикритие.

— Вижте! Този път някой наистина е довел Мейджърс! Викът беше подет от хората на улицата и гражданите започнаха да излизат тичешком от сградите, за да огледат тримата ездаци. Скоро зад тях се бе образувала огромна тълпа, която ги следваше неотлъчно по пътя им към затвора.

— От думите на Логан разбрах, че положението е лошо, но не знаех, че е чак толкова лошо — обърна се Коди към Дебнещия призрак, докато вадеше револвера си. Тя държеше оръжието колкото можеше по-близо до крака си.

Пред затвора индианецът скочи от коня си и отиде да помогне на Люк да слезе от своя, след което тримата влязоха заедно в кабинета на шерифа. Коди огледа заместниците, които седяха вътре, но не видя познати лица.

— Търся рейнджър Логан. Можете ли да ми кажете къде мога да го намеря?

Един от заместниците я изгледа скептично.

— И защо го търсиш?

— Защото водя Люк Мейджърс. Трябва да говоря с Логан.

Заместниците бяха обзети от вълнение, когато познаха Люк.

— Да го заключим и ще ти кажа за Логан.

— Че какво има за казване? Той ми дължи пари. Искам си наградата — заяви твърдо Коди.

— Имаше проблеми, мадам.

— Казвам се Джеймсън, Коди Джеймсън. За какви проблеми говориш?

— Рейнджър Логан беше ранен.

— Зле ли е? — попита незабавно Коди и усети как Люк, който стоеше до нея, се напруга.

— Все още не знаем. Намериха го едва тази сутрин. Можеш да оставиш Мейджърс тук и ние ще го заключим, докато се срещнеш с шериф Халоуей и капитан Лафлин. И двамата са в хотела при Логан.

— Добре. Само се уверете, че с пленника ми няма да се случи нищо лошо, докато ме няма, защото в противен случай ще проклинате деня, в който сте се родили.

— Да, мадам.

Заместникът беше чувал за Коди Джеймсън и знаеше, че не беше здравословно да се изпречва на пътя на ловеца на глави.

Ще го държим под око. Няма да се измъкне.

— Добре. Ще се върна скоро.

Коди остана да се увери, че Люк е заключен в задната килия, след което излезе от затвора. Тя се спря на вратата, за да погледне назад към Люк, и видя, че той стоеше в килията си и я наблюдаваше. Изражението му не беше любезно. Погледът му разкриваше презрение и омраза. Коди изпита съжаление, но не можеше да си губи повече времето тук. Тя тръгна заедно с Дебнещия призрак да потърси Логан.

Докато обмисляше какво се бе случило, тя започна да се тревожи. Нещата не се развиваха добре. Как така рейнджърът бе позволил да бъде ранен посред града? Тук ставаше нещо странно.

Люк стоеше сам в килията и се опитваше да измисли какво да прави, макар да знаеше, че може единствено да седи и да чака. Грегъри беше мъртъв, Джак беше ранен и той се бе озовал в задънена улица. Ако никой, освен Джак, не знаеше за мисията му, а Джак не беше в състояние да разкаже истината, Люк не беше сигурен дали щеше да доживее до сутринта. Той бе забелязал вълнението на гражданите и се страхуваше, че тълпата може да нападне затвора, за да го линчува, преди нещата да се изяснят.

Докато крачеше нервно из килията, той осъзна, че беше безпомощен. Това не му се нравеше, но истината беше, че той не беше в състояние да направи нищо, докато Джак не се появеше. Единствено тогава Люк щеше да бъде свободен отново. Той седна на тесния, твърд нар и зачака.

Джак изплува отново от тъмнината и въпреки че болката не беше изчезнала, той знаеше, че повече не може да се крие от нея. Беше изтощен, но беше длъжен да бъде в съзнание.

С голямо усилие на волята си Джак отвори очи и огледа стаята. Завесите бяха спуснати и стаята беше тъмна. Той не беше сигурен дали беше ден или нощ, нито пък защо се намираше тук и дали беше сам или не. Той се огледа по-внимателно и забеляза една жена да седи на стол наблизко и да чете някаква книга.

— Вода — изграчи Логан.

Жената буквално подскочи, когато чу гласа му, и се втурна да му донесе чаша студена вода.

— Събудихте се! Докторът ще бъде много доволен.

Джак отпи от чашата, която тя държеше до устните му.

— Коя... коя сте вие?

— Казвам се Матилда Ноулс и работя за доктор Майкълс. Стоя тук, за да наблюдавам състоянието ви.

— И какво точно е състоянието ми? — успя да попита той, въпреки че изричаше всяка дума с усилие.

— Били сте намушкан в гърба. — Тя го наблюдаваше внимателно, докато му говореше, и забеляза болката, която се изписа за миг на лицето му. — Доктор Майкъл не беше сигурен дали ще прескочите трапа. Ще трябва веднага да го уведомя, че състоянието ви се подобрява.

Джак кимна и затвори очи. „Тя щеше да ме убие. Искаше да ме убие.“ В съзнанието му се въртеше един образ на Елизабет — невинна, пренебрегвана, нуждаеща се от защита. Тя се беше преструвала, за да го измами, и той се беше хванал на въдицата. Джак ругаеше собствената си глупост и се чудеше как бе могъл да се окаже толкова сляп. Но той знаеше прекрасно каква беше причината. Тя го беше омагьосала, беше го хипнотизирала. Беше го използвала като източник на информация.

През ума му мина една ужасяваща мисъл — той й беше казал за Люк! Джак се молеше приятелят му да беше все още жив, молеше се Джеймсън да го беше заловила и измъкнала от лагера на бандата.

Съзнанието за това, че може би беше отговорен за смъртта на Люк, го измъчваше и не му позволяваше да си почине. Джак лежеше нещастен и му се искаше да има сили, за да стане от леглото и да

тръгне след Елизабет. Той нямаше представа къде беше отишла тя, но беше готов да претърси цялата земя и нямаше да намери покой, докато не я откриеше.

— Добре ли сте, господин Логан? — попита сестрата, която забеляза свирепото му изражение и се запита дали болката не се беше засилила.

— Не и няма да се почувствам по-добре, докато не стана от това легло — отвърна той.

— Трябва да си починете. Раната ви е толкова тежка, че съм сигурна, че ще останете в леглото доста време.

Джак знаеше, че сестрата е права. Той не би могъл да стане, ако се опиташе, и дори нямаше сили за такъв опит. Поне засега.

На вратата се почука и сестрата отиде да отвори.

— Да?

— Казвам се Коди Джеймсън и искам да говоря с рейнджър Логан.

— Съжалявам, но...

— Пуснете я — успя да каже Джак.

Сестрата го погледна, видя решителния му поглед и отвори вратата.

— Джеймсън. Ти се върна. — Гласът на Джак не беше силен, но волята му беше желязна.

Коди седна, шокирана от вида на рейнджъра. Целият му гръб беше превързан, а лицето му беше преbledняло.

— Какво е станало с теб?

— По-късно. Доведе ли Мейджърс? — Той зачака напрегнато отговора ѝ.

— Да. Сега той е заключен в затвора. Затова и дойдох тук. Искан лично да ти кажа.

Джак не можеше да повярва, че нещата се бяха наредили толкова добре.

— Добре... добре. Нямах новини от теб толкова дълго! Започнах да се тревожа, че може да ти се е случило нещо.

— Не беше лесно, но успях да се справя. Този път определено си заслужих парите до последния цент. — Тя си спомни обвиненията на Люк, че вършеше това само заради парите. Тази мисъл я натъжи,

защото тя се нуждаеше от тези пари, за да издържа семейството си. Защо иначе щеше да поема такива големи рискове?

— Ще се погрижа да си получиш парите. В хотела ли ще отседнеш?

— Да.

— Добре. — Джак се отпусна и затвори очи за миг.

— Какво се е случило с теб? — попита го Коди.

— Имах среща с Ел Диабло.

— Ел Диабло е бил тук? — Тя беше шокирана. — Кой е той?

Джак отвори очи и я погледна. В ума му започна да се оформя една мисъл. Щом беше успяла да залови Мейджърс, значи беше най-добрата в занаята си. Може би, просто може би...

Когато Стив и Фред се върнаха в кабинета на шерифа, те с изненада видяха три чужди коня, вързани пред сградата, и голяма тълпа, която се беше събрала пред входа.

— Какво става тук, по дяволите? — попита Стив.

— Мислиш ли, че някой е довел някой от бандата?

Двамата тръгнаха забързано напред.

— Този път са го пипнали! — извика нечий глас към тях, докато си проправяха път през навалищата.

Стив влезе първи, последван на една крачка от Фред. Той видя мъжа в килията и осъзна, че това трябва да беше Мейджърс.

— Кой го доведе?

— Коди Джеймсън, ловецът на глави — отвърна единият заместник-шериф. — Тя искаше да говори с Логан, така че ние заключихме Мейджърс.

Стив кимна и се отправи към килията. Фред и заместниците се напрегнаха в очакване да видят какво щеше да направи капитанът.

— Ти ли си Люк Мейджърс?

— Същият — отвърна Люк. — Трябва да се видя с Джак Логан, но ми казаха, че е бил ранен.

— Така е. Той е на легло в хотела. Какво ще кажеш да отидем да го посетим заедно?

Люк бе очаквал проблеми, очаквал бе този човек да му каже, че ще гние в килията, докато Джак се възстанови. Учуденият му поглед

накара Стив да се разсмее.

— Джак ми каза, че работиш за него. Ще те измъкнем оттук. Мисля, че вече си се нагледал достатъчно на този затвор.

Люк не можеше да опише радостта и облекчението, които изпита при думите на капитана.

— Прав си.

Стив му се усмихна и влезе в другия кабинет, в който Халоуей държеше ключовете за килиите. След това се върна и отключи килията.

— Благодаря — каза Люк, докато излизаше.

Заместниците бяха шокирани от действията на рейнджъра.

— Какво правиш? Това е Люк Мейджърс! Не можеш да го пуснеш! Той е един от тях!

Фред се обърна към хората си.

— Мейджърс работеше под прикритие за нас през цялото време. Той никога не е бил част от бандата им и не е взимал участие в противозаконните им действия. Логан го нае за да открие самоличността на Ел Диабло и скривалището на бандата.

Тази новина изненада още повече заместниците му. Те гледаха безмълвно как Люк закопчава колана с револвера си, който Коди беше оставила в кабинета на шерифа. Видяха с удивление как стрелецът се приготвя да излезе от затвора заедно с капитан Лафлин.

— Не мога да повярвам!

— Повярвайте го — настоя Фред. — Той работеше за нас през цялото време.

— Какво да правим с хората отвън? — попита един от заместниците, когато забеляза тълпата на улицата пред затвора.

Фред погледна Стив.

— Искаш ли ти да се справиш с тях?

— С удоволствие. — Стив излезе навън и застана срещу гражданите. — Можете да си вървите. Люк Мейджърс беше доведен и ще бъде пуснат на свобода.

— За какво говориш? — извика вбесен един от мъжете. — Той уби Сам и Дейвис и рани Харис.

— Не е бил той. Мейджърс беше нает от рейнджърите, за да проникне в бандата. Той е един от нас и аз няма да търпя някой да твърди противното. Той не е виновен в никакво нарушение на закона.

— Но Харис каза, че той е стрелял по него!

— Харис греши. Мейджърс е на наша страна. Сега си вървете. Не искам неприятности, а такива ще има, ако не се приберете по домовете си веднага.

Хората започнаха да се разпръскват. Настроението им беше мрачно, но откритата им враждебност се беше изпарила. Един от тях се спря и погледна назад.

— Ама той наистина ли е работил за рейнджърите?

— Да. Кажи това на всички.

Мъжът кимна и се отдалечи.

Стив се надяваше, че новината ще бъде разпространена бързо из града и Люк няма да бъде застрашен повече. По-късно той щеше да пусне телеграми до близките градове, за да ги уведоми, че заповедта за задържането и обявената награда за Мейджърс се отменят.

— Готов ли си да се видиш с Джак? — обърна се Лафлин към Люк.

— И още как!

— Искаш ли да дойдеш с нас, Фред?

— Не, ще остана тук с момчетата, в случай че възникнат някакви проблеми. Мини след това да ми кажеш как е Джак.

Двамата тръгнаха.

— Джак ще се зарадва, когато разбере, че си се върнал.

— Как беше с бандата?

— Не беше приятно преживяване. Мога да ви дам местоположението на скривалището им, както и имената на градовете, в които ходят след всеки удар.

— А Ел Диабло? Какво откри за него?

— Ще ти кажа, когато отидем при Джак. Той е човекът, който ме нае за тази работа.

Двамата не казаха нищо повече, докато не стигнаха до хотелската стая. Сестрата им отвори и ги пусна да влязат. Люк зяпна от изненада, когато видя Коди да седи до леглото и да разговаря с Джак.

Тя вдигна очи и се изненада, че го вижда в стаята.

— Ти какво правиш тук?

— И аз щях да ти задам същия въпрос, ако не знаех отговора. При теб всичко опира до парите, нали, Джеймсън? — Тонът му беше презрителен.

— Люк... — успя да промълви Джак, който се измаряше все повече с всяка измината минута.

Люк погледна надолу към приятеля си и осъзна колко сериозна беше раната му.

— Какво е станало с теб?

— Ел Диабло.

— Той е жена, Джак. Не знам името ѝ, но брат ѝ Хадли управлява бандата вместо нея, а тя му изпраща информацията.

Джак се усмихна едва забележимо.

— Ти свърши добра работа за мен, Люк. Но аз открих самоличността на Ел Диабло по най-неприятния начин.

— И коя е тя?

— Елизабет Харис, съпругата на банкиера.

Люк и Коди се втреничиха с удивление в него.

— И къде е тя сега?

— Никой не знае — отвърна Стив. — Ние отидохме при мъжа ѝ. Той я е чул да говори с брат си миналата нощ и двамата са напуснали града. Ще взема още двама рейнджъри със себе си и ще тръгна след тях. Люк казва, че знае къде се намира скривалището на бандата и в кои градове се крият след ударите си.

— Така е — потвърди Люк и им разказа каквото знаеше.

— Невероятно — каза Стив. — Ще тръгна веднага щом изпратя телеграми на двамата рейнджъри и се уговоря с тях да ги посрещна по пътя.

— Искам да дойда с теб — каза Люк. Тази жена беше толкова жестока. Тя бе убила Сам Грегъри и се беше опитала да убие Джак. Люк искаше отмъщение.

— Не. Това вече е работа на рейнджърите. — Лафлин отхвърли предложението на Люк и се обърна към Джак. — Джак, ще дойда да те видя, когато се върна; дотогава се пази. — Той излезе от стаята.

Джак се загледа във вратата, през която беше излязъл шефът му. Той беше бесен. Искаше му се да бъде в състояние сам да тръгне след Елизабет. Искаше му се той да бъде човекът, който щеше да я залови. Беше постъпил като глупак и беше истинско чудо, че все още е жив. Джак не беше човек, който прощаваше или забравяше лесно.

Най-сетне Коди заговори. Тя беше озадачена от всичко, което беше видяла и чула току-що.

— Чакай малко. Има нещо, което не разбирам.

Логан я погледна невинно.

— Какво?

— Ти току-що каза, че Люк е свършил добра работа за теб. За какво говореше? — попита тя.

— Люк работеше за мен под прикритие. Когато положението се влоши и градът обяви голяма награда за залавянето му, аз започнах да се притеснявам. — Затова наех теб да ми го доведеш жив.

— И не ми каза истината за него. — Тя беше бясна.

— Не можех да го изложа на риск. Ти трябваше да бъдеш убедена, че той е престъпник; в противен случай може би щеше да се държиш с него по различен начин и да събудиш подозрение.

— И затова ти ме изпрати да го търся, като нарочно ме накара да го мисля за убиец и крадец. — Коди се обърна към Люк. — Ти защо не ми каза истината?

— Не ми говори за истина и лъжа, сестра Мери — отвърна той. — Ти не би познала истината дори ако тя сама ти се представеше.

— Моята работа е измамата.

— А моята работа беше да действам под прикритие. Преди да започнеш да се правиш на толкова ядосана, я ми кажи защо не ми каза, че Джак те е наел?

— Ти беше врагът.

— Аз бях сам сред бандата на Ел Диабло. Трябваше да внимавам какво правя и какво говоря. Не можех да се доверя на никого.

— Люк, трябва да поговорим — прекъсна ги Джак.

Люк погледна Коди, сякаш искаше тя да си тръгне, но Джак отново се намеси.

— Тя остава.

Коди се беше приготвила да си тръгне и се изненада от думите на рейнджъра.

— Люк, искам да тръгнеш след Ел Диабло. Искам да ми я доведеш.

— Но рейнджърите...

— Ти можеш да се справиш. Вие с Коди познавате добре бандата. Знаете как мислят те, къде ходят, какво правят. — Очите му се местеха трескаво от Люк към Коди и обратно. — Искам вие двамата да я намерите и да ми я доведете жива.

— Аз работя сам — заяви Люк. Последното нещо, което искаше, беше да се замесва още повече с тази жена, която го беше предала.

— Люк, ти си ми длъжник.

На Люк му се струваше, че беше тъкмо обратното, но нямаше намерение да спори за това. И той искаше Ел Диабло да бъде спряна също толкова, колкото го искаше и Джак. Трябваше да отмъсти за приятеля си.

— Джеймсън е дяволски добра. Тя те залови, нали? — напомни му Джак. — Искам Елизабет жива и Джеймсън може да свърши работата.

Люк беше в капан и го знаеше. Той искаше Ел Диабло. Искаше да ѝ отмъсти за онова, което беше направила на Джак.

— А рейнджърите?

— Те са добри, но вие двамата заедно сте по-добри от тях. Ако някой може да намери Ел Диабло, това сте вие двамата. Заловете я заради мен и ми я доведете.

— Каква е наградата? — попита Люк, като гледаше към Коди, докато задаваше въпроса си.

— Вдигнахме я на две хиляди долара.

— Е, Джеймсън? — попита Люк, на когото му се искаше да види дали парите са достатъчно, за да изкушат Коди да пътува и да работи с него. — Достатъчно ли е, за да те накара да тръгнеш отново след бандата?

Коди се втренчи в него със студен поглед.

— Ще тръгна след Ел Диабло, но няма да го направя заради парите.

— Значи ще го направите? — поиска да се увери Джак.

— Ще го направим — отвърнаха Коди и Люк, въпреки че и двамата имаха определени съмнения.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Коди първа излезе от стаята на рейнджъра. Имаше да свърши доста работа преди дори да си помисли да тръгне с Люк след Ел Диабло. Тя си взе стая в хотела, след което потърси Дебнещия призрак, за да му разкаже за последния обрат на събитията. Намери индианеца да се грижи за конете им близо до конюшнията.

— Когато получа наградата за Мейджърс, искам да вземеш парите и да ги занесеш у дома вместо мен.

— Ти какво ще правиш?

— Коди му разказа набързо какво беше научила за Люк и за връзката му с Логан. Дебнещия призрак се изненада, когато научи, че Люк вече не беше човек извън закона.

— Сега рейнджър Логан иска да тръгна с Мейджърс след Ел Диабло.

— Рейнджърите не я ли търсят вече?

— Да, но Логан вярва, че с Мейджърс ще я намерим по-бързо от тях.

— И ти не искаш да яздя с теб? — Той беше настроен скептично към плана ѝ.

— Ще бъде по-добре да занесеш парите от наградата у дома. Знам, че семейството ми има нужда.

— Ще го направя, но се питам дали ще бъдеш в безопасност с този човек.

— Ще се оправя. Преди това обаче трябва да направя някои проучвания. Трябва да науча каквото мога за Елизабет Харис и брат ѝ.

— И аз ще поразпитам наоколо, преди да тръгна.

— Благодаря. Ти си страхотен приятел. Не знам какво щях да правя без теб.

— Надявам се да не ти се наложи да разбереш това твърде скоро.

Коди остави индианеца и се запъти към дома на Елизабет Харис. Една жена, която Фред беше наел да се грижи за банкера ѝ отвори

вратата и на Коди беше позволено да говори с Джонатан, който седеше в инвалидната си количка в дневната.

— Казвам се Коди Джеймсън и рейнджър Логан ме помоли да проуча миналото на жена ви, за да видя дали няма да открия следи, които биха ни показали накъде може да е тръгнала.

Джонатан я огледа скептично, след което реши да ѝ отговори. Той беше готов да каже всичко на всеки, който го попиташе, ако това щеше да помогне Елизабет да бъде заловена по-бързо.

— Какво искате да знаете?

— Къде е израснала? В какво семейство?

— Елизабет и брат ѝ са родени и израснали в Ню Орлийнс. След войната се преместили в Тексас.

— Имат ли някакви роднини там?

— Не. Поне аз не знам.

— Жена ви има ли близки приятели?

— Сара Грегъри беше най-добрата ѝ приятелка. Двете прекарваха доста време заедно. Имахме много познати. — Той изброи набързо всички жени, с които Елизабет се бе срещала.

— Благодаря. И тъй като познавате добре жена си...

Джонатан я прекъсна със саркастичен смях.

— Да я познавам ли? Никога не съм я познавал.

— Разбирам. Но можете ли да се сетите за място, на което тя би отишла, ако се опитваше да се скрие?

Банкерът поклати глава.

— Иска ми се да можех, но като се изключи Ню Орлийнс, тя рядко говореше за пътуване.

— Благодаря ви, че ми отделихте от времето си. Ако си спомните нещо, което може да ни помогне, каквото и да е то, уведомете ме.

— Ако искате да прегледате личните ѝ вещи, преди да тръгнете, можете да го направите. Мислех да наредя да ги съберат и изгорят, но те са все още в спалнята. Вземете всичко, което ви трябва.

— Много щедро от ваша страна.

— Това не е щедрост — възрази остро банкерът, който вече не можеше да сдържа омразата към жена си. — Искам да я заловите. Искам да я доведете тук, за да мога да видя как ще увисне на въжето. Искам да я заплюя и да ѝ кажа каква уличница е.

Коди разбираше как се чувстваше Джонатан и кимна.

— Искате ли да ми помогнете да прегледам вещите ѝ?

Той завъртя количката си към спалнята и Коди тръгна след него. Измина повече от час, преди да свършат.

— Ще ви уведомя какво е станало, господин Харис.

— Направете го, госпожице Джеймсън. Ще очаквам новини от вас. В момента аз живея само за отмъщение.

Коди долови заплахата в гласа му и разбра, че той нямаше да намери покой, докато Елизабет не бъдеше заловена. Тя го остави, като отнесе със себе си само няколко снимки на Елизабет, включително и снимката от деня на сватбата им. Джонатан вече не я искаше в къщата си.

След това Коди отиде да посети Сара Грегъри, за която bankerът ѝ бе казал, че е най-добрата приятелка на жена му.

— Госпожо Грегъри, аз съм Коди Джеймсън и работя с рейнджър Логан по разкриването на Ел Диабло.

— Ел Диабло? Да не са научили нещо ново? — Очите ѝ заблестяха.

— Вие не знаете ли какво се случи?

— Не. Да не искате да кажете, че са открили нещо? — Коди кимна и Сара отвори широко вратата. — Влезте, моля. Искам да ми разкажете всичко за човека, който уби моя Сам.

Когато Коди се настани в дневната с вдовицата на шерифа, тя се запита как щеше да каже на Сара, че най-добрата ѝ приятелка бе убила хладнокръвно съпруга ѝ. Коди реши, че откровеността беше най-добрата тактика.

— Госпожо Грегъри, през последните двадесет и четири часа се случиха доста неща. — Когато забеляза, че Сара я слуша внимателно, Коди продължи да ѝ разказва за нападението срещу Джак, за залавянето на Люк и, че той бе работил за рейнджърите. — Мейджърс научил, че водачът на бандитите не участва в набезите на бандата си. Всъщност, през цялото време, докато той бил с тях, Ел Диабло нито веднъж не се появил в лагера им. Тогава рейнджър Логан открил, че има връзка между Харис и обирите. Той мислел, че става въпрос за Джонатан, но сгрешил.

— Да не би да казвате, че...? — Ръката на Сара се вдигна към гърлото ѝ и тя пребледня.

— Че наистина е имало връзка между Харис и обирите и тази връзка е била жена му. Елизабет Харис е Ел Диабло.

— Не...

— Страхувам се, че е вярно. В нощта, в която тя изчезна, Джонатан я чул да планира убийството на рейнджър Логан, а когато доведох Мейджърс в града, той потвърди това, защото беше научил, че Ел Диабло е жена.

— Значи е била Елизабет? Елизабет е убила Сам?

— Така изглежда. Люк Мейджърс се закле, че Сам е бил жив по време на бягството на бандитите от затвора. Сам знаел, че Люк работи под прикритие. Не е имало причина Люк да го наранява по какъвто и да било начин.

— Значи Елизабет е влязла в затвора след бягството и го е застреляла... просто така?

Коди не каза нищо.

Сара вдигна насълзените си очи към гостенката си.

— Мислех си, че Елизабет ми е приятелка. Наскоро се срещнахме и поговорихме за онова, което се бе случило с мъжете ни. — Тя поклати глава, сякаш все още не можеше да повярва. — Казах ѝ колко е щастлива, че Джонатан е все още жив, но сега осъзнавам, че тя вероятно е искала и неговата смърт, но нещо е попречило на плановете ѝ.

— Мисля, че сте права. От онова, което научих за тази жена през последните няколко часа, бих казала, че тя е жестока и напълно лишена от съвест.

— С какво мога да ви помогна? С какво мога да ви помогна да я намерите? Искам отново да застана лице в лице с нея. Искам да я погледна в очите и да ѝ кажа какво мисля за нея.

— Трябва да ми кажете всичко, което ви е говорила за миналото си.

— Нека да помисля. Знам, че семейството ѝ е от Луизиана и тя често говореше колко много ѝ липсвал животът там. Постоянно повтаряше, че животът в Ню Орлийнс бил „много по-цивилизован“. — Сара млькна и погледна Коди. — Но какво може да знае тя за цивилизацията? Цивилизованите хора не се нараняват взаимно. Цивилизованите хора не крадат един от друг. Цивилизованите хора не убиват.

— Ще направя всичко по силите си, за да я изправа пред правосъдието, госпожо Грегъри. Обещавам ви. Тази жена накара много хора да страдат и аз искам да видя как тя ще си плати за престъпленията.

— Горкият Джонатан — въздъхна Сара. — Щом аз се чувствам предадена, какво ли изпитва той.

Коди не отвърна нищо.

— Мога ли да ви кажа нещо друго? Нещо, с което да ви помогна?

— Имам само още един въпрос. Тя споменавала ли е за някое място, на което би желала да отиде? Имаше ли любим град или нещо подобно?

— Ню Орлийнс, разбира се. Толкова често говореше за него. Казваше ми, че нямала търпение отново да се върне там. Защо? Мислите ли, че е тръгнала натам?

— Не съм сигурна накъде е тръгнала. Затова обичам да проверявам миналото на хората, които издирвам Рейнджърите вече претърсват района на юг. Просто се питам дали Елизабет, която очевидно е умна жена, не е тръгнала в посока, противоположна на посоката, в която всички биха си помислили, че е избягала.

— Тя наистина е умна. Няма да ви бъде лесно да я заловите, но искам да го направите, госпожице Джеймсън. Върнете я тук. Моля ви, не позволявайте тя да остане ненаказана за убийството на моя Сам и за това, че толкова дълго ме е лъгала.

— Ще се опитам. Ако си спомните нещо друго, което тя може да е споменала и което може да ми бъде от помощ, аз съм отседнала в хотела и ще остана там още един ден.

— Не се тревожете. Сигурно няма да заспя цяла нощ, а ще се опитвам да си спомня всяка дума от всеки мой разговор с нея. Ако се сетя за нещо, ще ви уведомя незабавно.

Коди тръгна към вратата.

— Госпожице Джеймсън?

Тя погледна назад към Сара.

— Благодаря ви. Ако някой може да намери Елизабет, сигурна съм, че това сте вие.

Коди се усмихна леко, тъй като знаеше, че не можеше да каже нищо, с което да успокои болката на Сара Грегъри. Тя щеше да

направи всичко по силите си, за да залови Ел Диабло колкото се можеше по-бързо.

Оставаха ѝ още две посещения и когато приключи с тях, Коди вече беше научила всичко възможно за Елизабет и Хадли Харис.

Сега ѝ оставаше да се срещне с Люк. Това не беше среща, която очакваше с нетърпение.

Люк остана с Джак още един час, за да му разкаже всичко, което знаеше за бандата.

— Разкажи ми за Джеймсън и как успя да те залови — каза най-накрая Джак, който искаше да чуе как една млада, красива жена бе успяла да надхитри един толкова умен мъж като Люк.

Люк се намръщи.

— Какво искаш да знаеш?

— Всичко. Преди да я наема и да разбере, че е жена, само бях чувал за нея. Как се справя тя? Какви трикове използва? Очевидно е, че всеки мъж би могъл да я надвие със сила. Но тя е толкова дяволски умна и бърза, че сигурно залавя хората си, преди да разберат какво се е случило с тях.

— Нещо такова.

Джак го изгледа нетърпеливо и Люк реши, че трябва да му обясни по-подробно.

— Когато я срещнах за първи път, тя беше преоблечена като проповедничка.

— Майтапиш се. — Той се ухили, когато си представи Коди, облечена така.

— Говоря ти съвсем сериозно. Тя обаче ядоса един от членовете на бандата и се наложи аз да я измъквам от неприятностите, в които се беше забъркала с него.

— Значи ти си я спасил?

— Като си помисля сега, струва ми се, че беше в състояние да се спаси и сама. Толкова е добра с револвера, че най-вероятно щеше просто да го застреля и да си реши проблема. Но тогава не знаех това и трябваше да ѝ помогна.

— Ти наистина ли я мислеше за проповедничка?

— Да.

— И какво стана след това?

Люк му разказа бързо за събитията в лагера и как тя се беше възползвала от първата възможност, за да избяга.

— После тя се превърна в Армита.

— Армита? — Джак се забавляваше невероятно за сметка на Люк. — И коя е Армита?

— Певица в една кантина в Рио Нуево.

— И?

— И тогава тя застреля Съли, когато той дойде, за да ме убие.

— Джеймсън ти е спасила живота? — Джак очевидно беше впечатлен.

— Да — призна си Люк. — След това се наложи да бягаме, защото не знаех дали бандата ме беше разкрила, а и се тревожех, че ако разберяха, че тя е застреляла Съли, ще я наранят. Затова останахме заедно, докато не бяхме открити от друг ловец на глави.

— И кой беше той?

— Някой си Рийд, но Коди го надхитри. Той я мислеше за обикновено момиче и я остави на мира, когато ме залови. Аз се опитах да избягам, но той ме рани.

— Забелязах раната на главата ти.

— Улучи ме и в рамото.

— Ще се справиш ли?

— Бил съм и по-зле, но сега определено съм по-добре от теб. Поне съм на крака и мога да се движа.

Джак изсумтя.

— Продължавай.

— Коди някак си успя да ни изпревари на следващия ден. Беше се предрешила като старица, на която ѝ се бе счупила каруцата. Рийд спря да ѝ помогне и тя го изненада в гръб. Той не беше много щастлив.

— Нито пък ти, предполагам.

Люк поклати глава, спомняйки си шока, когато бе открил истинската самоличност на Коди.

— Доста неприятно се почувствах, когато разбрах, че са ме направили на глупак — че сестра Мери, Армита и старицата бяха всъщност ловецът на глави Коди Джеймсън. Прав си. Тя е дяволски добра. Може да променя вида си като хамелеон. Кой знае как ли ще изглежда следващия път, когато влезе тук?

— Но тя те доведе жив и точно за това я бях наел — заключи доволно Джак.

— Наистина се радвам, че тя си е получила парите за мен.

— Ако ще работиш с нея, по-добре започни да осъзнаваш, че нейните умения могат да ти помогнат. Със своите маскировки тя може да влезе на места, където ти не можеш.

Люк неохотно се съгласи, че приятелят му беше прав, но това не можеше да го накара да харесва Коди.

— Ще имаш нужда от нея. Няма да е лесно да бъдат заловени Елизабет и брат ѝ. Но двамата заедно не може да се провалите. Знам, че можете да се справите.

— Радвам се, че мислиш така.

— Кажете ми какво възнамерявате да направите.

— Ще дойда да те видя, преди да тръгнем.

— Добре. — Той остана да гледа мълчаливо как Люк се изправя и се приготвя да си тръгне. — И, Люк...

Мейджърс погледна назад.

— Благодаря ти.

Люк кимна и излезе от стаята. Той не беше доволен от онова, което му предстоеше, но щеше да го направи. Щяха да изправят Ел Диабло пред правосъдието и това щеше да му достави голяма радост.

Люк имаше намерение да отиде до ранчото, за да се види с Джеси, когато се озова срещу Коди, която се връщаше след последната си среща.

— Кога ще бъдеш готов за тръгване? — попита го тя в мига, в който го забеляза.

— Защо? Къде ще ходим? В Рио Нуево ли?

— Не. Искам да ти покажа някои неща. Ела в стаята ми.

Люк тръгна с нея. Когато влязоха в стаята ѝ, Коди сложи снимките и дневника на Елизабет на леглото.

— Джонатан каза, че мога да ги взема. Още не съм имала възможност да прочета дневника ѝ, но имам предчувствие за посоката, в която се е отправила тя.

— Предчувствията са хубаво нещо, но няма да ти помогнат да заловиш много престъпници.

Коди го изгледа с отвращение.

— Наричай го предчувствие или инстинкт, твоя си работа. На мен ми помага. Още сега мога да ти кажа, че Елизабет и Хадли не са тръгнали към мексиканската граница.

— И откъде си толкова сигурна?

— Първо, тази жена трябва да изчезне. Тя знае, че ще бъде заподозряна, и има нужда бързо да отиде някъде, където никой няма да я свърже с Ел Диабло или бандата му. Второ, тя току-що е продала оръжието на мексиканците и следователно има пари. Може да отиде където си поиска. Трето, пред приятелките си и в дневника си тя говори за това колко много ѝ липсва животът в „цивилизацията“ и колко много иска да се върне в Ню Орлийнс. Почти сто процента съм уверена, че тя е тръгнала на изток, а не на юг или на запад.

— И как смяташ да докажеш това?

— Като тръгна към Сан Антонио на зазоряване. Вече изпратих телеграма на приятеля на баща ми Нейт Томпсън, който е шериф на Сан Антонио. С малко късмет той ще успее да провери някои неща, преди да стигнем там. Железницата вече стигна до Сан Антонио. Ако Елизабет е тръгнала към Ню Орлийнс, Сан Антонио е първото място, на което може да се качи на влака. С мен ли си за тази работа, или не?

— И какво ще правим, ако открием, че двамата с Хадли наистина са били в Сан Антонио?

— Ще ги последваме докдето трябва и колкото дълго трябва. Ще я върнем тук.

— Тези две хиляди долара означават много за теб, нали?

Коди се втрени гневно в него.

— Напусни стаята ми! Ще се срещнем при конюшната половин час преди изгрев. Бъди готов за тръгване. — Думите ѝ бяха предизвикателни.

— Не се притеснявай. Ще бъда там — прие предизвикателството Люк.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Вместо да се връща в ранчото, Люк си взе стая в хотела. Сега нямаше време. Завръщането му в ранчото трябваше да почака, докато заловяха Ел Диабло и Хадли.

Когато се настани в стаята си, Люк легна на леглото и в продължение на часове остана буден, прехвърляйки мислено новата информация, която беше получил от Коди. Трябваше да признае, че Джак беше прав. Тя беше много добра в работата си. Люк бе имал определени съмнения в плана ѝ, но сега осъзнаваше какво я караше да се насочи към Ню Орлийнс. Надяваше се само, че щяха да успеят да намерят и заловят Елизабет и брат ѝ, преди те да стигнеха до града. Бе ходил там няколко пъти, но не познаваше добре този град. Ню Орлийнс беше доста голям и щеше да им бъде доста трудно да заловят Елизабет и Хадли там.

Когато доста преди зазоряване стана от леглото, Люк си помисли, че щеше да подрани за срещата им край конюшните, но скоро откри, че е сбъркал. Когато се приближи до мястото на срещата, видя, че Коди и Дебнеция призрак вече бяха там. Конят ѝ беше оседлан и тя очевидно беше готова за път Той не ги заговори веднага, а остана да ги наблюдава от разстояние известно време. Те говореха сериозно и Коди тикна в ръката на индианеца някакъв плик, който очевидно беше пълен с пари.

Люк бе мислил колко добра е тя в занаята си, но размяната на парите само потвърди презрението му. Всичко това беше просто работа за нея. Тя я вършеше заради парите и изобщо не се интересуваше дали ще бъде раздадено правосъдие или не.

— Готова ли си? — попита я Люк, докато вървеше към нея.

— Не искаш ли първо да закусиш? До Сан Антонио има ден и половина път и това ще бъде единствената ни възможност да хапнем добра храна, преди да стигнем там.

— Не. Трябва да тръгваме. Ел Диабло и без това има твърде голяма преднина.

— Тогава да вървим. Дебнещия призрак ще язди с нас до Сан Антонио.

Те се качиха на конете си и излязоха от Дел Фуего.

Коди усещаше неодобрението на Люк, но си беше наложила да не мисли за това. Имаше работа и трябваше да я свърши. Джак искаше от нея да му доведе Ел Диабло и тя щеше да направи това. На никого не можеше да бъде позволено да се измъкне след онова, което беше направила тази жена. На никого.

Тя си спомни за времето, когато баща ѝ бе загинал по време на бягството на затворници от неговия затвор и се сети колко се бе разгневила, когато властите не бяха успели да намерят виновника за смъртта му. Тя бе тръгнала да търси мъжа, който бе убил баща ѝ, и го беше намерила. Това бе първият ѝ — и най-болезненият — случай в практиката на ловец на глави. Убиецът на баща ѝ се беше оказал един глупав нещастник. Ел Диабло обаче беше жестока, лукава и умна. Коди никога досега не се беше срещала с друг престъпник, който убиваше с такава решителност и хладнокръвие — и очевидно това ѝ доставяше удоволствие.

— Първото нещо, което трябва да направим, когато стигнем в Сан Антонио, е да проверим във всички хотели дали тя не е отседнала там. Ще използваме снимките ѝ, а не името ѝ, защото вероятно се е регистрирала под друго име.

— Ами ако никой не я разпознае? — поинтересува се Люк.

— Обзалагам се, че все някой ще я познае.

Те яздиха, докато се стъмни, като спираха само колкото да напоят, конете. Тримата ядоха студена храна и си легнаха рано, защото трябваше да тръгнат отново на път преди зазоряване.

На следващата сутрин те се събудиха и отново поеха напред. Когато бяха на няколко мили от Сан Антонио, Коди спря коня си.

— Няма ли да дойдеш до къщата с мен? — попита я индианецът.

— Не. Нямаме време за това. Но им кажи, че ще се върна при първа възможност.

— Това няма да им хареса.

— Просто им обясни, че съм имала работа. Дебнещия призрак кимна, хвърли един поглед на Люк и се отдалечи. Тя остана загледана в него; част от нея копнееше да се върне у дома при леля си, брат си и

сестра си, но Коди знаеше, че не може да го направи. Трябваше да намери Ел Диабло. Тя подкара коня си към града.

Улиците на Сан Антонио гъмжаха от хора, когато Люк и Коди влязоха в града. Коди бързаше да се види с Нейт Томпсън, за да разбере дали можеше да ѝ даде някаква информация. Те се отбиха в кабинета на шерифа, но за нейно разочарование заместникът му ѝ каза, че Нейт ще отсъства от града няколко дни. Телеграмата ѝ стоеше неотворена на бюрото му.

Когато излязоха отново на улицата, Коди беше раздразнена, но готова да започне търсенето от нулата.

— У теб ли е снимката на Елизабет, която ти дадох миналата вечер?

— Да.

— Добре. Другата е у мен. Аз ще проверя на гарата, която се намира на улица „Остин“, след което ще обиколя хотелите в северната част.

— Аз ще се заема с останалите.

— Да се срещнем в хотел „Менгър“ и да отседнем там тази нощ.

— Съгласен.

— Те тръгнаха в различни посоки и измина повече от час, преди отново да се срещнат във фойето на хотел „Менгър“.

— Някакъв успех? — попита Люк. Неговите усилия се бяха оказали напразни.

— Не. Но все още не съм готова да се откажа. — Коди отиде до рецепцията и се усмихна на мъжа, който стоеше там. — Добър ден. Имаме нужда от две стаи за тази нощ.

— Да, госпожо.

— Докато той записваше имената им, Коди извади снимката на Елизабет от джоба си.

— Питам се дали няма да можете да ми помогнете с нещо?

— Разбира се.

— Опитвам се да откроя сестра си. Трябваше да се срещна с нея тук преди два дни, но закъснях и току-що пристигнах в града. Случайно да сте я виждали? — Тя плъзна снимката към него.

— Човекът погледна снимката.

— Това е госпожица Хадли. Тя беше тук миналата нощ.

— Още ли е в града? Трябва да се видя с нея, преди да отпътува.

— Страхувам се, че тя вече си тръгна. Напусна хотела тази сутрин.

— Случайно да сте чули къде възнамерява да отиде? Наистина трябва да я настигна.

— Не, страхувам се, че не мога да ви помогна. Тя не беше толкова любезна, колкото сте вие. Предпочиташе да бъде оставена на мира.

— Благодаря ви за помощта. Предполагам, че просто ще трябва да продължа да я търся. Може да си е тръгнала за вкъщи.

— Сега, като си помисля, струва ми се, че я чух да споменава, че много ще се радва отново да се върне у дома си, но нямам представа къде е домът ѝ.

Коди го погледна с най-ослепителната си усмивка.

— Много ми помогнахте. Благодаря ви.

— Стаите ви са на втория етаж, двеста и десета и двеста и единадесета. Ако имате нужда от нещо, просто ни кажете.

Когато Коди се обърна към Люк и му подаде единия ключ, изражението ѝ беше победоносно.

— Те имат преднина от един ден и са тръгнали към дома си — каза тя, облекчена от това, че се беше оказала права. Обикновено не се съмняваше в способностите си, но скептичното отношение на Люк и недоверието му към нея бяха поразклатили малко увереността ѝ.

— Ню Орлийнс...

— Но никой на гарата не я позна по снимката.

— Това не означава нищо. Възможно е хората, с които си разговаряла, да са били в друга смяна, когато те двамата са се качили на влака. Кога е следващият влак за Галвестън?

— Утре сутринта, рано. Вече проверих разписанието.

— Тогава да вървим да си вземем билети.

— Те отидоха на гарата да купят билетите, но по обратния път към хотела Коди се сети, че трябваше да се отбие в някой магазин, за да си купи дрехи за това пътуване. Тя нямаше много багаж и отчаяно се нуждаеше от няколко различни костюма, ако искаше да се справи успешно с мисията си в Галвестън. Коди никога не тръгваше на издирване неподготвена.

— Люк, ако нямаш нищо против, искам да си купя някои неща, докато сме тук. Искаш ли да се срещнем по-късно за вечеря? — Коди

се беше подготвила да чуе отказа му.

— Добре. Кога?

— Да се срещнем в седем. Така ще имам достатъчно време да си свърша работата. Довиждане.

Коди отиде в един магазин за дрехи. Време беше да се подготви за онова, което я чакаше в Галвестън. Час по-късно тя излезе от магазина с две нови рокли.

Върна се в хотелската си стая и си поръча вана. Когато ѝ донесоха ваната, тя се отпусна доволно в топлата вода. Прекрасно беше да бъде отново самата себе си. Пред нощната масичка среса косата си, като със задоволство забеляза, че тя отново беше придобила обичайния си кестеняв цвят. Коди се вгледа в отражението си в огледалото, за да види дали приключенията ѝ не я бяха променили, но единствената разлика, която успя да забележи, беше тъжната сянка около очите. Тя полегна, за да си почине, преди да слезе за вечеря. Тази вечер Коди искаше да бъде в най-добрата си форма.

Люк също бе спрял в един магазин на път за хотела, за да си купи някои дрехи. Той знаеше, че Коди беше права. Когато стигнеха в Галвестън трябваше да бъдат подготвени за всичко. Точно в седем, обръснат, изкъпан и облечен в чисто новия си костюм, Люк почука на вратата на Коди.

— Готова съм — каза тя, докато отваряше. Коди се изненада, когато го видя да стои пред вратата ѝ по-красив от всякога. Костюмът сякаш го беше преобразил. Стрелецът беше изчезнал и на негово място се бе появил джентълменът. Тя не можа да се въздържи и му се усмихна.

Люк я беше зяпнал с удивление. Той не бе знаел какво трябва да очаква, но то определено не беше елегантната красавица, която стоеше сега пред него. Коди Джеймсън беше безмилостна, умна и боравеше отлично с револвера си. Жената пред него беше красива и женствена и реакцията му на присъствието ѝ беше толкова силна, че той се ядоса на себе си.

— И с кого ще имам удоволствието да вечерям? — попита саркастично той. — Определено не със сестра Мери, а и косата ти не прилича на тази на Армита или на старицата.

Радостта на Коди, че го вижда, се изпари. Тя продължи да се усмихва, докато излизаше от стаята си и затваряше вратата след себе

си.

— Ще вечеряш със същия човек, който винаги съм била. Преди не ме познаваше, а и сега нищо не се е променило.

Докато минаваше покрай него, лекият аромат на парфюма ѝ погали обонянието му и желязното му самообладание отслабна малко. Люк я последва намръщено по стълбите към ресторанта.

Там имаше достатъчно свободни места и те се настаниха на една усамотена маса в дъното на залата. Поръчаха си и зачакаха да им донесат вечерята.

— Трябва да се качим на влака в шест сутринта. Ако са тръгнали за Ню Орлийнс, уверена съм, че ще искат да вземат кораб оттам — каза Коди, която възнамеряваше да говори само за работа. Сарказмът му отпреди няколко минути ѝ беше напомнил ясно какво мислеше той за нея. Люк може и да си беше променил вида и да приличаше на джентълмен, но това не означаваше, че между тях нещо се бе променило.

— Ще бъда готов — отвърна той, като се опитваше да не гледа към скромното деколте на роклята ѝ. То разкриваше само толкова плът, колкото беше необходимо на един мъж да разбере, че това беше една истинска жена, без да бъде предизвикателно или неприлично. Косата ѝ беше прибрана назад и се спускаше по раменете ѝ. Той си спомни колко красива му се бе струвала тази коса, когато тя бе играла ролята на сестра Мери. Люк усети горещината да се надига отново в него и си наложи да мисли само за Ел Дябло.

— А какво ще правим, ако ги изпуснем в Галвестън? Те имат повече от един ден преднина.

Коди бе мислила за същото.

— Просто ще продължим да ги търсим. Ще проследим връзката на семейство Хадли чак до Ню Орлийнс, ако е необходимо, и ще видим докъде води. Не можем да ги оставим да избягат след всичко, което сториха. Те нараниха твърде много невинни хора... разрушиха живота им. — Тя погледна към Люк, който седеше срещу нея, и изражението ѝ беше изпълнено с мъка. — Когато си помисля как тя е лъгала Сара Грегъри... Никога досега не съм срещала толкова безсърдечен човек. Тя е накарала Сара да вярва, че е най-добрата ѝ приятелка, а е убила мъжа ѝ. Не мога да проумея това.

— И онова, което направи с Джак... — добави Люк. — Ще ги намерим — зарече се тържествено той, мислейки си за Хадли и бандата и всички жестокости, които те бяха извършили през времето, което беше прекарал с тях.

Коди забеляза промяната в него и едва не потръпна.

— Сега разбирам как си си спечелил репутацията на толкова смъртоносен стрелец. Точно сега определено изглеждаш опасен.

Люк ѝ хвърли един поглед и пропъди мрачните мисли от съзнанието си. Той ѝ се усмихна, но усмивката му не беше спокойна.

— Външният вид може да бъде доста измамен, нали, сестра Мери? Каж ми, Коди, как започна да се занимаваш с това? Една жена като теб трябва да си стои у дома и да ражда деца.

— Жена като мен ли? Какво означава това, Люк? — попита в отговор тя и в очите ѝ проблеснаха гневни искрици.

Реакцията ѝ накара Люк да се намръщи, защото той не разбираше какво толкова бе казал, че да я обиди.

— Искях да кажа, че си много красива жена. Сигурно е имало мъже, които са искали да се оженят за теб. Не е необходимо да поемаш такива рискове и да излагаш живота си на опасност.

— Може би има такива мъже, но не съм имала време да ги намеря. Работя като ловец на глави, откакто навърших седемнадесет години.

Той беше изненадан и не можа да го скрие.

— Защо?

Тя му разказа за смъртта на баща си и как гражданите се бяха страхували да тръгнат по следите на виновника за убийството му.

— Всички мечти, които имах, бяха разбити. Някой трябваше да залови убиеца на баща ми и този някой бях аз. Първоначално не мислех за парите. Тръгнах след него, защото не можех да живея, знаейки, че убиецът на баща ми е на свобода. Но когато ми платиха, че го бях предала на властите, аз осъзнах, че това беше начин, с който можех да издържам семейството си.

— Ти имаш семейство?

— Брат ми Чарли и сестра ми Сузи. Майка ми почина при раждането на Сузи и сега леля ми Клара живее с нас и се грижи за тях, докато ме няма. А ти? Имаш ли семейство?

— Не. Всичките ми роднини умряха или бяха убити по време на войната. Джак ми е най-близкият човек. С него се срещнахме отново наскоро, след като дълго време не се бяхме виждали. Израснали сме заедно, но войната ни раздели.

— Нищо чудно, че той държеше да се увери, че ще те заловя жив. Когато ме нае, той ми каза само, че имал съмнения в твоята вина. Предполагам, че това беше неговият начин да ми каже, че си невинен, но като се има предвид отношението ми към престъпниците, които убиват представители на закона, не бях много склонна да се вслушам в думите му.

— Значи си мислила, че съм убиец?

Коди го погледна.

— Когато онази вечер пред палатката в Ел Трахар застана срещу Съли, аз си помислих, че си способен на всичко. Но не можех да разбера защо един хладнокръвен убиец може да бъде загрижен за безопасността на някаква проповедничка. За мен ти беше една загадка. След това, когато вече бяхме в лагера и аз се опитвах да намеря начин да се измъкна, с теб или без теб, положението стана още по-сложно.

— Наистина доста се усложни — съгласи се Люк и погледът му срещна нейния.

В този миг времето сякаш спря. Те се потопиха в спомените си за последната нощ, която бяха прекарвали заедно в лагера на бандата. Коди не можеше да забрави горещината на целувката и допира му, а Люк отлично си спомняше колко прекрасно се бе чувствал, докато я беше прегръщал.

— И все още е такава — каза Коди.

Сервитьорът донесе храната им и магията на момента се изпари.

— Коди насочи вниманието си към храната. През останалото време те говориха само за Ел Диабло и обсъждаха плановете си за следващия ден. Тя си каза, че Люк никога не се беше интересувал истински от нея, че дори не я познаваше. Тази вечер той за първи път се бе поинтересувал от личния ѝ живот.

Те бяха просто партньори в тази задача и нищо повече. Двамата щяха да открият Ел Диабло и да я заведат при Джак, след което всеки от тях щеше да тръгне по собствения си път.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Коди започваше да се дразни. Тя се бе надявала да намерят Елизабет и Хадли преди Ню Орлийнс, но нещата не се развиваха според очакванията ѝ. Тя току-що бе прекарала няколко часа, претърсвайки Галвестън, в опит да открие някаква следа от бегълците, но не бе успяла да научи нищо. Оставаше ѝ само да се надява, че Люк се бе справил с по-голям успех от нея. Тръгна обратно към хотела, в който бяха отседнали. Вече беше проверила във всички фирми, които продаваха билети за корабите, с изключение на две, в които смяташе да отиде сега. Когато свършеше с тях, щеше да е изчерпала всички възможности.

Онова, което бе донесло толкова много успехи на Коди в работата ѝ, беше нейната упоритост и сега трескавото ѝ желание да залови двамата бегълци ѝ пречеше да се откаже. Тя почти бе стигнала до фирмата за билети, когато го видя. Вратата на офиса се отвори и Хадли излезе на улицата.

На Коди ѝ се наложи да го погледне за втори път, за да се увери, че е той. Хадли вече не приличаше на престъпник. Той беше облечен като за прием във висшето общество и изглеждаше като джентълмен. Ако не знаеше какъв е той в действителност, Коди сигурно щеше да бъде заблудена от вида му. За нейно щастие той погледна само веднъж към нея, преди да тръгне в противоположната посока.

Едва когато той се отдалечи, Коди осъзна, че беше затаила дъх. Отчаяно ѝ се искаше да влезе във фирмата и да попита служителя колко билета беше купил Хадли, за да разбере кога имаха намерение да отплават, но тя знаеше, че по-важно беше да го проследи.

Коди тръгна безгрижно след него, като се държеше на безопасно разстояние, за да не може никой да заподозре, че наблюдаваше всяко негово движение. Когато той стигна до най-хубавия хотел в града и влезе в него, Коди не се изненада. От онова, което беше научила за Елизабет, тя очевидно обичаше да живее в разкош.

Все така безгрижно, тя го последва в хотела и остана да го гледа, докато той се качваше по стълбите. Коди успя да го проследи незабелязано до втория етаж и го видя да влиза в една врата по средата на коридора.

Прииска ѝ се да извика от радост, но успя да се въздържи. Слезе във фоайето и отиде право на рецепцията.

— Искам да наема две стаи за довечера.

— Разбира се, госпожо. Моля, подпишете се тук. — Служителят побутна регистрационната книга към нея.

— Чудех се дали няма да бъде възможно да ми дадете стаи на втория етаж?

— Разбира се, там имаме няколко свободни.

След няколко минути Коди вече беше платила за стаите и държеше ключовете в ръка. Тя излезе от хотела, като полагаше огромни усилия да прикрие вълнението си. Единствената външна проява на възбудата ѝ беше забързаната ѝ крачка. Тя се усмихна, докато стискаше двата ключа в ръката си. Сега всичко беше въпрос само на време.

Коди стигна до хотела, в който бяха отседнали с Люк, и се качи до стаята му, но за свое разочарование откри, че той все още не се беше върнал. Тя използва времето, за да събере багажа си и да се приготви да се премести в другия хотел. Когато отседнеха там, от плячката им щяха да ги делят само няколко врати. Когато целият ѝ багаж беше прибран, тя вече нямаше какво да прави и започна да крачи из стаята и да обмисля бъдещите си действия.

Нямаше да бъде лесно да заловят Хадли и Ел Диабло и Коди реши, че щеше да бъде най-добре да действат в хотелските стаи. Така щяха да знаят какви ограничения стояха пред тях и щяха да имат някакъв контрол върху ситуацията.

Докато чакаше нервно завръщането на Люк, ѝ се стори, че чува стъпките му в коридора, и тя отвори вратата на стаята си, за да провери. Навън обаче беше само прислужницата, която излизаше от една от съседните стаи, след като я беше почистила.

В този миг я осени една идея. Елизабет не познаваше Коди, а с малко късмет и Хадли нямаше да я познае веднага. Ако можеше да си намери униформа на прислужница, щеше да получи достъп до стаите

им. За втори път този ден Коди се усмихна щастливо. Тя беше готова. Оставаше само да дочака Люк.

Люк имаше чувството, че беше претърсил Галвестън от единия до другия му край. В продължение на часове той бе обикалял улиците, показвайки снимката на Елизабет на служители в хотели с надеждата, че някой може да я разпознае. Без успех. Сега трябваше да се върне при Коди с празни ръце, но не искаше да закъснее за срещата им. Той не беше подготвен за изблика на ентузиазъм, с който го посрещна тя, когато почука на вратата на стаята ѝ.

— Слава богу, че най-после дойде! — възкликна тя, сграбчи го за ръката и буквално го замъкна в стаята си. След това затвори вратата зад себе си и се обърна с лице към него.

— Намерила си ги? — попита той. Люк не можеше да се сети за друга причина, която можеше да развълнува толкова Коди.

— Хадли изскочи срещу мен от една от фирмите, които предлагат билети за корабите. Проследих го до хотела му. Знам номера на стаята му. А сега побързай! Трябва да си събереш багажа! Вече съм наела две стаи за нас в техния хотел, дори на същия етаж. Ще трябва да отидем там, за да можем да ги държим под око.

— А Елизабет? Видя ли я? Тя с него ли беше?

Коди се намръщи.

— Не, не беше с него. Но това не означава, че не е наблизо.

— Дай ми пет минути и ще съм готов.

— Имам да свърша нещо. Ще дойда при теб след малко.

Той тръгна към вратата, отвори я и се спря, за да погледне назад към Коди. Очите ѝ блестяха радостно от това, че се беше оказала права, а бузите ѝ бяха зачервени от вълнение.

— Коди? — Когато тя го погледна, той каза? — Добра работа. Джак беше прав за теб.

Тя му се усмихна, но побърза да охлади ентузиазма му.

— Все още не сме ги заловили.

— Не сме. Но ще го направим. Двамата заедно няма как да не успеем.

С тези думи той излезе от стаята ѝ. Коди отвори вратата и надникна в коридора. Навън нямаше никого и тя отиде бързо и безшумно до стълбището за прислугата. Коди се надяваше, че работните помещения на прислужниците в задната част на сградата

щяха да бъдат пусти по това време на деня и с облекчение откри, че предположението ѝ се беше оказало вярно. Коди безшумно взе всичко, от което имаше нужда, и бързо се върна в стаята си, като се надяваше, че днес никой нямаше да забележи липсата на вещите, които беше взела назаем.

Няколко минути по-късно Люк почука на вратата ѝ и двамата напуснаха хотела.

Час и половина по-късно Коди стоеше в средата на стаята си и се оглеждаше в огледалото над нощната масичка.

— Не е зле — измърмори одобрително на себе си. — Може би ако някой ден реша да се откажа от преследването на престъпници...

На вратата се почука и тя не довърши мисълта си.

— Кой е?

— Люк.

Пусна го да влезе и се ухили, когато забеляза изражението му.

— Е, какво мислиш? — Завъртя се пред него, за да му позволи да я огледа от всички страни.

— Какво смяташ да правиш? — попита той, когато най-сетне успя да се отърси от изненадата, че я беше заварил облечена като прислужница от хотела.

— Имам намерение да направя едно малко проучване.

— И какво е то?

— Ще се промъкна в стаята на Хадли и ще проверя дали Елизабет е там. Тъй като са брат и сестра, може би са отседнали в една стая. Не знам. Ако багажът ѝ е там, тогава ще знаем, че можем да ги заловим заедно. Ако ли не, ще имаме малко повече работа.

— Идеята не ми харесва. Ако Хадли се върне и те завари в стаята си, не се знае какво може да ти направи. — Люк откри, че се тревожеше за нея.

Коди го погледна раздразнено.

— Не ме интересува дали ти харесва или не. Тръгвам.

— Но това е твърде опасно — възрази той.

— Такава ми е работата, Люк. Винаги е било опасно. Затова и заплатата е толкова висока.

Споменаването на парите накара нещо в Люк да се втвърди.

— Тогава внимавай, за бога, и ако нещо се провали, просто извикай и аз ще дойда. Взела ли си револвера?

— Не. Джобовеите на униформата не са достатъчно големи, но съм взела ножа си. — Тя потупа лявото си бедро, на което го беше прикрепила.

Люк ѝ се усмихна.

— Трябваше да се досетя, че няма да тръгнеш невъоръжена.

Докато излизаше от стаята, Коди осъзна, че също се усмихваше. Приятно беше да знае, че тук имаше някой, който се тревожеше за нейната безопасност. Тя винаги бе можела да разчита на Дебнещия призрак, но той оставаше незабелязан и я наблюдаваше безмълвно. С Люк беше някак по-различно и странното беше, че на нея това ѝ харесваше.

Коди си пое дълбоко дъх, за да се успокои, и се концентрира върху задачата си. Тя тръгна по коридора, спря пред вратата, през която бе влязъл Хадли, и почука леко. Когато и при второто почукване не получи никакъв отговор, тя извади от джоба на престилката си шперца, който носеше за такива случаи, и започна да обработва ключалката, докато не успя да я отключи. Влезе в стаята с поведението на прислужница, която бе готова да се заеме за работа, и започна огледа си.

Люк изчака една минута, след което излезе от стаята. Тръгна по коридора като човек, който възнамеряваше да излезе от хотела, но не изпускаше Коди от погледа си. Когато тя се вмъкна в стаята на Хадли, Люк въздъхна облекчено. Не му харесваше чувството, че не той контролира нещата. Не че Коди искаше от него да се чувства отговорен за нея. Съвсем не. Тя му беше показала достатъчно ясно, че можеше да се грижи сама за себе си и това ѝ харесваше. Все пак той възнамеряваше да остане в коридора колкото можеше, без да предизвика подозрение.

В мига, в който влезе в стаята на Хадли, Коди видя, че имаше свързваща врата, която беше отворена. Беше намерила Елизабет!

— Прислужницата... — извика тя, за да се увери, че беше сама.

Когато никой не ѝ отвърна, тя започна да претърсва методично помещението. Докато ровеше из нещата на Хадли, тя откри билетите, които той беше купил днес. Коди погледна датата и часа на отплаване. Двамата бегълци щяха да отпътуват късно на следващия ден, така че с Люк разполагаха с цяла нощ, за да ги заловят. Тя влезе безшумно в

стаята на Елизабет и тъкмо щеше да започне да претърсва куфара ѝ, когато вратата се отвори и Елизабет влезе вътре.

— Какво правиш тук? — попита Елизабет, ядосана, че беше намерила чужд човек в стаята си.

— Аз съм от прислугата, госпожо. Дойдох да почистя — излъга смело Коди.

— На мен не ми се струва да е много чисто — отбеляза Елизабет.

— Тъкмо щях да започна, но ако искате, мога да дойда по-късно.

— Изпразни си джобовете. Нямам доверие на хора, които са ровили из нещата ми.

— Нищо не съм взела! — каза Коди, като се стараеше да говори като възмутена прислужница.

— Не съм казала, че си взела нещо. Просто искам да се уверя. А сега направи каквото ти казах, ако не искаш да уведомя работодателя ти. — Елизабет се втренчи гневно в нея.

— Да, госпожо. Моля ви, не се оплаквайте от мен. Не искам да загазя. Просто си вършех работата. — Коди изпразни джобовете си, в които имаше само една носна кърпичка и ключът, който тя беше използвала, за да влезе.

— Добре. Можеш да си вървиш. Ела пак след половин час. Тогава няма да съм тук и можеш да си свършиш работата.

— Да, госпожо. — Коди излезе от стаята. За да се подсигури в случай, че другата жена я наблюдаваше, тя отиде до вратата на Люк и почука. — Прислужницата — обяви тя на висок глас.

Люк отвори вратата незабавно и почти я завлече в стаята си.

— Влизай. Чудех се кога ще се появиш — каза той достатъчно високо, за да бъде чул от всеки, който можеше да ги види. След това затвори вратата. — Това беше истинска лудост! — заяви той. Очевидно беше, че е ядосан. — Да не би да ти е омръзнал животът?

— За какво говориш?

— За това, че Ел Дябло те изненада в стаята си! Наблюдавах те и видях, че тя идва, но нямаше как да те предупредя, без тя да се досети, че нещо не е наред.

— Виж, Люк, точно за това използвам маскировка — каза нетърпеливо тя. — Досега да си ме виждал да се проваля?

— Не, но за всичко си има първи път! — отвърна той. — А аз не искам да ми тежиш на съвестта.

— Виж какво, Мейджърс, единствената причина за твоето присъствие тук е желанието на Джак. Нито имах нужда от теб, нито съм искала да идваш с мен. Предлагам ти или да започнеш да ми сътрудничиш, или да не ми се пречкаш. — Тонът ѝ изключваше всякакъв спор по въпроса.

— А аз ти предлагам да спреш да поемаш толкова много рискове. Няма причина да се пъхаш сама между шамарите.

— Ако аз не го направя, кой друг?

— Аз!

— Ще изглеждаш доста смешно в роклята на прислужница — отвърна бързо тя.

Внезапно и двамата осъзнаха, че забележката ѝ ги беше накарала да се разсмеят.

— Какво откри? — Люк осъзна, че колкото и да му беше неприятно, тя беше права — нейните методи винаги вършеха работа, а той наистина щеше да изглежда смешно в униформата на прислужница.

— Стаята на Елизабет е свързана с тази на Хадли. Намерих билетите им. Трябва да отпътуват за Ню Орлийнс късно утре. Каквото и да направим, трябва да го направим още тази нощ.

В този момент откъм коридора се чу почукване на някаква врата. Двамата долепиха уши до вратата на стаята си и бяха възнаградени, когато чуха гласа на Хадли.

— Направих резервации за вечеря за седем и половина в ресторанта на хотела.

— Добре — отвърна Елизабет. — Искам да си купя още някои неща днес следобед. Искаш ли да дойдеш с мен?

— Добре.

Коди и Люк чуха как вратата се затвори, след което гласовете заглъхнаха надолу по коридора. Коди и Люк се спогледаха.

— Ще ги заловим довечера.

— А какво ще правим дотогава? — попита нетърпеливо Люк, на когото му се искаше всичко вече да беше свършило.

— Мисля — каза замислено Коди, като гледаше Люк, — че ще слезем да вечеряме в ресторанта на хотела.

— Но Хадли ме познава. Ще ме разпознае още щом ме види.

Тя се усмихна загадъчно.

— Не и ако аз поработя над теб.

Какво си намислила?

— Аз също трябва да купя някои неща. Ако искаш, можеш да дойдеш с мен или да останеш тук.

— Мисля, че предпочитам да дойда с теб, въпреки че ще трябва да бъдем много внимателни. Не ми се иска да се озова лице в лице с Хадли по улиците на Галвестън. Срещата няма да бъде много приятна.

— Люк сложи ръка върху дръжката на револвера си.

— Знам. Дай ми няколко минути да се преоблека и можем да тръгнем.

Люк я изчака в коридора и малко по-късно двамата излязоха от хотела. Час по-късно те се върнаха в хотела и Люк не изглеждаше твърде щастлив.

— Трябва да направим това, нали? — каза той.

— Можем да се вмъкнем в стаите им и да ги изчакаме там, но ако слезем да вечеряме по същото време, ще можем да видим колко ще изпият и да преценим колко забавени ще бъдат реакциите им. Жалко, че няма да мога да ги упоая. Щеше да ни бъде много по-лесно.

— Да ги упоиш? — попита изненадано Люк.

— Ти какво си мислиш, че имаше в уискито ти през нощта, в която убих Съли?

Очите му се разшириха от изненада.

— Нищо чудно, че постоянно ме подканваше да пийна малко и да се отпусна.

Коди се усмихна невинно.

— Дебнещия призрак беше готов да ми помогне да те измъкна през прозореца, когато заспеше. Но нещата не се развиха според плана ми.

Люк само поклати глава.

— Радвам се, че не бях в настроение да пия.

— Като си помисля, аз също се радвам. Ако ти лежеше в безсъзнание, когато Съли нахълта в стаята ми, бандата може би щеше да ме разкрие, а ти щеше да бъдеш убит.

— Може би трябва съвсем да се откажа от пиенето.

— Не знам някой да е умрял от въздържание.

— Да, но понякога животът е много по-интересен, ако човек не се въздържа. — Той я погледна в очите.

Коди усети горещината на погледа му да прониква до дълбините на душата ѝ, но успя да ѝ устои.
— Имаме работа — каза тя.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Когато Коди свърши с него, Люк беше с посивяла коса, имаше мустаци и изглеждаше с двадесет и пет години по-стар. Тя се отдръпна, огледа творението си и кимна доволно.

— Не мисля, че Хадли би те познал в този вид — каза тя, горда от постижението си.

— Дай да се огледам. — Люк се извъртя в стола, на който седеше, и се огледа в огледалото над нощната масичка.

— Е? Какво мислиш? — попита Коди.

Люк се бе втренчил в странното отражение в огледалото и не й отговори веднага. Най-сетне единственото, което успя да каже, беше:

— По дяволите!

— Това похвала ли е, или неодобрение?

Той я погледна и тя забеляза някакво странно изражение на лицето му. Тъга и болка изпълваха очите му.

— Какво има?

— Нищо.

— Нищо?

Люк я погледна отново.

— Изглеждам така, както си спомням баща си.

— Това е добре, нали? Той как се казваше? И какво стана с него?

— По време на войната бяхме разделени. Около шест месеца по-късно научих, че баща ми и брат ми Дан са били убити. Мисля, че са загинали при Гетисбърг, но не съм сигурен.

— Съжалявам.

— И аз също. Той беше добър човек, Дан също. Не минава ден, без да си спомня за тях. С баща ми се опитахме да попречим на Дан да се запише доброволец, но той настоя и нямаше как да го спрем.

— Забелязах, че това е семейна черта.

Забележката й разведри Люк.

— Не мога да си представя какво те е накарало да мислиш така. Но не е ли време да се преоблечем и да слезем за вечеря, госпожице

Джеймсън? Тази вечер съм твърде стар, за да имам непочтени намерения спрямо вас.

— Можете да си имате каквито си искате намерения, господин Мейджърс, но ние с вас имаме работа и ще я свършим.

Люк тръгна към стаята си, но докато отваряше вратата, забеляза Елизабет и Хадли да излизат от стаята си. Той се върна обратно при Коди, като се престори, че е забравил нещо, и изчака, докато гласовете им заглъхнаха. Двамата с Коди се спогледаха многозначително и Люк отново излезе от стаята ѝ.

Когато след малко отиде да повика Коди, Люк отново бе омагьосан от красотата ѝ. Тази вечер тя беше облечена в смарагдовозелена рокля с къси ръкави и дълбоко деколте, която беше пристегната в кръста и подчертаваше стройната ѝ фигура. Коди изглеждаше великолепно.

— Вече не се чувствам толкова стар — каза Люк, докато я оглеждаше.

— В такъв случай ще си взема огледало, за да ти напомням за това — каза му тя усмихнато и двамата тръгнаха по стълбите.

Ресторантът на хотела беше известен с изисканата си храна и обикновено беше доста пълен. Коди забеляза Елизабет и Хадли, които вече седяха на една маса, и въпреки че Хадли погледна към тях, по всичко личеше, че той не ги е познал. Той огледа Коди с погледа на мъж, който оценява една красива жена, и съвсем бегло погледна Люк.

Люк и Коди бяха настанени до масата на Хадли и Елизабет, но не твърде близо. Те долавяха откъслечи от разговора им, но не можаха да чуят нищо интересно, което щеше да помогне за изпълнението на плановете им. Коди и Люк се нахраниха добре и наблюдаваха с интерес как Елизабет и Хадли довършват вечерята си и тръгват нагоре по стълбите.

— Колко време искаш да им дадем? — попита Люк, който бе готов да ги последва веднага.

— Един час. След това ще действаме. Те вече ще са се отпуснали и може би ще са си легнали. Ако успеем да ги изненадаме неподготвени, всичко ще мине гладко.

Те се прибраха в стаята си малко по-късно и зачакаха.

Когато Люк отиде да вземе Коди, той вече се беше облякъл в обичайните си дрехи и беше запасал револвера си. Тя също се бе

преоблякла в дрехите си за езда, които ѝ даваха по-голяма свобода на движение, и беше запасала своя револвер.

— Готова ли си?

— Разбира се. Да отидем да пипнем Ел Диабло.

Люк тръгна напред, но Коди беше тази, която почука на вратата.

— Да, кой е? — чу се отвътре гласът на Елизабет.

— Прислужницата, госпожо.

— Какво искаш по това време?

Личеше си, че е раздразнена, но все пак отключи. Когато вратата започна да се отваря, Люк се хвърли с рамото напред. Елизабет успя да извика тихо, преди ръката на Люк да запуши устата ѝ. Той я придърпа към себе си и допря револвера си в тялото ѝ.

— Посмей да отвориш уста и си мъртва — предупреди я тихо той.

Очите на Елизабет се свиха в тесни цепки, докато гледаше гневно към Коди, но злобата в тях изобщо не трогна Коди. Тя искаше само да арестува двамата престъпници и да се върне в Дел Фуего. Коди бързо запуши устата на Елизабет с парче плат, а Люк я замъкна до леглото и прикова едната ѝ ръка с белезници за таблата.

— Това трябва да я задържи, докато заловим Хадли — каза той, като се отправяше към свързващата врата. Коди остана да държи Елизабет под око.

Люк натисна предпазливо бравата и откри, че е отключено. Под вратата не проникваше светлина и той се надяваше, че щеше да бъде лесно да залови Хадли, докато бандитът спеше. С изваден револвер Люк отвори рязко вратата и нахълта в стаята.

Коди стоеше с изваден револвер до Елизабет, тъй като ѝ нямаше доверие.

— Не се опитвай да правиш глупости, Елизабет. Застрелях Съли, мога да застрелям и теб.

Тя видя как очите на другата жена се разширяват леко и си помисли, че това беше реакция на думите ѝ. Едва когато ръката на Хадли се уви около врата ѝ и револверът на бандита бе опрян в гърба ѝ, Коди осъзна какво се бе случило. Хадли сигурно ги беше чул да влизат в стаята на сестра му и бе излязъл от своята стая, за да ги изненада в гръб. Той беше затворил вратата зад себе си, за да не бъдат забелязани от някой случайно минаващ по коридора гост на хотела.

— Хвърли оръжието — нареди ѝ тихо бандитът, който не искаше да предупреди Люк за присъствието си.

Коди не можеше да забрави гласа на Хадли. Той звучеше все така студено и заплашително и тя направи каквото ѝ беше наредено. Елизабет бързо махна парчето плат, с което беше запушена устата ѝ, и се усмихна победоносно на Коди. В този миг Люк, който не беше намерил Хадли в другата стая, се появи в рамката на свързващата врата. Той се обърна, готов да каже на Коди, че ще трябва да изчакат Хадли да се върне, и едва тогава забеляза какво се бе случило.

— Я виж ти — изръмжа Хадли. — Значи се срещаме отново, Люк Мейджърс.

— Точно на това се надявах — подкачи го нарочно Люк.

— О, така ли? Значи си очаквал с нетърпение следващата ни среща? — бандитът се изсмя. — Трябва да ти кажа, че сега, когато тя вече е факт, аз се забавлявам неимоверно. Трябва да ти призная обаче, че си много добър, въпреки че, както изглежда, аз съм по-добър от теб.

— Не бих разчитал на това. Все още мога да те застрелям. — Люк стоеше в рамката на вратата с насочен към Хадли револвер. — Просто я пусни.

— Не мисля, че ще направя това. Хвърли оръжието си и свали белезниците на сестра ми.

— Не. — Люк вдигна бавно ударника на револвера си. — Вас двамата ви търсят живи или мъртви и ние ще ви предадем на властите.

— Друг път! — избухна Елизабет, вбесена от нерешителността на брат си. — Стига глупости, Хадли! Застреляй го!

С едно рязко движение тя се хвърли към нощната си масичка и събори на земята газената лампа, която стоеше на нея. Газта се разля по пода и пламъците се плъзнаха към Люк. Хадли вдигна револвера си, за да стреля по Люк в мига, в който стрелецът се хвърли напред, но Коди заби лакът в стомаха му и отклони ръката му. Хватката на Хадли се отпусна достатъчно, за да ѝ позволи да се откъсне от него и да отскочи встрани точно когато Люк изстреля фаталния куршум, който се заби в гърдите на бандита. Хадли бе отхвърлен назад към стената и падна тежко на пода.

— Убийци! — извика Елизабет. — Вие го убихте! Застреляхте брат ми!

Коди не си губи времето с нея, а сграбчи завивката от леглото ѝ и я хвърли върху пламъците. След около минута огънят беше загасен.

В коридора се чуха гласове, след което някой заудря по вратата.

— Отворете!

Люк отиде до вратата и я отвори.

— Вървете да извикате шерифа. Тук има проблеми.

Мъжът, който стоеше пред него, изглеждаше шокиран от вида на Люк, който все още не беше прибрал оръжието си. Той забеляза трупа в стаята, но бързо изтича да повика шерифа.

Елизабет все още крещеше на Люк и Коди.

— Ще ми платите за това! Ще ви видя как се пържите в ада за онова, което сторихте!

Люк се обърна към нея с каменно изражение.

— Може наистина да се видим в ада, но добрата новина е, че ти ще отидеш там преди мен. А сега млъкни, защото ме изкушаваш да направя с теб същото, което направих с брат ти.

Погледът на Елизабет бе изпълнен с омраза, но тя знаеше, че Люк Мейджърс е убиец. Докато беше жива, все можеше да измисли някакъв начин да се измъкне. Тя не плачеше често, но докато гледаше трупа на брат си, очите ѝ се изпълниха със сълзи. Той бе до нея през целия ѝ живот, а сега беше мъртъв. Елизабет щеше да се опита да отмъсти за смъртта му, та дори ако това беше последното нещо, което щеше да направи през живота си.

Няколко секунди по-късно се появи управителят на хотела и Люк излезе в коридора, за да му обясни какво се беше случило.

— Какво става тук? — попита шерифът, който се появи тичешком в коридора.

— Тези двамата са водачите на бандата на Ел Диабло, която действа на запад близо до Дел Фуего — обясни Люк, докато вадеше обявите за издирване. — Търсят ги за убийство и за обир на банка и ние ги заловихме.

— Жена? Сигурни ли сте?

— Напълно — отвърна Коди и се приближи до тях. Тя беше уверена, че Елизабет не можеше да ѝ избяга. — Казвам се Коди Джеймсън, а това е партньорът ми Люк Мейджърс. Смятаме да ги върнем в Дел Фуего. Ще тръгнем рано сутринта.

Шерифът прочете внимателно обявите и видя, че са истински.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Ще може ли да ни заемете една килия, в която да заключим жената за тази нощ? Мъжът има нужда само от гробар.

— Мога да ви помогна и за двете.

— Оценяваме това — каза Коди.

— Отивам да взема Елизабет — каза Люк.

— Ще ти помогна.

Тя тръгна с него, тъй като изобщо не вярваше на Ел Диабло. Двамата я освободиха от леглото, след което оковаха ръцете ѝ и я изведоха от стаята. Елизабет мълчеше през цялото време. Те бяха очаквали тя да продължи да ги ругае, но това не се случи.

Малко по-късно трупът на Хадли бе отнесен при гробаря, за да бъде подготвен за обратния път към Дел Фуего, а Елизабет беше заключена в килията в затвора.

Докато излизаха от затвора, двамата се обърнаха и хвърлиха един поглед назад и видяха Елизабет да стои на вратата на килията си и да ги наблюдава. Тя изобщо не изглеждаше уплашена. Напротив, изражението ѝ беше лукаво и насмешливо. Когато видя, че я гледат, тя им се усмихна лъчезарно.

Коди усети студена тръпка да преминава по гърба ѝ.

— Виждала съм много убийци, но никога не съм срещала някой като нея. Тя определено е жестока.

— Аз съм срещал мъже като нея, но никога не съм виждал такава жена. Тя е отлична актриса, която е в състояние да убеди всички, че е жертва, докато в действителност е тъкмо обратното.

— Тя е просто невероятна. По обратния път не трябва да я изпускате нито за миг от очи.

— Не се притеснявай за това. Нямам намерение да я изпускам от погледа си. Всъщност... — Люк замълча. — Мисля, че тази нощ ще отида в затвора и ще остана да я пазя заедно с дежурния заместник-шериф. Като я познавам каква е, не се знае какво може да опита.

— Ако искаш, ще дойда с теб — предложи Коди.

Поне един от нас трябва да се наспи. Ти си почини тази нощ; аз ще спя утре във влака.

— Искаш ли да се върнеш в затвора веднага? — Те още не бяха стигнали до хотела.

— Не. Искам да видя, че ще се прибереш без проблеми в стаята си.

— Няма нужда.

— Напротив, има.

Той не каза нищо повече, докато двамата не стигнаха до вратата на стаята ѝ. Коди отключи. Зяпачите вече се бяха разпръснали и стаите на Елизабет и Хадли бяха заключени за тази нощ.

— Тази вечер се притеснявах за теб — каза Люк, докато влизаше в стаята след Коди.

Тя беше оставила лампата да гори слабо и стаята беше осветена с мъждукаща златиста светлина. Люк се втренчи в Коди и осъзна, че в нейно лице си беше намерил майстора. Никога през живота си не беше срещал друга като нея. Тя беше умна, красива и го предизвикваше във всяко едно отношение. Той болезнено си призна, че се беше влюбил в нея.

Люк не бе имал такова намерение. Той я презираше заради измамата, с която тя го беше подлъгала, но след като я беше опознал по-добре, след като бе работил с нея, бе разбрал колко специална беше тази жена. В гърлото му заседна буца. Когато бе видял Хадли с насочен срещу нея револвер и бе осъзнал, че Коди може да загине, той беше преживял най-ужасния момент в живота си.

Люк не свалеше очи от Коди. Искаше му се да ѝ каже, че я обича, но не можеше. Истината за живота му му пречеше да направи това. Той не беше забравил какво се бе случило с него в Дел Фуего, когато се беше опитал да направи ранчото си печелившо. Безсмислено беше да се залъгва, че можеше да започне нов живот. Когато се върнеше в града, Люк щеше да продаде „Тройката“, да вземе парите и да се махне. Гражданите на Дел Фуего не го искаха в града си. Най-добре щеше да бъде да продължи да живее както досега.

— Така ли? — Коди вдигна очи и му се усмихна. — Не е имало защо. Нещата се развиха чудесно. Казах ти, че можем да се справим.

Люк не можа да се въздържи. Той протегна ръце, придърпа я към себе си и я прегърна.

— Когато видях, че Хадли е насочил оръжието си към теб...

— Всичко свърши.

— Знам. — Той прикри тревогата си, като я целуна страстно и дълбоко.

Когато се отдръпна от нея, бузите ѝ бяха зачервени и тя дишаше неравномерно.

— Люк... Люк, аз... Той я прекъсна.

— Трябва да тръгвам.

Люк излезе от стаята, оставяйки Коди да стои на мястото си. Когато излезе от хотела, той се чувстваше най-самотният човек на света.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Двамата мъже влязоха в кръчмата в Дел Фуего и застанаха до бара. Беше късно през нощта и посетителите бяха малко. Барманът ги обслужи бързо и докато новодошлите отпиваха от чашите си, помладият го заговори.

— Питам се дали не можеш да ни кажеш нещо.

Барманът огледа скептично клиента. Не беше много сигурен каква информация търсеше непознатият.

— Какво искаш да знаеш?

— Търсим един човек.

— Наоколо има доста хора — отвърна барманът и потърка брадичката си. — Кого по-точно търсите?

— Един мъж на име Люк Мейджърс.

Барманът му хвърли бърз поглед.

— Него вече не го издирват. Няма смисъл да го търсите. Нищо няма да получите за залавянето му.

— Ти може би няма да получиш нищо, но ние ще получим много. Търсим го много отдавна — каза рязко по-възрастният.

— Съжалявам, но не мога да ви помогна. Не съм го виждал от нападението в банката.

— Какво нападение?

Барманът им разказа набързо за обира и бандата на Ел Диабло.

— Според последните новини той не е бил член на бандата, но не се е мяркал насам. Можете да се отбиете при шериф Халоуей. Може би той ще може да ви помогне.

— Задължени сме ти. — Двамата довършиха питиетата си и излязоха от кръчмата.

— Изглежда, че най-после сме близо до него — каза по-възрастният.

— Не се надявай твърде много. И преди сме мислили, че сме близо, но се е оказвало, че не е така. Късно е. Да си вземем стаи в хотела и да отидем при шерифа утре сутринта.

— Но той може да е...

— Утре. Още една нощ няма да промени нищо. По-възрастният се съгласи и двамата се отправиха към хотела.

Коди лежеше в леглото си и не можеше да заспи. Тя не можеше да повярва, че с Люк се бяха разделили по такъв начин, и от часове лежеше и се опитваше да разбере какво беше станало.

Той я беше целунал... Този път не сестра Мери или Армита. Този път той беше целунал нея.

Тя въздъхна, когато си спомни страстта на целувката му. Но той я беше напуснал също толкова бързо, колкото я беше прегърнал, и дори не се беше обърнал да погледне назад. Сякаш я беше отблъснал от себе си и тя не разбираше защо.

Коди бе смятала, че през последните няколко дни, през които бяха работили заедно, бяха започнали да се харесват и да се уважават. Сега обаче ѝ се струваше, че беше сгрешила. Той се беше държал толкова студено, когато я беше оставил, за да тръгне към затвора. Сторило ѝ се беше, че това беше раздяла завинаги.

Коди бе знаела, че се влюбва в Люк. Тя бе усетила това още в началото, но вече не можеше да го отрича. Тя обичаше Люк и нямаше представа какво щеше да прави.

Очите ѝ се изпълниха със сълзи. Тя успя да заспи малко преди разсъмване. Сънят ѝ не беше спокоен и тя сънува Люк.

— Оценявам помощта ви, шерифе — казваше Люк, докато се ръкуваше с шерифа рано на следващата сутрин.

— Радвам се, че успях да ви помогна. Желая ви успех по обратния път, но ако трябва да съм съвсем честен, трудно ми е да повярвам, че тя е била водачката на бандата.

— Точно това я правеше толкова опасна — отвърна Люк, който знаеше, че беше направил добре, като бе прекарал нощта в затвора. Когато беше оставил Коди и бе дошъл тук, Елизабет вече бе успяла да подмами шерифа към килията си и разговаряше с него. Бог знае какво можеше да се случи, ако Люк не се беше появил. — Но отсега нататък

тя няма да има възможност да направи нищо, освен да се изправи пред съда в Дел Фуего.

— Пазете се.

— Ще се пазим.

Коди се появи готова за път. Тя вече беше телеграфирала на Нейт Томпсън в Сан Антонио, че щяха да се нуждаят от помощта му за следващата нощ, и се беше погрижила багажът им да бъде закаран на гарата, след което беше проверила дали ковчегът на Хадли беше готов да бъде натоварен на влака. След това беше отишла в затвора да помогне на Люк.

— Добро утро — поздрави го тя, докато влизаше.

Люк копнееше да я види отново и едва успя да се въздържа да не тръгне към нея и да я прегърне.

— Готова ли си?

— Всичко е уредено. Влакът тръгва след по-малко от час.

Коди също благодари на шерифа за съдействието, ръцете на Елизабет бяха оковани с белезници и двамата с Люк я изведоха от затвора.

Пътуването до Сан Антонио сякаш продължи цяла вечност. Люк подремна малко, докато Коди държеше под око Елизабет. Ел Диабло правеше всичко по силите си да ги затруднява по време на пътуването, но Коди не откъсваше очи от нея. Тя изпита голямо облекчение, когато най-сетне стигнаха в Сан Антонио. Опасното пътуване почти беше завършило.

Коди усети, че отношенията ѝ с Люк бяха някак странно напрегнати. Тя искаше да се опита да събори стената, която внезапно се бе издигнала между тях, но в присъствието на Елизабет нямаше време за лични разговори. Надяваше се, че тази вечер, когато двамата с Люк останеха сами, щеше да успее да разбере какво не беше наред.

Шериф Нейт Томпсън ги очакваше, когато влязоха в кабинета му.

— Добър вечер, Коди — каза усмихнато той. — Изглежда, си успяла да заловиш още някого.

— Баща ми ме е обучил добре — отвърна тя. — Оценяваме помощта ти.

— Някакви проблеми?

Тя му разказа какво се бе случило.

— Радвам се, че си добре. Леля ти и децата бяха в града преди два дни. Знаем, че ще се радват да те видят отново у дома.

— И аз ще се радвам — каза тя. — Но първо трябва да я закараме при шериф Халоуей в Дел Фуего. След два дни ще съм приключила с този случай. Тогава наистина ще мога да се прибера у дома.

— Звучи добре. Вие двамата вървете да си починете. Ние ще я пазим добре тази нощ. Няма да ни се измъкне.

Коди знаеше, че той бе човек, който държеше на думата си, и затова беше съвсем спокойна. Каза това на Люк, когато двамата излязоха от затвора и тръгнаха към хотела.

— Тази нощ няма да бъде необходимо да стоиш при Нейт. Той е дяволски добър шериф и ще се оправи сам.

— Толкова добър, колкото баща ти ли?

Коди се усмихна.

— Почти.

Те се настаняха в стаите си и се разбраха да се срещнат по-късно за вечеря. Коди се изкъпа и докато се отпускате в топлата вода, се питаше как щеше да оправи отношенията си с Люк. Тя никога не се беше смятала за изкусителка, освен когато бе играла ролята на Далила и Армита. Сега на Коди Джеймсън ѝ се искаше да познаваше основните женски хитрини. През целия си живот се беше държала откровено и честно. Едва се въздържаха да не изтърси пред Люк, че го обича. Коди мислеше, че може би трябваше да направи точно това, но в такъв случай рискуваше да го отдалечи още повече от себе си. Реши, че тази вечер ще пие едно питие, и едва тогава ще предприеме нещо.

Люк също използва времето си, за да се приготви. Той усещаше объркването на Коди, но не искаше да говори за това с нея. По-добре щеше да бъде просто да си тръгне, след като стигнеха в Дел Фуего. Всъщност, той си бе мислил да изчезне още през миналата нощ в Галвестън, но трябваше да се увери лично, че тя щеше да се прибере жива и здрава в Дел Фуего.

Докато се обличаше, Люк осъзна, че сега за последен път щяха да имат възможност да прекарат времето си заедно. Той нямаше намерение да ѝ казва, че възнамеряваше да си тръгне. Просто щеше да го направи след като се увереше, че тя се намира в кабинета на Халоуей.

— Тази вечер изглеждаш прекрасно — каза ѝ той, когато двамата се срещнаха в коридора.

— Благодаря. Хубаво е, че мога да се поотпусна за малко. — Тя отново беше облякла зелената си рокля, а косата ѝ се спускаше свободно по раменете.

Люк си помисли, че тя изглежда невинна, сладка и напълно неустоима, и отново усети желанието да се надига в него. Коди си помисли, че той изглежда по-красив от всякога в костюма, който беше облякъл.

Сърцето ѝ заби по-бързо, когато Люк я хвана под ръка и поведе през ресторанта до масата им. Те бяха настанени на осветена от свещи маса за двама в едно усамотено ъгълче.

— Какво ще пиете? — попита сервитьорът.

— Имате ли шампанско? — изтърси Коди. Тя никога не беше пила шампанско, но бе чувала, че това било питие за празнични случаи. Тази вечер искаше да отпразнува успеха си.

— Да, госпожо.

— Донесете ни една бутилка, ако обичате.

— Обичаш ли шампанско? — попита я Люк, който бе изненадан от желанието ѝ.

Тя се изкиска нервно.

— Не знам. Никога не съм пила шампанско, но смятам, че тази вечер си заслужава да празнуваме.

Люк си помисли, че невинността ѝ беше очарователна. Точно това и чистотата ѝ го бяха привлекли към нея и бяха спечелили сърцето му. Но точно тази чистота и доброта го бяха убедили, че тя нямаше място в живота му. Той нямаше намерение да я повлече в калта заедно със себе си. Колкото и да я обичаше, нямаше да разруши живота ѝ, като я помолеше да се омъжи за него. Така беше по-добре. Люк беше убеден в това.

Когато сервитьорът се върна с изстудена бутилка от блестящото вино и две кристални чаши, Коди изпита вълнение. Тя забрави, че за последен път се бе хранила твърде отдавна. Сервитьорът напълни чашите им и Коди вдигна своята.

— Пия за теб, Люк Мейджърс. Ти си един любезен, нежен, интелигентен мъж и аз... — тя се спря, неспособна да изрече думите, които искаше да каже — че го обичаше и че не искаше да живее без

него. — Надявам се, че партньорството ни в тази работа ще бъде само първото от много други.

— И за теб, Коди. Желая ти винаги да бъдеш щастлива.

Докато отпиваха от чашите си, погледите им се срещнаха. Коди бе копняла за този момент и сега ѝ се прииска да се пресегне през масата и да го целуне. Тя обаче не го направи. Вместо това насочи вниманието си към шампанското, като се наслаждаваше на вкуса му.

Когато вечерята беше сервирана, Коди вече беше изпила три чаши и продължи да пие, докато бутилката не се изпразни. Тя не забеляза веднага, че устните ѝ бяха станали безчувствени, нито пък че вечерта внезапно бе започнала да ѝ се струва по-хубава, а целият свят сякаш беше прекрасен. Коди се чувстваше добре и ѝ се струваше, че няма никакви грижи. Това чувство ѝ харесваше. Люк поръча десерта — нещо шоколадово, което Коди хареса много.

— Това беше прекрасно. — Тя въздъхна доволно, докато се облягаше назад в стола си.

— Готова ли си да се прибереш? — Люк бе усетил, че тя беше прекалила с алкохола, но той бе направил същото. Тя се забавляваше толкова много, че на него не му се искаше да ѝ разваля настроението. И на двамата им беше забавно и само това имаше значение. Отдавна не му се бе случвало да се отпуска и да се радва на живота.

— Мисля, че да. Предстоят ни два много дълги дни, докато предадем Елизабет на шерифа.

Люк ѝ помогна да стане от стола си и ръката му остана на кръста ѝ, докато се качваха по стълбите. Те спряха пред стаята ѝ и Люк взе ключа от Коди, за да отключи. Тя влезе в стаята си и го погледна с бляскавите си очи.

— Лека нощ, Люк. — Гласът ѝ бе изпълнен с обещание. Очите ѝ блестяха. Устните ѝ бяха леко раздалечени, сякаш го молеха да я целуне.

Той си каза, че не можеше да направи това.

— Лека нощ, Коди.

Той понечи да си тръгне, преди магията да беше отслабила волята му.

— Люк?

Той се обърна.

— Благодаря ти.

— За какво?

— За всичко. За това, че ме защити, когато бях сестра Мери. За това, че ме взе със себе си, когато бях Армита. За това, че ми помогна да намеря Ел Диабло...

Тя бе направила две крачки към него и това го срази окончателно. Люк се върна при нея и я прегърна. Той я притисна силно към себе си, устата му се впи в нейната в страстна целувка.

Светът сякаш се завъртя около него, докато я целуваше. Някак си те успяха да намерят вратата, да я затворят и заключат зад себе си. Най-сетне двамата останаха сами. Те захвърлиха дрехите из цялата стая в нуждата си да се докосват и да бъдат заедно. Когато най-накрая паднаха върху леглото, всичко друго изгуби значение. Останаха само нуждата и чувствата. Сякаш в просъница Люк я чу да му казва: „Обичам те, Люк.“

Но миг по-късно той забрави за това. Остана само радостта от сливането им. Нежно и същевременно страстно. Поглъщащо и едновременно даващо. Те се обичаха.

Беше късно през нощта, когато те най-сетне заспаха изтощени. Вкопчени един в друг, те сякаш искаха да задържат щастието, което бяха почувствали макар и за малко.

Коди се събуди един час преди разсъмване. Люк спеше спокойно до нея. Тя се измъкна внимателно от леглото и се загледа през прозореца.

Сълзи започнаха да се стичат по бузите му, но тя не посегна да ги избърше. Обичаше Люк с цялото си сърце, но той не я обичаше. Коди се беше надявала, че миналата нощ ще разруши бариерата, която той беше издигнал между тях. Надявала се беше, че като му каже, че го обича, ще докосне сърцето му. Но надеждите ѝ се бяха оказали напразни.

Болката беше ужасна. Коди бе знаела отдавна, че Мейджърс е опасен човек, но никога не бе предполагала колко опасен може да бъде. Никога не бе мислила, че той може да разбие сърцето ѝ по такъв начин.

Коди се облече безшумно и събра багажа си. След това седна пред нощната масичка и написа кратка бележка. Тя остави бележката така, че Люк нямаше как да не я забележи, и се обърна, за да го погледне за последен път. Никога нямаше да го забрави. Щеше да го обича до края на живота си.

Забравила за болката в душата си, Коди излезе от стаята, като заключи вратата след себе си. Тя взе коня си от конюшните, отби се в затвора да остави една бележка за Нейт и се отправи към дома си. Време беше да се прибере.

Люк се събуди малко след зазоряване и незабавно протегна ръка към Коди. Когато напипа празно пространство, очите му се отвориха широко и той седна в леглото и се огледа. Необходимо му беше известно време, за да осъзнае, че тя си бе тръгнала. Тогава забеляза бележката.

Люк скочи от леглото, сграбчи листа и се зачете.

Скъпи Люк,

Сега осъзнавам, че между нас няма да се получи нищо. Ние сме твърде различни. Моля те, отведи Елизабет в Дел Фуего и вземи наградата. Задръж я цялата. Желая ти много щастие.

Коди.

Той смачка бележката и кокалчетата на ръката му побеляха от усилието. Тя си бе тръгнала. Просто така, посред ноц. Сигурно беше осъзнала, че той не можеше да ѝ предложи живота, който тя търсеше.

Силна болка прониза Люк, но той я отблъсна. Така беше по-добре. Той и без това бе имал намерение да изостави Коди в Дел Фуего. Трябваше да се чувства облекчен, че всичко бе свършило.

Той хвърли бележката в кошчето за боклук и започна да се облича. Няколко минути по-късно Люк вече вървеше към затвора.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Фред вдигна поглед, когато двамата мъже влязоха в кабинета му.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Барманът в кръчмата каза, че можете — отвърна по-младият.

— И с какво? — Шерифът огледа внимателно двамата посетители.

Те изглеждаха почтени и сякаш идваха отдалеч.

— Опитваме се да намерим един човек и ако се съди по думите на бармана, изглежда, че се приближаваме към целта си.

— И кой е този човек?

Двамата непознати се спогледаха, след което по-възрастният отговори:

— Люк Мейджърс.

Фред ги погледна сериозно.

— Наградата за Мейджърс беше отменена. Можете да продължите по пътя си. Той вече не се издирва.

— Не и от закона.

— От никого.

— Ние обаче го издирваме.

— Защо?

— Защото е мой син — отвърна Чарлз Мейджърс.

Люк взе Елизабет от затвора, настани я до себе си на седалката на каруцата и подкара конете към Дел Фуего. Пътуването нямаше да бъде приятно. Трябваше да я наблюдава постоянно, а това не беше никак лесно. Не можеше да си позволи да намали бдителността си или да подцени затворничката. Ако го направеше, щеше да загине. В това Люк не се съмняваше.

Елизабет беше странно мълчалива. Люк бе очаквал най-лошото от нея и не беше сигурен какво означаваше поведението ѝ. Градът

беше останал на няколко часа път зад тях, когато тя най-сетне го заговори.

— Къде е партньорката ти?

— Коди не ми беше партньорка?

— Приятелка?

— Не.

— Наистина ли? Защо тогава бяхте заедно?

— Правехме услуга на Джак.

— На Джак? — Тя му хвърли един бърз поглед.

— Не си толкова добра, колкото се мислиш. Не си успяла да убиеш Джак, не си убила съпруга си, не можа да се отървеш и от мен.

— Все още не сме в Дел Фуего, Люк Мейджърс. Сигурен ли си, че си достатъчно голям мъж, за да ме отведеш там сам?

Думите ѝ бяха предизвикателни, но Люк не им обърна внимание.

— И преди съм си имал работа с такива като теб — каза той. — Само дето те не носеха поли.

— Ще приема това като комплимент.

— Приемай го, както си искаш. Ти си убийца, а аз не харесвам убийците.

— Какво разочарование — каза Елизабет. — През цялото време си мислех, че си по-различен от другите.

Люк сви рамене.

— Очевидно си сбъркала.

— Очевидно.

Тя се умълча отново и Люк се зарадва на това. Пътят беше дълъг, а не него не му се искаше да ѝ слуша приказките.

Те не спряха, докато не започна да се смрачава. Люк събуди Елизабет преди разсъмване и двамата отново поеха напред. Беше късно следобед, когато Дел Фуего най-сетне се показа пред тях.

Люк не искаше да остава в града повече от необходимото, но трябваше да признае, че се зарадва, когато го видя да изниква пред него в този ден. Нямахше търпение да се отърве от Елизабет и да се махне от града. Възнамеряваше да отиде до ранчото и да се види с Джеси, след което да тръгне на запад, може би към Аризона. Беше чувал, че там човек можел да се скрие.

Когато влязоха в града, новината, че той се бе върнал с Елизабет, се разнесе бързо. Когато Люк слезе от каруцата пред затвора, навън

вече беше започнала да се събира тълпа. Люк помогна на Елизабет да слезе, обърна се и видя, че Фред ги очаква пред вратата.

— Изпратих един заместник да повика Джак. Вкарай я вътре — каза шерифът. — Къде е Коди?

— Остана в Сан Антонио.

Те вкараха бързо Елизабет в една килия и я заключиха.

— Здравсти, Фред — каза тя.

Шерифът се обърна и я изгледа с леденостуден поглед, след което се отдалечи, без да ѝ отговори.

— Хадли ли е облякъл дървеното сако?

Люк кимна.

— Нямаше друг начин.

Фред сви рамене.

— В обявата беше казано жив или мъртъв. — Смъртта на бандита не беше нещо, което го интересуваше.

Миг по-късно Джак влезе при тях. Той бе забелязал ковчега пред входната врата и отиде при Люк, за да се ръкува с него.

— Справихте се! Къде е Коди?

— Току-що му зададох същия въпрос — вметна Фред.

— Тя реши да остане в Сан Антонио.

Джак погледна към вратата на килията.

— Почакай ме тук. Имам да ѝ кажа нещо. — Той отиде към килиите, докато останалите се оттеглиха дискретно.

— Здравей, Елизабет.

— О, Джак — каза хладно тя, — не мога да кажа, че се радвам да те видя жив и здрав.

— Ти наистина успя да ме заблудиш.

— Не беше трудно. А и ти не беше единственият.

— Очевидно, но всички хубави неща свършват все някога.

— Аз хубаво нещо ли бях за теб, Джак? — попита го тя с дрезгав глас, докато пристъпваше по-близо до решетките.

За един кратък миг изражението му беше измъчено; след това той се обърна и се отдалечи.

— Сбогом, Елизабет.

Джак се върна при Люк.

— Къде ги настигнахте?

— Наложих се да ги проследим чак до Галвестън, но за щастие ги заловихме, преди да отплават. Нямахме да бъде много приятно, ако се беше наложило да ги гоним из Ню Орлийнс.

— Добра работа! Ще се погрижа незабавно да получиш наградата. Това прави две хиляди за Ел Диабло и още петстотин за Хадли.

Люк сви рамене. Парите вече не му се струваха толкова важни.

— Дай ми само стоте, които ми дължиш, и изпрати остатъка на Коди.

— Ти не искаш ли своя дял?

— Не.

— Не искаш ли да ѝ ги занесеш лично и да я уведомиш, че си дошъл тук без проблеми?

— Не. Съмнявам се дали някога отново ще я срещна. Ти беше прав за нея, Джак. Тя е добра. Дяволски добра.

— Ти също. Ти успя! Разби бандата на Ел Диабло.

— Имаш ли новини от Стив?

— Вчера получих телеграма. Срещнали са ловеца на глави Рийд близо до Рио Нуево. Той вече бил заловил двама от бандитите и ги водел насам.

— Коди ще се зарадва да научи това.

— Ще ѝ изпратя телеграма. В „Тройката“ ли смяташ да се върнеш? — попита Логан.

— Така мисля.

— Дай ми няколко минути. Ще ти донеса парите и ще тръгна с теб.

Люк беше изненадан, че Джак бе пожелал да дойде с него в ранчото, но сега, когато проблемите му с бандата на Ел Диабло бяха приключили, той реши, че можеше да се поотпусне и да остави стария си приятел да му погостува известно време.

— Нямам нищо против. Ще те чакам тук.

Джак излизаше от кабинета, когато Сара Грегъри се втурна тичешком през вратата.

— Вярно ли е? — попита задъхано тя, тъй като беше тичала от дома си до затвора. — Заловихте ли я? Тук ли е Елизабет?

— Да, Сара — отвърна ѝ Фред.

— Трябва да говоря с нея. Трябва да я видя.

— Тя е отзад — каза шерифът. — Искаш ли да дойда с теб?

— Защо? Аз не съм в опасност. Тя вече не може да ме нарани с нищо, след всичко, което ми причини. Просто искам да я погледна в очите и да ѝ кажа какво мисля за нея.

— Върви тогава.

Сара мина покрай мъжете и тръгна към килиите. Елизабет беше чула гласа ѝ и я чакаше седнала на нара. Изражението ѝ беше почти безгрижно.

— Значи успяха да те заловят — каза Сара.

— Очевидно — отвърна отегчено Елизабет, която знаеше какво ѝ предстоеше.

— Радвам се. Жалко, че не са те застреляли като брат ти.

Елизабет продължи да не ѝ обръща внимание.

— Как можа да го направиш, Елизабет? Каква жена си, щом като си могла да застреляш хладнокръвно съпруга ми? Каква жена си, щом си могла да планираш обира в банката и осакатяването на мъжа си?

— Свърши ли? — попита с безразличие Елизабет.

Поведението ѝ разяри Сара.

— Не знам защо не съм успяла да разбера каква си в действителност.

— Защото и ти си глупава като всички малоумници, които живеят в това жалко подобие на град.

Сара зяпна от удивление.

— Не бяхме толкова глупави, че да те оставим да се измъкнеш безнаказано!

— О, напротив, аз се измъквах доста дълго! — Елизабет се изправи и се приближи до решетките. — Повдига ми се от теб. От всички ви! Ти не знаеше това, но Сам стоеше при теб само защото имаше мен.

— Какво! — Сара пребледня при думите ѝ. — За какво говориш?

— Колко по-ясно трябва да се изразя? Искаш ли да ти го кажа буква по буква? Аз спях със Сам, Сара. Той винаги знаеше какво се случва в града и аз предавах всичко, което научавах от него, на Хадли и бандата.

— Ах, ти, малка...

— И на него също му беше приятно да спи с мен. Аз го задоволявах напълно. Предполагам, че ако наистина беше толкова

добра съпруга, колкото се мислиш, той нямаше да идва в леглото ми. Но истината е, че го правеше.

Сара се обърна и се отдалечи безмълвно.

— Довиждане, Сара, скъпа. Ела пак да ме видиш. — Елизабет седна отново на нара.

— Добре ли си, Сара? — попита Фред, когато забеляза изражението ѝ. Всички бяха чули думите на Елизабет и знаеха, че на Сара ѝ беше много трудно в момента. Фред отиде до нея, като си мислеше, че тя може да има нужда от подкрепа.

Но единствената подкрепа, от която се нуждаеше Сара, се намираше в кобура на шерифа. Докато той посягаше да обвие ръка около кръста ѝ, тя сграбчи револвера му и се втурна назад към килията.

— Това е за Сам! — извика тя и започна да стреля по Елизабет.

Фред, Люк и Джак се втурнаха след нея. Люк я настигна пръв и издърпа оръжието от ръката ѝ, но вече беше твърде късно. Елизабет лежеше неподвижно на пода на килията.

Останала без сили, Сара се отпусна в ръцете на Халоуей.

— Тя си го заслужи! Тя уби Сам.

— Знам, Сара — каза Фред, докато я отвеждаше в другата стая. — Знам.

Той подаде ключовете за килията на Джак и рейнджърът бързо влезе вътре, за да провери дали Елизабет е още жива.

Входната врата се отвори рязко и тълпата започна да намира да влезе в затвора.

— Какво става? Чухме изстрели!

— Ел Диабло е ранена — обяви Фред. Множеството нададе радостен вик.

— Някой да извика лекар.

Внезапно тълпата се отмести, за да даде път на инвалидната количка на Джонатан Харис, бутана от жената, която се грижеше за него. Върху краката му беше метнато одеяло.

— Каква беше тази стрелба? Къде е тя? Искам да видя Елизабет! Искам да видя жена си!

Люк успя да накара останалите граждани да се отдръпнат, след което затвори вратата.

— Ела тук, Джонатан — каза Фред, след като настани Сара в един стол. — Тя беше ранена.

— Какво?

— Аз я застрелях, Джонатан! Тя ме излъга! Тя е убила Сам и е поръчала да стрелят по теб — каза му с монотонен глас Сара. — Надявам се да е мъртва.

Джонатан се появи в килията в мига, в който Джак излизаше от нея.

— Съжалявам, но не можехме да направим нищо. Тя е мъртва — обяви рейнджърът.

Банкерът седеше в количката си втренчен в трупа на жена си.

— Добре — каза спокойно той. След това измъкна ръката си изпод одеялото и потупа нежно револвера, който бе държал скрит там. — Изглежда, че няма да имам нужда от това. Сара вече се е погрижила вместо мен.

— Изведете го оттук — нареди ядосан Фред. — И, Джонатан, внимавай с тази проклетия!

Банкерът се усмихваше, докато напускаше затвора.

Край него мина лекарят.

— Не бързай, докторе. Тя е мъртва.

Тълпата навън научи новината и по улицата се разнесоха радостни възгласи. Бандата на Ел Диабло беше разбита и вече нямаше да тероризира околността.

Лекарят бързо потвърди онова, което всички вече знаеха. Ел Диабло беше мъртва. Тялото ѝ беше отнесено при погребалния агент.

Когато тълпата се разпръсна, Джак се обърна към Фред.

— Какво ще правиш със Сара?

— Тя все още седеше на стола и не помръдваше.

— Не знам. Предполагам, че ще трябва да се яви на разпит при съдията, но той ще дойде чак след две седмици. Засега мисля, че ще я оставим да се прибере у дома си. Тя не заплашва никого.

Джак и Люк знаеха, че Халоеуй е прав. Фред помогна на Сара да се изправи и я изведе от кабинета си.

Преди да излезе, Сара погледна назад към Люк.

— Благодаря ви, че я намерихте и я върнахте тук.

Той кимна.

Джак поклати уморено глава, докато ги наблюдаваше да се отдалечават.

— Искаш ли да ме изчакаш тук, или ще дойдеш е мен за парите си?

— Ще дойда с теб и след това тръгваме веднага за ранчото. Изглежда, че работата ни тук приключи. — Люк имаше предвид Ел Диабло, Хадли и Коди.

— Точно така.

Малко по-късно те яздеха на път за „Тройката“.

— Е, какво е да работиш с известната Коди Джеймсън?

— Предизвикателно. Тя е умна, много умна. Знаеше ли, че баща ѝ е бил шериф, преди да го убият?

— Не, но вероятно това е причината тя да си върши толкова успешно работата.

Люк му разказа за всичко — е, почти всичко.

— Тя защо не дойде с теб тук? Надявах се да я видя отново.

— Не ми каза. Предполагам, че просто искаше да се прибере у дома си.

— Е, ти също се прибираш у дома си. Отдавна не ти се е случвало, нали?

— И още дълго няма да ми се случи.

— Защо? За какво говориш? Данъците ти са платени. Имаш сто долара, с които ще закърпиш положението, докато ранчото не започне да ти носи доходи. Не е зле.

— Ще го продам.

— Какво? — Джак беше толкова изненадан, че дръпна юздите и спря коня си. Той се втренчи в приятеля си, сякаш мислеше, че е полудял.

— Продавам „Тройката“ на онзи, който я пожелае, и се махам оттук. — Джак се усмихна със съжаление. — Най-накрая приех факта, че не мога да се върна към времето на младостта ни. Тези дни отминаха безвъзвратно и никога вече няма да се върнат.

— Грещиш. — Джак подкара отново коня си, тъй като знаеше, че онова, което можеше да промени решението на Люк, се намираще в този момент в ранчото.

— Не греша. Напускам Тексас. Може би ще замина за Аризона.

— Не си събирай багажа все още.

— Защо? Нищо не може да промени решението ми.

— Не бъди толкова сигурен.

— За какво говориш? Достатъчно дълго обмислям това.

— Да, но докато си вземал решението си, не си мислил за никого друго.

— За никого друго ли? — Люк погледна приятеля си и се зачуди дали Джак не беше узнал някак за чувствата му към Коди. Но Джак гледаше към ранчото и сочеше към няколкото чужди коне в корала.

— В дома ти те чакат гости, Люк.

— За какво говориш? Люк проследи погледа на рейнджъра и се намръщи. — Кой е там, освен Джеси?

— Иди да разбереш сам. — Джак се усмихваше загадъчно и това объркваше Люк.

Той пришпори коня си и тръгна в галоп напред, оставяйки Джак да го последва. Люк не знаеше какво го очакваше, но имаше предчувствието, че то беше нещо специално... много специално.

Когато той приближи към къщата, Джеси излезе и застана пред вратата придружен от двама мъже, които Джак не можеше да разпознае толкова отдалеч. Люк спря коня си пред тях и се втренчи в тримата души, които стояха на верандата, сякаш не можеше да повярва на очите си.

— Добре дошъл у дома, синко — каза Чарлз Мейджърс.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Люк скочи от седлото и изтича до баща си. Двамата се прегърнаха, без да прикриват сълзите си.

— Вие сте живи! — беше единственото, което Люк успя да каже.

— И ти също! — добави Чарлз с пресипнал глас. — Страхувах се, че никога няма да те намерим... никога повече няма да те видим.

Люк огледа баща си. Мустаците и косата му бяха побелели, но иначе той си беше все същият.

— Здравсти, Люк — каза Дан и се приближи до брат си. Люк го огледа внимателно. Когато се бяха видели за последен път, Дан бе още момче. Сега брат му беше вече мъж, закоравял от годините на изпитания. Люк видя себе си в Дан — висок, тъмнокос, със същите сини очи. Семейната прилика не можеше да бъде отречена.

Чарлз пусна Люк, за да могат двамата братя да се прегърнат. Когато най-накрая се пуснаха, всички влязоха вътре в къщата. Джак измъкна нещо от дисагите си и ги последва. Джеси отиде да се погрижи за конете.

— Донесох това специално за този момент — каза Джак и вдигна бутилката отлежал бърбън от същата марка, която бяха пили преди войната.

Люк го потупа ухилено по гърба.

— Знаел си, че са тук, а?

— Затова и пожелах да дойда с теб в ранчото. Те се появиха в града, докато те нямаше, и започнаха да разпитват за теб. Отначало Фред ги помислил за ловци на глави.

Чарлз се разсмя, когато си спомни за това.

— Когато му казахме защо те търсим, той ни оказа неоценима помощ. Заведе ни при Джак, а Джак ни доведе да те изчакаме тук.

— Не мога да повярвам, че всичко това е истина. Какво се случи с вас? Къде бяхте след войната? — Той им обясни защо ги бе смятал за мъртви.

Всички седнаха край масата, за да поговорят на спокойствие.

— Ние не загинахме по време на сражението. Бяхме пленени и изпратени в лагер за военнопленници. Пуснаха ни едва в края на войната и ни се наложи да се приберем у дома пеша.

— А ти сам знаеш какво намерихме там, когато се прибрахме — довърши Дан вместо баща си.

— Знам. Затова и аз реших да се махна оттам. Тръгнах на запад и оттогава не съм се спирал на едно място. Как ме открихте в Дел Фуего?

— Беше дълго и трудно търсене. Но си струваше всяка минута и всяка измината миля, щом сега сме тук с теб.

— Чухме да се говори за теб в Галвестън и се опитахме да те открием оттам. Нямахме представа, че си в Дел Фуего, и мислехме, че е божи дар, че името ти беше изречено в наше присъствие. Ако не беше този случайно дочут разговор, сигурно още щяхме да те търсим.

— И вероятно никога нямаше да те намерим — добави Дан.

— Но ти си тук и имаш това ранчо... собствен дом. Това място е прекрасно — каза бащата. — Джеси ни каза колко усилено си работил, преди да се случат всички тези неприятности. Последните няколко месеца сигурно са били истински ад за теб.

— Не беше лесно, но най-важното е, че успяхме да разбием бандата.

— Ние? Дватамата с Джак ли?

— И с ловеца на глави, с когото работех, Коди Джеймсън.

— Добър ли беше?

— Да, тя беше много добра — отвърна Джак вместо него. — Коди е жена и си върши работата дяволски добре. Люк и Коди току-що доведоха Ел Диабло и брат й, които заедно са водили бандата.

— Гордея се с теб, синко — каза Чарлз. — Може би сега в града няма да те гледат с неприязън.

— Всъщност аз имах намерение да продам ранчото и да се махна оттук — каза Люк.

— Но защо? — попита брат му. — Това място е прекрасно. Ако искаш, ние можем да останем и да работим с теб, за да го направим печелившо.

— И ще останете с мен след всичко, което се случи в града?

— Ние сме едно семейство, Люк — каза Чарлз. — Ти си мой син. Джак ни каза за грешката, която са направили гражданите, но твоята

невинност вече е доказана. Не му е сега времето да бягаш оттук. Остани и се бори за онова, което обичаш, за онова, в което вярваш.

— Ако искаш да направиш това ранчо процъфтяващо, ние сме с теб — подкрепи Дан баща си.

Люк си беше наложил да забрави колко много обичаше „Тройката“. Той се беше подготвил да продаде ранчото за толкова, колкото му предложеха, и да се махне, без да поглежда назад. Но сега му се предоставяше възможност да остане и отново да има истинско семейство и всички чувства, които толкова дълго беше отричал, отново се появиха с още по-голяма сила. Той се усмихна.

— Добре дошли у дома — каза той на баща си и брат си. — „Тройката“ вече е семейното имение на семейство Мейджърс.

Четиримата вдигнаха тост за бъдещето на ранчото и продължиха да разговарят до късно през нощта за намеренията на Люк да подобри конюшните. Когато си легнаха, бъдещето на ранчото вече беше решено. Те нямаше да се провалят, тъй като отново бяха заедно.

На следващата сутрин след закуската Джак се приготви да си тръгне.

— Трябва да се върна в града. Сега, когато бандата на Ел Диабло повече не съществува, трябва да се срещна със Стив, когато той се появи с Рийд и заловените бандити. След това ще тръгнем по други задачи — каза Джак, докато оседлаваше коня си.

— Не забравяй, че „Тройката“ е и твой дом — напомни му Люк. — Ти си един от нас, Джак. Идвай тук винаги когато можеш.

— Пазете се — каза Джак, който се радваше, че всичко се бе наредило толкова добре.

— Не се притеснявай.

Рейнджърът подкара коня си и тримата Мейджърс останаха да го наблюдават, докато не се скри от погледите им.

Те се обърнаха към ранчото, което беше тяхната съдба и тяхното бъдеще. Отново бяха заедно и това беше истинско чудо.

Люк се хвърли с всички сили в работата в ранчото. Той ставаше по тъмно всяка сутрин и работеше до късно вечерта. Сега имаше мечта, бъдеще заедно с баща си и брат си. Той щеше да направи полетата отново плодородни, щеше да отглежда коне и добитък и да види отново живота откъм добрата му страна. Дори бе забелязал, че хората се държаха с него по различен начин, когато ходеше в града за

провизии. Фред се беше погрижил всички да разберат, че Люк е невинен, и хората малко по малко започнаха да се сприятеляват с него. Животът му отново имаше някакъв смисъл.

Дните се превърнаха в седмици, седмиците в месеци.

Но колкото и неуморно да работеше Люк, нощите му не бяха спокойни. Много пъти се будеше рано сутринта задъхан и запотен след поредния сън за Коди. Сънищата му бяха смесица от образите на сестра Мери, Армита и Коди. В съня му тя го преследваше, залавяше и обичаше и той се събуждаше, като се питаше как бе направил глупостта да я остави да си тръгне. Често Дан се будеше и излизаше, за да намери Люк вече облечен да седи на верандата и да наблюдава изгрева на слънцето.

Люк често се сецаше за вечерта в Галвестън, когато Хадли бе насочил оръжието си към Коди. Ако тогава с нея се бе случило нещо, той нямаше да намери покой, докато Хадли не бъдеше убит или той самият не умреше в опита си да отмъсти за нея. Люк обичаше Коди.

Като се връщаше обратно в годините, той осъзнаваше, че любовта му към Клариса бе жалко подобие на чувствата, които изпитваше към Коди. Любовта му към Коди беше дълбока и силна. Тя не бе отслабнала дори сега, когато двамата бяха разделени; напротив, беше станала още по-силна. Люк все още я желаше. Тя му липсваше и той не знаеше какво да направи.

Люк я беше оставил да си тръгне, защото бе смятал, че не може да ѝ предложи почтен живот. Но сега, когато баща му и брат му бяха до него, вече не се налагаше да напуска града. Можеха да се заселят тук. Можеха да имат щастлив живот.

Въпреки това той се колебаеше. Коди го беше напуснала през онази нощ в Сан Антонио. Люк беше убеден, че думите, че го обича, които беше прошепнала в тъмнината, не бяха истина.

Късно един следобед Люк поправяше оградата, когато забележа някакъв ездач да се приближава. Той остави работата си и тръгна да посрещне посетителя, който се оказа Фред Халоуей.

— Радвам се да те видя, Люк — поздрави го шерифът.

— Какво те води насам?

— Имам нещо за теб. Мислех, че искаш да го получиш веднага — каза той и му подаде някакъв плик.

Люк го отвори и откри, че той беше пълен с пари.

— За какво е това?

— Тук имам едно писмо от Коди Джеймсън. Тя ми изпраща парите с молбата да ти ги предам. Очевидно това е половината от наградата за залавянето на Елизабет и Хадли.

Люк отвори писмото и го прочете.

Уважаеми шериф Халоуей,
Моля, погрижете се Люк Мейджърс да получи своя дял от наградата. Той си го заслужи.

С уважение, Коди Джеймсън.

— Тук има повече от хиляда долара. Затова реших, че ще бъде най-добре да ти го предам лично.

Люк го погледна с удивление. Той бе пожелал цялата сума да бъде изпратена на Коди, защото не беше искал парите. Сега тя ги делеше с него.

— Благодаря, Фред. Оценявам жеста ти.

— Надявам се да ти свършат работа.

— Искаш ли да останеш за вечеря?

— Нямам нищо против.

По време на вечерята Халоуей засипа Чарлз и Дан с възхвали на способностите на Коди, които беше чул от Джак.

— Как така никога не си ни разказвал за това? — попита Чарлз, като оглеждаше внимателно сина си.

— Нямаше много за разказване.

— Смяташ, че не си струва да се говори за способността на Джеймсън да се преобразява толкова успешно?

— И колко пъти те е измамила? — попита през смях Дан.

— Три — отвърна Люк и се ухили.

— Мисля, че ще ми бъде приятно някой ден да се запозная с тази жена.

— И на мен — добави Чарлз.

Без да каже нищо, Люк стана, излезе навън и се загледа в далечината. Слънцето залязваше и небосклонът на запад беше огрян в розово-червено. Гледката беше красива, но въпреки красотата на ранчото и радостта от това, че отново беше намерил семейството си,

Люк усещаше, че нещо му липсва. Имаше само един начин да поправи това.

— Обичаш ли я, синко? — попита тихо баща му, който беше застанал зад него.

— Да, но никога не съм ѝ го казвал. — Той въздъхна.

— Не мислиш ли, че е крайно време да ѝ го кажеш?

Люк остана загледан в небето дълго преди да му отговори.

— Да, мисля, че вече е време. Ще се оправите ли с Дан и Джеси?

Чарлз се усмихна.

— Люк, ако наистина я обичаш, върви при нея. Доведи я у дома.

Малко по-късно Люк тръгна към града заедно с Фред и на следващия ден отпътува за Сан Антонио.

— Трябва да се свържа с Коди Джеймсън — каза Люк на шериф Нейт Томпсън, когато го намери в кабинета му в Сан Антонио.

— Съжалявам, Мейджърс, но не мога да ти помогна.

Люк се втренчи в него с недоверие.

— Защо не? Знаеш, че работих заедно с нея, за да заловим Ел Диабло. Защо не искаш да ми кажеш къде живее?

Нейт се загледа за миг в него, след което бавно му отвърна с истината.

— Няма да ти кажа, защото същата сутрин, когато ти тръгна за Дел Фуего, тя ми е оставила бележка, в която ме моли да не ти казвам нищо за нея, ако ме попиташ. Аз просто изпълнявам молбата ѝ.

— Благодаря — измърмори Люк и си тръгна.

Той беше объркан, но си спомни колко добра беше Коди в издирването на хора. По време на работата си с нея той беше научил много и сега приложи наученото на практика. Люк посети всички магазини в града, докато един от продавачите в универсалния магазин не даде отговор на въпросите му.

— Разбира се, семейство Джеймсън живеят малко извън града. На около половин час път право на север. — Той излезе навън, за да му покаже по кой път да тръгне.

Люк му благодари и тръгна да намери жената, която обичаше.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

Люк стоеше срещу Дебнещия призрак. Индианецът го беше спрял, когато Люк бе влязъл в имота на семейство Джеймсън. Изражението на възрастния мъж беше непроницаемо и Люк дори не се опита да го разчете. Единственото, което той искаше, бе да намери Коди и щеше да я намери, дори ако това беше последното нещо, което щеше да направи в живота си.

— Трябва да говоря с нея — каза той. — Важно е.

Индианецът продължи да го гледа мълчаливо.

— Виж, аз ще я намеря, със или без твоята помощ. Ще ми бъде много по-лесно, ако ми кажеш къде е, но рано или късно ще говоря с нея.

— Защо искаш да говориш с нея? Защо трябва отново да се връщаш в живота ѝ? — попита най-накрая Дебнещия призрак, без да сваля тъмните си очи от лицето на Люк.

Люк замълча няколко секунди, докато събере мислите си. Най-накрая той събра достатъчно смелост, за да изрече истината, тъй като знаеше, че индианецът няма да му помогне, ако не бъде напълно откровен с него.

— Защото я обичам и искам да се оженя за нея... ако тя ме иска.

За първи път Люк забеляза някакви емоции да се изписват на лицето на Дебнещия призрак. Индианецът кимна.

— Какъв ден сме днес? — попита той.

Люк беше напълно объркан и почувства раздразнение. На кого му пукаше какъв ден беше днес? И какво общо имаше това със срещата му с Коди?

— Сряда. Защо? — Той се опита гласът му да не звучи твърде нетърпеливо.

Индианецът кимна отново и продължи да оглежда внимателно Люк, сякаш се опитваше да разбере дали Мейджърс му беше казал истината.

— Ще намериш Коди в дилижанса за Уейко. Ще трябва да яздиш много бързо, ако искаш да я настигнеш.

— Бих минал и през ада, за да я намеря.

Дебнещия призрак едва успя да се въздържи да не се усмихне. Какво ли не би дал, за да бъде с Мейджърс, когато той настигнеше дилижанса.

— Благодаря. — Люк се обърна към коня си, метна се на седлото и се отдалечи. Той си помисли дали да не отиде да се срещне с леля й, брат й и сестра й, но реши, че идеята не е добра. Нямаше време за губене. Бяха останали разделени твърде дълго. Той искаше Коди и трябваше да я намери колкото се можеше по-бързо.

Дебнещия призрак остана да го гледа как се отдалечава и когато Люк се скри от погледа му, индианецът се усмихна.

Претъпканият дилижанс се движеше по пътя към Уейко. Коди седеше между един възрастен господин, който спеше, и една дебела дама с любезно изражение. Срещу тях седяха двама въоръжени каубои и един мъж с очила, който приличаше на някакъв търговец.

Коди не знаеше защо правеше това. Беше лудост, но тя имаше нужда да се махне за известно време от дома си. Беше й невъзможно повече да си седи у дома и да мисли за Люк. Той никога нямаше да я потърси. Той не я обичаше. Никога не я беше обичал. Крайно време беше да приеме този факт.

Коди въздъхна и сложи ръка върху издутия си корем, чиято големина я караше да се чувства странно.

— Първото ви дете ли е? — попита я дебелата дама, която седеше до нея.

— Да — отвърна усмихнато Коди. — Със съпруга ми се вълнуваме много.

— Той в Уейко ли ще ви посрещне?

— Не, продължавам за Абилийн.

— Е, пазете се. Това друсане не е здравословно за вас.

— Това е истинско приключение, нали? — попита Коди и се улови здраво за седалката, за да запази равновесие, когато започнаха да се движат по един много неравен участък.

— Не е добре, че пътувате сама.

— Семейството ми също се тревожеше, но всичко ще бъде наред, когато стигна там.

— Е, аз се казвам Мери Брадшоу и ако се нуждаете от нещо, можете да се обърнете към мен. — Тя потупа ръката на Коди. Тази млада жена изглеждаше толкова самотна, че майчините ѝ инстинкти я караха да се грижи за нея.

— Добре.

Дилижансът продължаваше да се движи напред. Въпреки че Коди познаваше околността, този път пътуването ѝ се струваше безкрайно. Монотонното друсане я приспиваше. Внезапно тя чу кочияша да вика нещо, което ѝ заприлича на предупреждение, и дилижансът започна да намаля скоростта си и скоро съвсем спря.

Възрастният господин се опита да погледне през прозореца, но не можа да види нищо. Двамата каубои срещу нея изглеждаха раздразнени, а търговецът, който беше задрямал, се събуди.

— Чудя се какво ли е станало — каза госпожа Брадшоу, докато се напъгаше да види навън. — О, божичко!

— Какво? — попита Коди.

— Кочияшът току-що слезе и идва насам с някакъв мъж, който води коня си.

— Може би конят му е окуцал и той не може да продължи по пътя си — предположи един от мъжете.

— Е, тук няма място за него — каза госпожа Брадшоу. — Ще му се наложи да се вози на покрива.

Кочияшът отвори вратата и мъжът зад него пристъпи напред, за да огледа пътниците.

Коди затаи дъх и сърцето ѝ спря да бие. Люк! Това беше Люк... Тя за малко щеше да се хвърли в прегръдките му, но успя да се овладее. Не сега. Не можеше да направи това.

Люк погледна към нея и замръзна на мястото си. Коди беше там... и беше бременна! И то от доста време!

Люк не можеше да говори. Не можеше да мисли. Той просто стоеше и я гледаше в удивление. Тя беше бременна. С неговото дете.

Той се укори мислено, че не я беше потърсил по-рано. Но откъде бе могъл да знае? Тя не се беше обадила. Не му беше казала. Дали не бе възнамерявала да роди детето и да го отгледа сама? Без да му каже? Сърцето му се сви от това, че тя го мразеше толкова силно, и той изпита отчаяна нужда да чуе от нея отговорите на въпросите си.

След дълго мълчание Люк погледна Коди в очите.

— Трябва да поговорим — беше единственото, което успя да каже. Обяснението му в любов беше много важно за него и той нямаше намерение да го направи пред всички тези хора.

— Вие ли сте съпругът ѝ? — поинтересува се госпожа Брадшоу, която се питаше какво общо има този пращен каубой с красивото момиче до нея.

— Имам намерение да бъда — отвърна той. — Ако тя ме пожелае.

Коди едва се въздържа да не изпъшка от раздразнение.

— Тя вече е омъжена — заяви госпожа Брадшоу.

— Коди? — Люк потърси погледа ѝ, уплашен, че тя вече се беше омъжила за друг само за да даде баща на детето му. От тази мисъл направо му прилоша.

— Трябва да поговорим, Люк — каза тя и се опита да се изправи в тясното пространство.

Госпожа Брадшоу ѝ подаде ръка; тя очевидно беше озадачена от развитието на нещата. Нали младата дама беше омъжена? Ужасно щеше да е да си мисли, че тя беше бременна, а нямаше съпруг.

Люк пое ръката на Коди и ѝ помогна да излезе от дилижанса. Погледът му се местеше от лицето към стомаха ѝ и обратно.

— Не се бавете много. Трябва да спазвам разписанието — каза им кочияшът, когато Люк я отведе малко встрани.

— Благодаря, че спряхте — отвърна му Люк. След това се обърна към Коди. — Коди... толкова съжалявам. Не знаех.

— Люк, аз наистина не желая да говоря за това точно сега.

— Кога, ако не сега? Вярно ли е онова, което каза онази жена? Вярно ли е, че си се омъжила за друг, за да дадеш име на детето ми? Дебнещия призрак не ми каза нищо за това. Ако ми беше казал...

— Но ти дойде — отбеляза тя и усети как любовта ѝ към него ставаше все по-силна. — Ти дойде.

— Как можех да не дойда? Обичам те, Коди. Ако знаех, че си бременна, щях да те потърся по-рано. Дълго време ми беше необходимо, за да осъзная какво означаваш за мен и че не желая да те загубя. Искам да прекарам остатъка от живота си с теб. Ще се омъжиш ли за мен? — Той бе мислил, че ще му бъде трудно да произнесе тези думи, но ги изрече без никакво усилие. Той я обичаше и искаше тя да знае това.

— Не мога, Люк — каза колебливо тя и погледна към дилижанса.

— За друг ли си омъжена?

— Не, не е това. Просто не му е тук мястото и времето да обсъждаме тези неща.

— Ако не си омъжена, точно сега е най-подходящият момент да обсъдим тези неща. Всъщност на мен ми се струва, че сме закъснели с няколко месеца. Омъжи се за мен, Коди.

Той посегна да я прегърне, но тя се отдръпна.

— Не, Люк.

— Не разбирам.

— Почакай ме тук една минута — каза тя и се обърна към дилижанса. — Запомни си мисълта.

— Какво?

— Коди отиде до дилижанса от противоположната страна, от която беше излязла, и отвори вратата.

— Какво има, скъпа? Какво иска този мъж? — поинтересува се госпожа Брадшоу. Това отегчително пътуване се беше оказало твърде интересно. Омъжено ли беше момичето или не? Кой беше високият, красив непознат?

— Ще ви кажа след малко, госпожо Брадшоу, но преди това трябва да свърша нещо.

— И какво е то?

— Това — отвърна Коди, докато отваряше дамската си чантичка и вадеше револвера си и една обява за издирване. — Майкъл Дентън, арестуван сте.

Коди насочи револвера си към търговеца, който пребледня, когато чу думите ѝ.

— Не! Не можете да ме върнете! — извика той и стисна здраво малкия си куфар и се опита да избяга през другата врата, но внезапно Люк се оказа до него и го улови за ръката.

— Коди? — попита Люк и я погледна.

— Дръж го здраво, Люк. Издирват го за присвояване на голяма сума. Обявата е у мен. — Тя заобиколи дилижанса застана срещу мъжа, когото преследваше от няколко дни. Коди бе възнамерявала да го арестува в Уейко, но появата на Люк беше объркала плановете ѝ.

Кочияшът беше удивен от случилото се, но бързо окопити и хвърли на Люк едно въже, с което той можеше върже Дентън.

— Той е бил престъпник? — Госпожа Брадшоу почти викаше от възмущение.

— Да, госпожо — отговори ѝ Коди. Тя остана да наблюдава как Люк връзва здраво плячката ѝ и побутва Дентън към кочияша, който го издърпа на покрива на дилижанса, където щеше да остане до края на пътуването.

Люк се обърна към Коди. Той беше разгневен от мисълта, че тя можеше да пострада по някакъв начин.

— Да не си полудяла? Да правиш такива изпълнения в твоето състояние! Можеше да нараниш себе си и детето ни.

Коди се усмихна широко. Тя знаеше, че всички ги гледат, и имаше нужда от няколко минути насаме с него.

— Люк, с теб имаме да си казваме много неща, но ми се струва, че моментът не е най-подходящият.

— О, напротив. — Той си нямаше представа защо ѝ беше толкова весело. Двамата не се бяха виждали в продължение на месеци. Той току-що беше открил, че тя носи детето му, а Коди не искаше да даде пряк отговор на предложението му.

— Обичам те, Люк.

— Така ли? — Той се втренчи изненадано в нея. Искаше му се да я прегърне, но нещо в поведението ѝ го задържаше.

— Но не е необходимо да се жениш за мен — продължи Коди.

Госпожа Брадшоу беше подала глава през прозореца и се опитваше да чуе за какво си говореха двамата. При последните думи на Коди тя се отпусна тежко в седалката си и започна да си вее с ветрилото.

— Боже милостиви! Тя е бременна от него, но не иска да се омъжи за него? О, господи...

Останалите пътници също наблюдаваха с интерес Коди и Люк. Младата бременна жена бе изглеждала толкова сладка и приятна. Но само преди няколко минути тя беше арестувала един мъж и отхвърляше предложение за брак от друг. Какво ставаше тук? Това пътуване до Уейко определено не беше отегчително.

— Но аз искам да се ожения за теб — каза Люк и пристъпи към нея. — Омъжи се за мен, Коди.

Тя вдигна ръка, за да го задържи.

— Стой там.

Коди изчезна зад дилижанса, където никой не можеше да я види.
— Какво правиш?

Когато тя се появи отново, Люк можеше само да я гледа втрещено. Бременната жена, на която беше направил предложение, беше изчезнала и сега пред него стоеше стройната красавица, която познаваше толкова добре.

— Била си предрешена — успя да каже най-накрая той, след което се намръщи.

— О, божичко! — възкликна госпожа Брадшоу. — Видяхте ли това? — Тя погледна шокирано останалите пътници и всички се обърнаха към Люк и Коди, за да видят какво щеше да стане сега.

— Преследвах Дентън. Маскировката ми свърши добра работа.
— Коди се ухили, но когато забеляза намръщеното му изражение, усмивката ѝ се изпари.

— Можеше да измамиш не само един престъпник — отбеляза Люк.

— Казах ти, че не е необходимо да се жениш за мен, и наистина го мислех.

Люк я погледна и тя забеляза тъга в погледа му.

— Харесваше ми да мисля, че носиш моето дете.

Тя отиде до него, обви ръце около врата му и го придърпа към себе си.

— И на мен. Можем да поработим по въпроса.

— Това няма да бъде работа — изръмжа той срещу устните ѝ.

— Така е. — Коди въздъхна.

— Но само ако се омъжиш за мен.

Люк я целуна отново. Тя беше завладяла сърцето му като сестра Мери; беше го прелъстила като Армита; беше го очаровала като старата дама и напълно го беше сразила с ролята си на бременна жена. Коди беше красива, щедра, любезна и го обичаше. Нямахме никакво значение кое от всичките ѝ превъплъщения беше истинската Коди. Той ги обичаше всичките. Люк я притисна към себе си, знаейки, че никога повече няма да ѝ позволи да го напусне.

— С удоволствие ще стана твоя съпруга.

Коди подпечата обещанието си с целувка.

— О, божичко — каза госпожа Брадшоу и отмести поглед, за да не ги притеснява. Този път обаче тя се усмихваше.

Издание:

Боби Смит. Дамата измамница

ИК „Калпазанов“, Габрово, 1999

Редактор: Мая Арсенова

Коректор: Мариета Суванджиева

Техн.редактор: Никола Калпазанов

Оформление на корицата: Poly Press, Габрово

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.